

15 LAT HARCERSKIEJ SŁUŻBY 15 РОКІВ ХАРЦЕРСЬКОЇ СЛУЖБИ

W słoneczny poniedziałek 19 sierpnia po raz kolejny odwiedziliśmy Polski Lasek w Kostiuchnówce (rejon maniewicki na Wołyniu). Tym razem by świętować 15-lecie harcerskiej służby na Wołyniu.

Nie obyło się bez modlitwy ekumenicznej, apelu, złożenia kwiatów na grobach legionistów oraz przemówień przybyłych gości, w tym sekretarza Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, Andrzeja Kunerta. Harcerze z Chorągwi Łódzkiej Związku Harcerstwa Polskiego solidnie przygotowali się do uroczystości, zapraszając liczne grono widzów i zapewniając atrakcyjny program uroczystości.

Już od 15 lat harcerze z Łodzi opiekują się polskimi cmentarzami legionowymi. Robią to we współpracy z młodzieżą ukraińską, dając świadectwo braterstwa wolnego od uprzedzeń, podziałów i niesnasek. Uroczystość rozpoczęła się modlitwą ekumeniczną za żołnierzy poległych w walkach z 1915 i 1916 roku. Następnie zebrani mieli okazję obejrzeć apel harcerski, w czasie którego odśpiewano hymny Polski i Ukrainy i wręczono liczne odznaczenia państwowe i lokalne, w tym Medal Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, Krzyż „Za Zasługi Dla Związku Harcerstwa Polskiego” czy Plakietę Pamiątkową XV edycji Harcerskiej Służby na Wołyniu. Wśród wyróżnionych znaleźli się m.in. Andrzej Kunert, wojewoda łódzki Jolanta Chełmińska, naczelnik Związku Harcerstwa Polskiego, harcmistrz Małgorzata Sinica, konsul Generalny RP w Łucku Beata Brzywczy, przewodniczący Maniewickiej Rejonowej Administracji Państwowej Mykoła Myroniuk. Uroczystości poprowadził Jarosław Górecki, komendant obozów harcerskich na Wołyniu.

„Jeśli mówimy o tym, że najważniejsza jest pamięć, to oczywiście myślimy, że najważniejsza jest żywa pamięć. A żywa pamięć zaczyna się w sercu. I dzisiaj, tutaj, w Kostiuchnówce, na Wołyniu, tragicznie doświadczonych ziemi warto jeszcze raz podziękować – zarówno młodym ludziom w mundurach

harcerskich, jak i żołnierzom, oficerom i wszystkim służbom mundurowym (...), że oni w taki najpiękniejszy sposób żywą pamięć, zaczynając się w sercach, realizują i wiedzą, jak to jest ważne. Dla narodu, dla społeczeństwa, dla państwa” – powiedział Andrzej Kunert w czasie swojego przemówienia, nawiązującego w dużej mierze, do wydarzeń z bogatej historii Polski. Natomiast Jolanta Chełmińska dodała, iż „Historia ma nas uczyć, jak powinniśmy postępować, jak działać. To jest w pewnym sensie piękna lekcja patriotyzmu i szlifowania kręgosłupa moralnego dla wszystkich młodych ludzi.” W dalszej części pani wojewoda stwierdziła, że bez przychylności władz ukraińskich, byłoby trudno cokolwiek zorganizować w Kostiuchnówce. Pochwałę dla harcerskiej postawy wyraziła harcmistrz Małgorzata Sinica, naczelnik Związku Harcerstwa Polskiego. Natomiast przedstawicielka stowarzyszenia Rodzina Katyńska w Łodzi podkreśliła, że „Kto przyjedzie raz do Kostiuchnówki, przyjeżdżać będzie”.

Po części oficjalnej harcerze zaprosili wszystkich gości na poczęstunek i krótki odpoczynek. Mieliśmy okazję spróbować zupy z kuchni polowej i obejrzeć obóz zamieszkiwany przez młodzież. O godzinie 16.00 odbył się II Memorial im. Tadeusza Wyrwy Furgalskiego, majora Legionów Polskich, w czasie którego każdy chętny miał za zadanie przebiec kilkukilometrową trasę z Kostiuchnówki do Polskiej Góry.

Wieczorem wszyscy zainteresowani mogli obejrzeć wystawę z okazji 15-lecia harcerskiej służby na Wołyniu w Centrum Dialogu w Kostiuchnówce oraz uczestniczyć, do późnych godzin wieczornych, w ognisku oraz capstrzyku na cmentarzu w Polskim Łasku.

Agnieszka BĄDER

У сонячний понеділок 19 серпня ми знову відвідали Польський Лісок у Костюхнівці (Маневицький район на Волині). Цього разу, щоб відзначити 15-річчя харцерської служби на Волині.

У рамках урочистостей відбулась екуменічна молитва, харцерська збірка, покладання квітів на могили легіонерів. Прозвучали також промови запрошених гостей, у тому числі, секретаря Ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва Андрія Кунерта. Харцери з Лодзької хоругви Спілки польського харцерства ретельно підготувалися до урочистостей, запровадивши широке коло глядачів і запланувавши цікаву програму заходів.

Вже 15 років харцери з Лодзі доглядають за польськими легіонерськими цвинтарями. У цій справі вони співпрацюють з українською молоддю, показуючи приклад братерства без упереджень, поділів та непорозуміння. Урочистості почалися з екуменічної молитви за солдатів, що загинули в битвах 1915 і 1916 років. Потім усі присутні долучилися до харцерської збірки, під час якої було виконано гімни Польщі та України, а також вручено численні національні та регіональні нагороди: медаль Опікуна місць національної пам'яті, хрест «За заслуги для Спілки польських харцерів», XV видання Меморіальної плакети харцерської служби на Волині. Відзнаки отримали, зокрема, Андрій Кунерт, воевода Лодзького воеводства Йоланта Хелмінська, голова Спілки польського харцерства Малгожата Сініца, Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи, голова Маневицької районної державної адміністрації Микола Миронюк. Урочистість провів Ярослав Гурецький, комендант харцерських таборів на Волині.

«Якщо ми говоримо про те, що найважливіше – це пам'ять, то, звичайно, маємо на увазі живу пам'ять. А жива пам'ять народжується у серці. І сьогодні, тут, у Костюхнівці, на Волині, яка пережила трагічні випробування,

варто ще раз подякувати – як молоді в харцерських строях, так і солдатам, офіцерам і представникам усіх інших формувань (...) за те, що вони цю живу пам'ять, що народилася у їхніх серцях, втілюють у життя та розуміють, наскільки це важливо. Для народу, для суспільства, для держави», – сказав Андрій Кунерт у своїй промові, що стосувалася, головним чином, подій із багатоглибкої історії Польщі. Натомість, Йоланта Хелмінська додала, що «історія повинна вчити нас, як поводитися та діяти. Це, в певному сенсі, чудовий урок патріотизму й укріплення морального стержня для всіх молодих людей». У подальшій частині воевода зазначила, що без прихильності української влади було б складно організувати будь-які заходи у Костюхнівці. Діяльність харцерів відзначила інструктор Малгожата Сініца, голова Спілки польського харцерства. Натомість, представниця товариства «Катинська родина» з Лодзі підкреслила: «Хто одного разу приїде до Костюхнівки, буде повертатися знову».

Після офіційної частини харцери запросили гостей на обід і короткий відпочинок. У нас була можливість скуштувати зупу з польової кухні та оглянути табір, у якому проживає молоді. О 16.00 відбувся II Memorial im. Tadeusza Wyrwy Furgalskiego, майора Польських Легіонів. Учасники Меморіалу пробігли кілька кілометрів з Костюхнівки до Польської Гори.

Увечері всі очі очікнули виставку з нагоди 15-річчя харцерської служби на Волині у Центрі діалогу в Костюхнівці та приєдналися до ватри, яка тривала до пізнього вечора, а також до харцерської церемонії в Польському Ліску.

Агнешка БОНДЕР

По-людськи
та по-подзьки
Czyn łośdzki
i łośdzki

Хто одного разу приїде до Костюхнівки, буде повертатися знову. Кто був раз в Костюхнівці, wracać tu zawsze będzie.

str. 2

Мій перший
День Незалежності
Moje pierwsze
Święto Niepodległości

Я – молода полька,
ровесниця України.
Jestem młodą Polką,
rówieśniczką Ukrainy.

str. 4

Історія політичних зрад
української еліти
O historii politycznych
zdrad elity ukraińskiej

Єдине покарання – власні
докори сумління.

Karą mogą być tylko wyrzuty
sumienia.

str. 8

Білосток –
зелені легені Польщі
Białystok
– zielone płuca Polski

Раджу тим, хто втомився
від шуму великого міста.

Polecam wszystkim zmęczonym
wielkomiejskim szumem.

str. 11

Дні добросусідства
відкривають кордони
Dni Dobrosąsiedztwa
otwierają granice

– Можна?
– Można!

str. 12

„Kurier Kresowy” – program o Polakach na Wschodzie.

Fundacja Wolność i Demokracja zaprasza do oglądania 10 września o godz. 19.25 na antenie TV Polonia programu „Kurier Kresowy”.

Program o Polakach na Wschodzie ukazywać się będzie w każdy wtorek o 19.25.

передплатний
індекс: 49053

Чын łódzki i ludzki

По-людськи та по-лодзьки

Niewyobrażalnym byłby czyn harcerski w Kostiuchnówce bez wsparcia, w tym też finansowego ze strony władz województwa łódzkiego. Rozmawialiśmy o tym i innych sprawach z panią Jolantą Chełmińską, wojewodą łódzkim.

– **Pani Wojewodo, warto inwestować w pamięć?**
– Oczywiście, że tak. Pamięć narodowa to nasze wielkie, wspólne bogactwo, o które szczególnie powinniśmy dbać. I tutaj wiele zależy od naszej aktywności. Bez ludzkiej inicjatywy, bez zdefiniowania tego, co chcemy zrobić, nawet mając możliwości finansowe, pewnie wielu rzeczy nie udałoby się zrealizować. Wiadomo, że najpierw jest pomysł. Następnie trzeba szukać możliwości sfinansowania projektu. Oczywiście nie mniej ważni są ludzie, którzy podejmą się tego zadania. Ich dobra wola, determinacja i zdolności do zarządzania. I tak było również w sytuacji z Kostiuchnówką. Tych sfinalizowanych pomysłów jest naprawdę dużo. Dzięki ludzkiemu zaangażowaniu, dzięki temu, że mamy na Ukrainie wielu przyjaciół, możemy z takim powodzeniem realizować nasze działania na Wołyniu. Bez ludzi przyjaznych, tu na miejscu, zapewne nie udałoby się zrobić tak dużo.

Jestem zwolennikiem współpracy, zawsze szukam tych obszarów, które nas łączą. Oczywiście, czasem różnie myślimy. Natomiast powinniśmy być wobec siebie lojalni i uczciwi, żeby chcieć coś wspólnie zrealizować. Myślę, że bez takich zasad, bez wartości byłibyśmy chwiejni, jak brzoza, a my mamy być jak dęby, żeby chronić pamięć o Polakach, o Polsce, historii. Nawet, jeżeli była trudna, okrutna, to z tych kart historii musimy wyciągnąć wnioski po to, żeby dać możliwość lepszego życia przyszłym pokoleniom.

– **Uważa Pani, że historia łączy Polaków i Ukraińców? Czy mamy szansę na wspólną pamięć historyczną?**

– To od nas zależy. Gdybyśmy patrzyli tylko przez pryzmat chęci odwetu za to, co spotkało nas 70 lat temu, to myślę, że nie sprzyjałoby to budowaniu wspólnej przyszłości. Nie mamy wyjścia: żyjemy w bliskim sąsiedztwie, w środku Europy – dwa wielkie i dumne narody. W naszej bogatej, ale czasami trudnej przeszłości musimy szukać tego, co nas łączy. Dziś tworzymy swoją nową tożsamość, nie raniąc siebie, a wyciągając lekcje z historii.

– **Co ukrywać, nasza polska tożsamość tutaj, w Kostiuchnówce, podbudowuje również Ukraińców. Przecież Ukraińcom zabrano część historii, związaną z okresem międzywojennym albo przedwojennym.**

– Ale tak samo, jak i Ukraińcy, my Polacy, nie zawsze znaleźliśmy historię tych czasów. Nie mieliśmy dostępu do historii, chociażby o mordach katyńskich. Dzisiaj to odkrywamy. Może nie wszystkim jest to na rękę, ale myślę, że bez takich szczerych odpowiedzi, jak to było, kto to zrobił, dlaczego tak się stało, nie poprawimy nic w naszej przyszłości. Przede wszystkim musimy ze sobą rozmawiać i szukać odpowiedzi nawet na najbardziej trudne pytania. Dlaczego nie mamy podać sobie ręki i pójść dalej razem? Dla mnie osobiście bardzo cenne jest to, że mieszkańcy Kostiuchnówki coraz chętniej sięgają do naszego wspólnego dziedzictwa, że wydarzenia, jakie dzieją się wokół harcerskiej służby na Wołyniu w coraz większym stopniu stają się częścią życia społecznego wszystkich mieszkańców. To bardzo ważne, że przez wspólnotę ziemi czują się związani z wydarzeniami, mogłoby się wydawać, ważnymi tylko dla Polaków.

– **Pani Wojewodo, dzisiaj padła taka ciekawa sentencja, że kto był raz w Kostiuchnówce, wracać tu zawsze będzie. Kiedy Pani zrozumiała, że to jest to, że należy tu włożyć kawał swojego serca i wysiłku?**

– Pierwszy raz przyjechałam tu pięć lat temu. Kiedy, będąc w Polsce, słuchałam informacji o tym, co harcerze tu zrobili, jakie mają plany, to nie mogłam im odmówić przyjazdu tutaj. Ale kiedy już tu dotarłam i zobaczyłam ten ogrom pracy, wykonany przez młodych ludzi, zrozumiałam, że powstało

tutaj coś wyjątkowego w skali ogólnopolskiej. Pięć lat temu uczestniczyłam w uroczystości dziesięciolecia służby harcerskiej na Wołyniu. Kiedy widziałam prawdziwe wzruszenie w oczach tych młodych ludzi, kiedy słuchałam ich wspomnień przy ognisku, to nagle stwierdziłam: kiedyś spotkam się chociażby z Polakami na Wschodzie, dla których nasza obecność była niezwykle ważna. Kiedy poznałam tych Ukraińców, którzy z nami współpracowali już 10 lat, dzięki którym pamięć o tych dniach przetrwała, bo to oni nam pokazywali, gdzie mogą być polskie mogiły, to zrozumiałam, że

to są te cegły, te podwaliny i te budowy, które trzeba wznosić. Od pięciu lat jestem naocznym świadkiem tego, że ilekroć ktoś mi się uda przekonać do przyjazdu do Kostiuchnówki, to Ci ludzie zawsze później tu wracają. Przywożą swoje dzieci, wnuki, znajomych. Zараżają tym innych. Wiele z tych osób uczyniło z tego miejsca swoją życiową pasję, dla wielu Kostiuchnówka stała się drugim domem.

– **Idzie zmiana pokoleń. Mamy także harcerskie polsko-ukraińskie małżeństwo.**

– Jeden z dziennikarzy telewizyjnych w ubiegłym roku, kiedy pytałam go, a dlaczego tak zainteresowała go Kostiuchnówka, odpowiedział mi tak: „Przyjechał tu mój syn na obóz i nie wierzyłem, że on wytrwa. Przyjechałem w międzyczasie jako rodzic chcąc zobaczyć, jak to jest. I syn powiedział do mnie: „Ja tu na drugi rok chcę wrócić”. Był bez komputera, internetu i bez telefonu i okazało się, że zainteresował go to, w czym on uczestniczył. Myślę, że my, dorośli, powinniśmy im nie przeszkadzać, tylko pomóc. To jest nasza powinność. I cieszę się, że udaje mi się przez te 5 lat ciągle w sobie znajdować siły, możliwości, żeby innych zachęcać i wspierać, na ile to jest możliwe.

– **Czy wszyscy mówią jednym głosem, jeżeli chodzi o Kostiuchnówkę? Przecież inwestycje są tu ogromne...**

– Tak. Pięć lat temu dopiero powstał projekt i mnie się wydawało, że to jest ponad siły. Dużo wysiłków trzeba było włożyć, żeby to wszystko zrealizować, otrzymać pozwolenia, sfinansować... Ale chyba sprzyjają nam niebiosy i życzliwi ludzie, bo Centrum już od dwóch lat funkcjonuje. Bez życzliwości polskiego Senatu, wielu urzędów, służb i instytucji, szkół i uczelni po prostu ludzi dobrej woli nie moglibyśmy pozwolić sobie na realizację tego projektu.

Важко уявити харцерську діяльність у Костюхнівці без підтримки, в тому числі фінансової, з боку керівництва Лодзького воєводства. Про це і не тільки ми розмовляли з лодзьким воєводою Йолантою Хелмінською.

– **Пані воєводо, чи варто інвестувати в пам'ять?**

– Безперечно, так. Національна пам'ять – це наше велике спільне багатство, про яке ми повинні піклуватися особливо старанно. Результати в цій сфері залежать від нашої активності. Без людської ініціативи, без визначення того, що ми хочемо зробити, навіть із великими фінансовими можливостями багатьох речей, мабуть, не вдалося би реалізувати. Відомо, що спершу з'являється ідея. Потім потрібно шукати можливості для фінансування проекту. Звичайно, не

рює й українців. Адже і в українців забрали частину історії, пов'язану з міжвоєнним та довоєнним періодом.

– Але ми, як і українці, не завжди знали історію цих часів. У нас не було доступу до історії, навіть про Катинський злочин. Ми відкриваємо її сьогодні. Можливо, це не всім до вподоби, але, я думаю, що без чесних відповідей на питання «Як це було?», «Хто це зробив?», «Чому так сталося?», ми не змінимо на краще нічого в нашому майбутньому. Перш за все, нам потрібно говорити одне з одним і шукати відповіді навіть на найскладніші питання. Чому б нам не потиснути руки і не піти далі разом? Для мене особисто дуже важливо, що жителі Костюхнівки з кожним роком стають усе більш відкритими до нашої спільної спадщини, що події, які відбуваються завдяки харцерській службі на Волині, все більшою мірою стають частиною громадського життя всіх мешканців. Дуже важливо, що завдяки спільній історії цієї землі вони відчують зв'язок із подіями, які, здавалося б, мають значення лише для поляків.

– **Пані воєводо, сьогодні прозвучав цікавий вислів «Хто одного разу приїде до Костюхнівки, буде повертатися знову». Коли Ви зрозуміли, що в цю справу варто вкласти частинку свого серця та зусиль?**

– Уперше я приїхала сюди п'ять років тому. Коли, будучи в Польщі, я чула про те, що харцери тут зробили і які мають плани, я без вагань погодилася приїхати сюди. Але, коли я сюди потрапила і побачила величезний обсяг робіт, які виконала молодь, я зрозуміла, що тут відбулося щось унікальне для Польщі. П'ять років тому я брала участь у церемонії з нагоди десятиріччя харцерської служби на Волині. Коли я бачила справжнє зворушення в очах цих молодих людей, коли слухала їхні спогади біля вогнища, я одразу вирішила: колись я зустрінусь з поляками зі сходу, для яких наша присутність була дуже важлива. Коли я зустріла тих українців, які співпрацювали з нами протягом 10 років, завдяки яким пам'ять про ці дні збереглася, адже це вони показували нам, де можуть бути польські могили, я зрозуміла: це – фундамент, на якому можна починати будівництво. Вже п'ять років поспіль я переконуюся: кожен, кого мені вдається переконати приїхати в Костюхнівку, повертається сюди знову. Вони привозять сюди дітей, онуків, знайомих. Захоплюють цим інших. Для багатьох із них це місце стало справою всього життя, для багатьох Костюхнівка стала другою домівкою.

– **Змінюються покоління. У нас з'явилося і польсько-українське харцерське подружжя.**

– У минулому році один із тележурналістів, коли я запитала, чому його так зацікавила Костюхнівка, відповів мені: «Мій син приїхав сюди в табір і я не вірив, що він витримає. Я приїхав сюди, коли він був у таборі, тому що мені, як батькові, хотілося побачити, що це таке. І син сказав мені: «Я хочу повернутися наступного року». У нього не було комп'ютера, інтернету, мобільного і виявилось, що його зацікавило те, до чого він долучився. Я думаю, що ми, дорослі, повинні їм не заважати, а лише допомогти. Це наш обов'язок. І я рада, що протягом цих п'яти років мені постійно вдається знайти у собі сили, можливості, щоб заохочувати і підтримувати інших, наскільки це можливо.

– **Чи всі Вас підтримують у справі Костюхнівки? Адже сюди прямують величезні інвестиції...**

– Так. П'ять років тому, коли з'явився проект, мені здавалося, що це нам не під силу. Багато зусиль потрібно було вкласти, щоб усе реалізувати, отримати дозволи, профінансувати... Але, напевно, нам допомагають небеса та доброзичливі люди, тому що Центр діє вже два роки. Без приязного ставлення польського Сенату, багатьох органів державної влади, відомств та установ,

менш важливими є люди, які візьмуть на себе це завдання. Їхня добра воля, рішучість та управлінські якості. Так було і в ситуації з Костюхнівою. Таких реалізованих ідей насправді дуже багато. Завдяки активності людей, завдяки тому, що у нас багато друзів в Україні, ми можемо успішно вести свою діяльність на Волині. Без привітних людей тут, на місці, нам, напевно, не вдалося би зробити так багато.

Я – прихильниця співпраці, тому завжди шукаю теми, які нас об'єднують. Звичайно, іноді ми думаємо по-різному. Але ми завжди повинні лишатися лояльними та чесними одне з одним, якщо ми хочемо досягти чогось разом. Я думаю, що без таких правил, без таких цінностей, ми були б хиткі, мов берізки, а повинні бути схожими на дуби, щоб зберігати пам'ять про поляків, про Польщу, про нашу історію. Навіть, якщо вона була складна, жорстока, то зі сторінко історії нам потрібно зробити висновки, щоб дати можливість кращого життя наступним поколінням.

– **Ви вважаєте, що історія об'єднує поляків і українців? Чи може у нас існувати спільна історична пам'ять?**

– Це залежить від нас. Я думаю, якщо ми дивитимемося на історію крізь призму бажання помститися за те, що сталося з нами 70 років тому, це не сприятиме будівництву спільного майбутнього. У нас немає вибору: ми живемо в безпосередній близькості, в центрі Європи – два великі і горді народи. У нашому багатому, але інколи складному минулому ми повинні шукати те, що нас об'єднує. Сьогодні ми створюємо нову ідентичність, не завдаючи одне одному ран, а роблячи висновки з уроків історії.

– **Не варто приховувати, наша польська ідентичність тут, у Костюхнівці, підбадьо-**

– Czy *Kostiuchnówka przyciąga nowych partnerów?*

– W coraz większym stopniu wspiera nas także środowisko lubelskie. Próbuujemy zainteresować inne województwa i wierzę gorąco, że nam się to uda. Poza tym Kostiuchnówka jest pięknym przystankiem na drodze na cmentarz w Bykowni. Pokonując tę wyprawę na Ukrainę, można odwiedzić cmentarze legionowe i nie tylko. Przecież mamy również żołnierzy z II wojny światowej, mamy obrońców ludności z rzezi wołyńskiej, mamy zapomniane miejsca, które ciągle harcerze tutaj starają się dzięki IPN i Radzie Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, odkrywać, odrestaurowywać. W upowszechnianiu pamięci i działaniach na Wołyniu szczerze wspiera nas Narodowe Centrum Kultury. Właśnie kończymy realizację fabularyzowanego dokumentu o bitwie pod Kostiuchnówką, w znacznej mierze sfinansowanego przez NCK. Wyczepaliśmy już nakład komiksu o Kostiuchnówce i już

planujemy dodruk, co świadczy, że jest bardzo zainteresowanie wydarzeniami sprzed blisko 100 lat. W końcu mamy Polaków na Wschodzie. Chyba im najbardziej zależy na tym, żeby pamięć o Polsce trwała. A naszym obowiązkiem jest ich w tym wspierać.

– *Gdyby nie było Kostiuchnówki, to w życiu byłaby mała pustka. Nasi przyjeżdżają do nas. Dla nas, ukraińskich Polaków, to jest impulsem.*

– Nie wolno okradać ludzi z ich pamięci, historii, godności. Staramy się przywrócić te wartości. Nigdy wam nie brakowało i myślę, że nam też, wiary w siebie, wiary w Polaków. Tylko te nici muszą być bardziej spójne. Staramy się docierać do grup Polaków, gdzie ta polskość jest, gdzie ona nie tylko się tli, ciągle się odnawia i za to wszystko bardzo dziękuję.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

szkil ta вищих навчальних закладів, а також просто людей доброї волі, ми не могли би дозволити собі реалізувати цей проект.

– *У Костюхнівці з'являються нові партнери?*

– Все активніше нас підтримує люблінське середовище. Ми намагаємося зацікавити й інші воєводства і я твердо вірю, що нам це вдасться. Крім того, Костюхнівця – це чудова зупинка по дорозі на цвинтар у Bykowni. Протягом такої поїздки в Україну, можна відвідати кладовища легіонерів і не тільки. Адже тут є також поховання солдатів Другої світової війни, захисників місцевих жителів періоду волинської різни, тут є забуті місця, які харцери, за допомогою Інституту національної пам'яті та Ради охорони пам'яті боротьби і мучеництва, намагаються постійно відкривати та реставрувати. У збереженні пам'яті та розширенні діяльності на Волині нас щедро підтримує Національний центр культури. Ми якраз закінчуємо підготовку художньо-документального фільму про битву під Костюх-

нівкою, який значною мірою фінансує НЦК. Ми вже вичерпали весь тираж коміксу про Костюхнівку та плануємо його друге видання, що свідчить про велике зацікавлення подіями 100-річної давнини. Зрештою, є поляки на сході. Ім, напевно, найбільше хочеться, щоб пам'ять про Польщу не зникла. А нашим обов'язком є підтримати їх у цьому.

– *Якби не було Костюхнівки, в житті була б якась невелика пустка. Наші приїжджають до нас. Для нас, українських поляків, це імпульс.*

– Не можна забрати в людей їхню пам'ять, історію та гідність. Ми намагаємося відновити ці цінності. Вам ніколи не бракувало, та й, гадаю, нам також, віри в себе, віри в поляків. Потрібно лише підтримувати цей зв'язок. Ми намагаємося достукатися до груп поляків, які зберігають цю польськість, у яких вона не просто тліє, а постійно відновлюється, і ми Вам за це дуже вдячні.

Розмовляв Валентин ВАКОЛЮК

Kostiuchnówka to miejsce szczególne

Podczas I wojny światowej właśnie tu, dzięki bohaterstwu polskich legionów, pojawiła się nadzieja na odrodzenie państwowości Polski.

Na cmentarzu wojennym w Polskim Lasku, niedaleko Kostiuchnówki, pochowani są legionieści, którzy zginęli w bitwach stoczonych tu w latach 1915 i 1916. Pierwsze ślady cmentarza w tym miejscu pojawiły się w 1915 roku. Podczas bitwy w 1916 roku nie było możliwości chowania poległych, ponieważ front szybko się przesuwał. Żołnierze, którzy polegali w lipcu 1916 roku, zostali prawdopodobnie pochowani później przez rosyjskie jednostki sanitarne. Miejsca ich pochówku są odnajdywane dzięki miejscowej ludności.

W roku 1923 na całym obszarze Polskiego Lasku, jako elemencie pobojuwiska legionowego, dokonano poszukiwań i przeniesiono na cmentarz zwłoki żołnierzy poległych w czasie bitwy kostiuchnowskiej w 1916 roku. Wtedy też zaczęto prace porządkowe na tym terenie.

Na jednej części cmentarza uporządkowanego w 1923 roku już dawno rośnie las. Natomiast lewa strona ocalała. W całości z tamtych czasów zachowały się tylko cztery nagrobki. Na mogiłach, na których nie zachowały się nagrobki, harcerze postawili nowe, odtwarzając autentyczny wygląd tego cmentarza. Prace porządkowe na cmentarzu w Polskim Lasku zaczęły się wraz z pierwszymi wizytami harcerzy ze Zgierza (województwo łódzkie) w tym miejscu w latach 1997-1998. Część mogił pojawiła się tu w 2008 roku, po ekshumacji cmentarza legionowego w Kołkach.

W pobliżu Kostiuchnówki przed II wojną światową założony został „Skansen Pobojuwiska Kostiuchnówka”. W latach 30-tych XX wieku na jego terenie postawiono dziewięć bazaltowych „Słupów Pamięci” upamiętniających miejsca, w których pojawił się komendant Józef Piłsudski. Dowód odnaleziono 8 z nich. Dziewięć podstaw podobnie znajduje się obecnie w fundamentach jednej ze stodół w pobliskich wsiach. Na terenie obozu harcerskiego w Polskim Lasku znajdują się 2 słupy pamięci. Jeden z nich stoi przed bramą wjazdową na obóz. Został tutaj przeniesiony z Kostiuchnówki. Drugi słup znajduje się na terenie obozu. Do dnia dzisiejszego zachował się na nim oryginalny napis z lat 30-tych: „Polski Lasek. Komendant Józef Piłsudski był parokrotnie w Lasku Polskim wśród oddziałów swej I Brygady. Kwiecień-czerwiec 1916 roku”.

– Z pochodzących z 1939 roku planów wiemy, że wokół każdego takiego słupa było jeszcze postawionych 4 strażników kamiennych. Staramy się teraz odtworzyć ich wygląd – opowiada jeden z harcerzy. – Idąc z postępem technologii, zapisaliśmy w GPS współrzędne każdego ze słupów pamięci, aby na przyszłość móc stworzyć mapę – przewodnik.

Kostiuchnówka to miejsce szczególne.

To właśnie tu w czasie I wojny światowej pojawiła się nadzieja na odrodzenie państwowości Polski. Od lat odbywają się tu obozy harcerskie. Harcerze mają tutaj plac apelowy, namioty, kuchnię polową. Pierwszy obóz harcerski odbył się w 1998 roku. Po kilku latach dołączyli do nich ukraińscy plastuni, którzy pomagali w odnowieniu cmentarza. Współpraca zaowocowała kontaktami pomiędzy szkołami, harcerzami i plastunami. Ta oddolna inicjatywa międzynarodowa doprowadziła do tego, że w 2010 roku w Łucku została podpisana ramowa umowa o współpracy pomiędzy obwodem wołyńskim i województwem łódzkim.

Tradycyjnie już, na początku listopada, do Kostiuchnówki z Polski wyrusza sztafeta rowerowa po Ogień Niepodległości, który pobierany jest z mogił legionowych. Korzenie tej tradycji sięgają okresu międzywojennego.

Dwa lata temu zostało otwarte Centrum Dialogu w Kościuchnówce. Jest to miejsce spotkań, współpracy, zawiązywania przyjaźni między młodzieżą polską i ukraińską. Opiekuje się nim Jarosław Górecki – wieloletni komendant harcerskich obozów w Kościuchnówce. Przedsięwzięcia Łódzkiej Chorągwi ZHP wspierają Pani Jolanta Chełmińska, wojewoda łódzki, oraz Pan Witold Stępień, marszałek województwa łódzkiego. Natomiast harcerze zawsze podkreślają, że wszystkie te działania są możliwe także dzięki wsparciu wołyńskich władz lokalnych oraz dzięki wspaniałym ludziom w Kościuchnówce.

Natalia DENYSIUK

Костюхнівка – це особливе місце

Під час Першої світової війни саме тут, завдяки героїзму польських легіонів, з'явилася надія на відродження польської державності.

На військовому кладовищі в Польському Ліску, розташованому неподалік Костюхнівки, поховані польські легіонери, які загинули в боях, що відбувалися тут у 1915-1916 рр. Перші поховання на цьому кладовищі з'явилися в 1915 році. Під час Костюхнівської битви в 1916 році польські легіонери не мали можливості хоронити загиблих, оскільки фронт швидко пересувався. Солдатів, які полягли в липні 1916 року, ймовірно, поховали пізніше російські медсанчастини. Їхні могили допомагали відшукати місцеві мешканці.

У 1923 році на всій території Польського Ліска, як на частині поля бою, в якому брали участь польські легіони, відбулися пошуки та

базальтових «Стовпів пам'яті» що увіковічували місця, в яких з'явився комендант Юзеф Пілсудський. Станом на сьогоднішній день харцери відшукали вісім із них. Дев'ятий, ймовірно, знаходиться нині у фундаменті однієї зі stodół у селах неподалік. На території харцерського табору в Польському Ліску розташовані два «Стовпи пам'яті». Один із них стоїть перед в'їзними воротами до табору. Його перенесли сюди з Костюхнівки. Другий стовп знаходиться на території табору. До сьогоднішнього дня на ньому зберігся оригінальний напис із 30-х років: «Польський Лісок. Комендант Юзеф Пілсудський був кілька разів у Польському Ліску серед частин своєї I Бригади. Квітень-червень 1916 року».

– Із планів, що датуються 1939 роком, ми знаємо, що навколо кожного такого стовпа стояли ще чотири кам'яні «охоронці». Нині ми намагаємося відтворити їхній вигляд, – розповідає один із харцерів. – Ідучи в ногу з розвитком технологій, ми записали координати кожного зі «Стовпів пам'яті» у GPS, щоб у майбутньому створити карту-путівник.

Костюхнівця – це особливе місце. Саме тут під час Першої світової війни з'явилася надія на відродження державності Польщі. Протягом багатьох років відбуваються тут харцерські табори. Харцери мають тут табірний майдан, намети, польову кухню. Перший харцерський табір відбувся в 1998 році. Через кілька років до польських харцерів приєдналися українські пластунни, які допомагали відновлювати кладовища. З'явилися контакти між школами, між харцерами та пластунами. Наслідком такої дипломатії на рівні харцерів стала чотиристороння угода про співпрацю між Волинською областю та Лодзьким воєводством, яку підписали в Луцьку у 2010 році.

Уже традиційно на початку листопада до Костюхнівки з Польщі вирушає велосипедна естафета, щоби взяти тут, на могилах легіонерів, Вогонь Незалежності. Історія цієї традиції сягає міжвоєнного періоду.

Два роки тому відкрили Центр діалогу в Костюхнівці. Нині це місце зустрічей, співпраці, налагодження дружніх стосунків між польською та українською молоддю. Центром опікується Ярослав Гурецький – багаторічний комендант харцерських таборів у Костюхнівці. Діяльність Лодзької хоругви Спілки польського харцерства підтримують воевода Лодзького воєводства Йоланта Хелмінська та маршалок Лодзького воєводства Вітольд Стемпень. Натомість харцери завжди підкреслюють, що вся ця діяльність можлива також завдяки підтримці місцевих органів влади та завдяки прекрасним людям у Костюхнівці.

Наталія ДЕНИСЮК

Поблизу Костюхнівки перед Другою світовою війною було створено «Скансен поля бою Костюхнівця». У 30-х роках ХХ ст. на його території поставили дев'ять

Moje pierwsze ukraińskie Święto Niepodległości

Мій перший український День Незалежності

Jestem młodą Polką, rówieśniczką Ukrainy. Do Łucka przyjechałam na praktyki studenckie, co stanowi moją pierwszą wizytę na Wołyniu. Wcześniej zwiedziłam dwukrotnie Lwów oraz dworce i lotnisko w Kijowie, miałam również okazję uczestniczyć w ukraińskim Święcie Niepodległości, co skłoniło mnie do refleksji i napisania tego felietonu. Jakie są moje spostrzeżenia na temat tego państwa i jego mieszkańców? Swoje wrażenia opiszę poniżej.

Święto Niepodległości

Pierwszy raz zdarzyło mi się spędzać Święto Niepodległości w innym kraju, niż w Polsce. Byłam przyzwyczajona do defilad wojskowych, mszy za Ojczyznę, wręczania orderów, weteranów na ulicach, pieśni patriotycznych, biało-czerwonych flag, patosu... Na Ukrainie wszystko jest inne, luźniejsze. Wydaje mi się, że mieszkańcy tego państwa podchodzą bardziej spontanicznie do kwestii odzyskania niepodległości, niż Polacy. Byłam w szoku, że w „taki dzień” ludzie masowo ubierają się we wspaniałe ludowe wyszywaniki, wychodzą na ulice, by spędzać wspólnie czas, uczestniczą w imprezach. No właśnie – w imprezach, nie w sztywnych uroczystościach państwowych. Poza tym zaskoczyła mnie mała liczba wywieszonych flag oraz ... otwarte sklepy i supermarkety, co jest nie do pomyślenia w Polsce. Jednak moje wrażenia z ukraińskiego Dnia Niepodległości są bardzo pozytywne. Uświadomiłam sobie, że święta narodowe nie muszą opierać się tylko na wspominaniu martyrologii narodu i historii, czasem lepiej jest zorganizować pokaz fajerwerków. Na chwałę Ojczyzny!

Ogromne przestrzenie

Podróż busem (nazywanym tutaj marszrutką) z Kijowa do Łucka była dla mnie koszmarem. Warunki jazdy komfortowe, ludzie mili, ale hektary stepów wywoływały we mnie strach i frustrację. Z utęsknieniem wypatrywałam jakiegokolwiek budynku, człowieka lub zwierzęcia. Stado krów lub wioska uspokajały mnie tylko na moment. Ukraińskie stepy są naprawdę piękne, lecz trudne dla osoby z państwa o wyższym zagęszczeniu ludności. Nie wyobrażałam sobie wcześniej, że jeszcze istnieją w ciasnej Europie tak wielkie, niezagospodarowane przestrzenie.

Wioski jak ze skansenu

Kilka razy zwiedzałam skanseny w Polsce, wydając na to cenne złotówki. Na Ukrainie widziałam skansen na żywo. Oczywiście są nowoczesne wsie, ale są również drewniane, pobielane chaty z kolorowymi wzorami. Wyglądają naprawdę pięknie, oby jak najdłużej! W takich miejscach łatwiej jest wyobrazić sobie sceny rodem z „Chłopów”.

Melony i arbuzy

Melony i arbuzy były zawsze dla mnie jednymi z tych najbardziej egzotycznych owoców, rodem z Afryki lub Ameryki Południowej. Otóż, nie! Owoce te znajdziemy zaraz za wschodnią granicą! Są niedrogie, wielkie i pyszne.

Brak magicznych słów

Tłumy na ulicy, tłumy w sklepie. Ktoś Cię szturchnie łokciem, ktoś nadepnie na stopę. Niestety, ani razu nie usłyszałam jeszcze słowa „przepraszam”, nawet, gdy ewidentnie wymagały tego sytuacji. Natomiast na moje ciągłe „poproszę”, „dziękuję”, „dzień dobry”, „do widzenia” czy właśnie „przepraszam” wielu ludzi reaguje co najmniej zdziwieniem. Oczywiście – nie każdy postępuje w ten sposób.

Pomocni i uczciwi ludzie

Niestety w Polsce nadal pokutuje przeświadczenie, że Ukraińcy są co najmniej nieuczciwi. Natomiast powiedziałabym, że jest dokładnie na odwrót. Tutaj wielu ludzi zaczyna mnie, by do czegoś zachęcić, skomentować w pozytywny sposób. A tym bardziej cieszą się, gdy mogą mi pomóc. Przykładów jest mnóstwo, chociażby kierowca marszrutki, który bardzo się przejął, iż przyjechałam sama z obcego państwa i nie wiem, jak dojechać do hotelu. Albo pan, który widząc, że robię zdjęcia kościoła ewangelickiego, otworzył specjalnie dla mnie jego wrota, wpuszczając do środka i opowiadając historię świątyni. Lub też panie sprzątaczkę z hotelu, nazywającą mnie „naszą dziewczyną”. Ponadto nie mogę się nadziwić, że podawane z ręki do ręki 2

hrywny w marszrutkach faktycznie dochodzą do kierowcy. W Polsce zapewne zginęłyby w czeluściach kieszeni pasażerów.

Kultura jazdy

Niestety kultura jazdy niektórych ukraińskich kierowców pozostawia wiele do życzenia. Od niesłychanych prędkości, poprzez wymuszanie pierwszeństwa i lekceważenie przepisów, po bezsensowne naciskanie klaksonów. Nie zdarzyło mi się jeszcze, by ktoś mnie przepuścił na pasach dla pieszych, doznałam natomiast stanu przedzawałowego, gdy w trakcie przechodzenia przez ulicę zmieniły się światła sygnalizatora, z czerwonego na zielone. Kierowca momentalnie wystartował, lekceważąc przechodniów, którym brakowało kilka kroków do chodnika. Na szczęście uciekliśmy.

Język

Nieznajomość ukraińskiego jest najbardziej prymitywną wymówką, jaką wymyślają Polacy, by uniknąć kontaktów ze wschodnimi sąsiadami. Uczę się rosyjskiego i według mnie, język ukraiński jest łatwiejszy i bardziej zbliżony do polskiego. Tutaj naprawdę nie ma co kombinować. Mam kilku znajomych Ukraińców w Łucku i Lwowie, z każdym z nich utrzymuję kontakt. Ja mówię po polsku, oni po ukraińsku i nie mamy problemu z komunikacją. Wystarczy chcieć, choć dobrze jest znać cyrylicę.

Mit tanich produktów

W Polsce ciągle pokutuje mit tanich produktów na Ukrainie. „Wymienię złotówki na hrywny, pojadę do Lwowa i obkupię się, że hej!” – słyszałam kilkakrotnie. Dopóki kupuje się „suveniry” większej różnicy nie widać. Natomiast rzeczywistość widać, gdy trzeba wynająć mieszkanie, kupić jedzenie, zapłacić rachunki. Zdziwiło mnie, że na ukraińskim rynku jest nieco drożej, niż w Polsce, przy czym pensje są dużo niższe. Bardzo drogie są produkty spożywcze. Jednak różnicę widzę również w cenach ubrań, biżuterii, kosmetyków czy elektroniki. Nie jest to raj dla kupujących. Ale krówki, chałwę i kilka innych produktów można kupić za niewielkie pieniądze, delectując się najlepszym smakiem.

Elegancja i szyk

Słyszałam kiedyś opinię pewnego Niemca, który twierdził, że Słowianki są zawsze zadbane i dobrze ubrane. Sama się przekonałam o tym, patrząc na ulice Lwowa, Kijowa i Łucka. Mit ukraińskiej baby w chuście na głowie to już przeszłość. Ciekawe, że Ukraińcy są przeważnie szczupli – nie dopadła ich jeszcze zachodnia, fast-foodowa cywilizacja.

Komunikacja miejska

Wychodzę na marszrutkę i ... już podejżdża – jedna, druga, trzecia, nie muszę długo czekać. Komunikacja miejska na Ukrainie jest tania, bez rozkładów jazdy, biletów, kasowników, kanarów czy kart miejskich. Minusem jest fakt, że marszrutki nie jeżdżą w nocy, a niektóre z pojazdów wyglądają trochę, jak ... z muzeum.

Szwankująca turystyka

Ukraina ze swoimi zabytkami i przyrodą mogłaby śmiało startować w konkursach na najbardziej atrakcyjne turystycznie państwo. Wielu Polaków chętnie zwiedziłoby kraj zza wschodniej granicy, jednak wydaje się, że Ukraińcy nie wykorzystują tej szansy. Brak komunikacji do mniejszych miejscowości, fatalny stan dróg, drogie hotele o niskim standardzie, brak promocji – te czynniki zniechęcają turystów. Ale jeszcze wszystko przed nami. Łuck zaczął już działać w tym kierunku, uruchamiając rok temu Centrum Informacji Turystycznej i Usług.

Agnieszka BADER

Я – молода полька, ровесниця України. До Луцька я приїхала на навчальну практику, і це – моя перша поїздка на Волинь. Раніше я вже двічі була у Львові, відвідала також київський аеропорт і вокзали. Я мала нагоду взяти участь в українському Дні Незалежності, що змусило мене задуматися та написати ці замітки. Отже, що я побачила в цій країні та її жителів? Пропоную Вашій увазі мої враження від України.

День Незалежності

Я вперше відзначала День Незалежності в іншій країні. Я звикла до військових парадів, богослужінь за Батьківщину, вручення нагород, ветеранів на вулицях, патріотичних пісень, біло-червоних прапорів, пафосу... В Україні все інакше, значно простіше. Мені здається, що жителі цієї країни більш спонтанно ставляться до питання незалежності, ніж поляки. Я була шокована, що «в цей день» люди масово одягають прекрасні народні вишиванки, виходять на вулиці, щоб разом провести час, беруть участь у розважальних заходах. Саме так, у розважальних заходах, а не в офіційних державних церемоніях. Проте я була здивована невеликою кількістю вивішених прапорів та... відчиненими магазинами і супермаркетами, чого неможливо навіть уявити в Польщі. Попри це, мої враження від українського Дня Незалежності дуже позитивні. Я зрозуміла, що національні свята не повинні зосереджуватися тільки на пам'яті про національне мучеництво та на історії. Іноді краще організувати салют. На честь Батьківщини!

Величезні простори

Подорож маршрутною з Києва до Луцька була для мене жахом. Умови досить зручні, приємні люди, але гектари степів викликали страх та відчай. Я з нетерпінням виглядала хоча б якусь будівлю, людину або тварину. Стадо корів чи невеличке село заспокоювали мене лише на мить. Українські степи дійсно красиві, але обтяжливі для людини із країни з більшою щільністю населення. Я не могла собі уявити, що у тісній Європі досі існують настільки великі невикористані території.

Села, мов музей під відкритим небом

Я кілька разів бувала в музеях під відкритим небом у Польщі, витрачаючи на це дорожочініні злоті. В Україні я побачила живі музеї. Звичайно, є й сучасні села, але трапляються дерев'яні, побілені хати з барвистими візерунками. Вони виглядають дуже гарно, і, сподіваюсь, існуватимуть якнайдовше! У таких місцях простіше уявити собі сцени із «Хлопів».

Дині та кавуни

Дині та кавуни були завжди для мене одними з найбільш екзотичних фруктів, родом з Африки чи Південної Америки. Але ні! Ці фрукти можна знайти вже за східним кордоном! Вони недорогі, великі і смачні.

Відсутність «чарівних слів»

Натовпи на вулиці, натовпи в магазині. Хтось підштовхнув тебе ліктем, хтось наступає на ногу. На жаль, я ані разу не почула слова «перепрошую», навіть, коли цього вимагали обставини. Натомість, на мої постіїні «прошу», «дякую», «доброго дня», «до побачення», чи, власне, «перепрошую» багато людей реагували щонайменше здивуванням. Звичайно, не всім це притаманно.

Помічні і чесні люди

На жаль, у Польщі досі поширене переконання про те, що українці, щонайменше, нечесні. Мій досвід переконує, що воно не має нічого спільного з дійсністю. Багато людей просто на вулиці починають розмову зі мною, щоб заохотити до чогось, сказати щось приємне. А особливо радіють, якщо можуть мені чимось допомогти. Є багато прикладів. Наприклад, водій маршрутки, який дуже перейнявся, дізнавшись, що я сама приїхала з іншої країни і не знаю, як дістатися до готелю. Або чоловік, який, побачивши, що я фотографую евангелістську церкву, відкрив її спеціально для мене. Він впустив мене всередину та розповів про історію храму. Чи навіть покоївки з готелю, які називають мене «наша дівчина». Крім того, я досі не можу позбу-

тися здивування від того, що 2 гривні, які передають у маршрутках у рук з руки, справді доходять до водія. У Польщі, ймовірно, вони зникли б у глибоких кишнях пасажирів.

Культура водіння

На жаль, культура водіння деяких українських водіїв бажає кращого. Від нечуваних швидкостей, порушення правил дорожнього руху, до безмістовного натискання звукових сигналів. Ще ніхто не пропустив мене на пішохідному переході. Натомість одного разу я опинилася за крок до інфаркту: коли я переходила дорогу, увімкнулося зелене світло для автомобілів. Водій одразу натиснув на газ, не звертаючи уваги на пішоходів, яким лишалося кілька кроків до тротуару. На щастя, ми встигли втекти.

Мова

Незнання української – найбільш примітивне виправдання, яке вигадують поляки, щоб уникнути контактів зі східними сусідами. Я вивчаю російську і, на мій погляд, українська значно простіша та більш схожа на польську. Тут справді не потрібно придумувати велосипед. У мене є кілька знайомих українців у Луцьку та Львові, з якими я підтримую зв'язок. Я говорю польською, вони – українською, і в нас немає проблем у спілкуванні. Достатньо лише хотіти, але добре було б знати кирилицю.

Міф про дешеві продукти

У Польщі досі існує міф про дешеві продукти в Україні. «Обмінюю злоті на гривні, поїду до Львова і закуплюсь так, що огого!» – чула я кілька разів. Доки ви купуєте «сувеніри», немає суттєвої різниці. Натомість справжню різницю в цінах помічаєш, якщо потрібно зняти квартиру, купити продукти та оплатити рахунки. Я була здивована, що на українському ринку ціни дещо вищі, ніж у Польщі, хоча заробітна плата значно менша. Тут дуже дорогі продукти. Але я бачу суттєву різницю також у цінах на одяг, прикраси, косметику та техніку. Це не рай для покупців. Хоча «корівки», халву та кілька інших продуктів можна придбати за невеликі кошти та насолоджуватися найкращим смаком.

Елегантність і шик

Колись я чула думку одного німця, який вважав, що слов'янки завжди доглянуті і добре одягнені. Я сама переконалась у цьому, прогулюючись вулицями Львова, Києва та Луцька. Уявлення про українську бабу, загорнуту в хустку, давно відійшло у минуле. Цікаво, що українці переважно худі – до них ще не дійшла західна цивілізація fast-food...

Громадський транспорт

Виходжу на зупинку і під'їжджає маршрут-ка, за нею друга, третя – мені не потрібно довго чекати. Громадський транспорт в Україні дешевий, без розкладів, квитків, компостерів, контролерів чи проїзних квитків. Недоліком є те, що маршрутки не їздять вночі, і деякі транспортні засоби виглядають... ніби з музею.

Кульгаюча туристика

Україна зі своїми архітектурними пам'ятками і природою могла би впевнено брати участь у конкурсі на звання найбільш туристично привабливої держави. Багато поляків охоче відвідали би країну за східним кордоном. Однак, здається, що українці не використовують цього шансу. Відсутність транспортного сполучення з невеликими населеними пунктами, жахливий стан доріг, дорогі готелі з низькими стандартами, відсутність промоційних кампаній – ці фактори знеохочують туристів. Але все ще попереду. Луцьк уже почав роботу в цьому напрямку, створивши рік тому Центр туристичної інформації та послуг.

Аґнешка БОНДЕР

Мęczennicy z wyboru

Недавно на Україні закінчилися обходи 22. rocznicy Niepodległości. Po rzetelnie przygotowanych przemówieniach przedstawiciele władzy, paradach, koncertach, fajerwerkach i toastach, państwo obudziło się, zwalczyło poświętecznego kaca i wróciło do zwykłego rytmu życia i ustalonych ról.

W tym układzie władza chwali się swoimi osiągnięciami, za niepowodzenia obarcza winą swoich poprzedników, a zwykli ludzie usiłują w miarę godnie przeżyć do pierwszego. Ukraińcy wykształcili nową tradycję, lubią bowiem spotykać się w kuchni czy knajpie przy piwie, kieliszku wódki lub kawie i narzekać na gorzki los. I oczywiście, obarczać winą rząd, oligarchów, masonów i – a jakże – „starszego brata”. Wieczorami miliony Ukraińców ekscytuje się swoimi niepowodzeniami, uskarżając na to, że: „dostajemy niskie zarobki”, „okłamują nas i oszukują”, „trują chemią i GMO”, „media robią nam wodę z mózgu”, „jesteśmy wykorzystywani”...

Co łączy wszystkie te skargi? We wszystkich tych popularnych powiedzeniach „ktoś zły” jest odpowiedzialny za wszystkie niepowodzenia. A w dodatku czas poświęcony analizom porażek, można by było wykorzystać na poprawę własnego samopoczucia, zdrowia, na rozwój osobisty, wreszcie – na radykalne zmiany, jeśli rządy są aż tak złe. Podobnie zachowują się niemowlęta całkowicie uzależnione od opieki matki: mogą tylko krzyczeć i płakać mając nadzieję, że ich potrzeby zostaną zaspokojone. Istnieje tylko jedna różnica – u nich ta metoda jest o wiele bardziej skuteczna.

Dlaczego więc tak lubimy ponarzekać, ale nie śpieszymy się, aby wziąć swój los we własne ręce? Dlaczego chodzimy do nie ulubianej pracy, kupujemy chemiczne produkty i oglądamy w nieskończoność znienawidzone programy telewizyjne? Siła przyzwyczajenia lub bierność zakorzeniona w mentalności? Mało prawdopodobne: takie zachowanie można wytłumaczyć dzięki zjawisku psychologicznemu znanemu jako wyuczona bezradność.

Amerykański psycholog Martin Seligman, zanim zainteresował się pozytywną stroną osobowości, badał mechanizmy powstawania depresji. Najważniejsze eksperymenty przeprowadził ze Stevenem Maierem w latach 60. na psach. Zwierzęta umieszczano w klatkach i rażono prądem. Po dłuższym okresie działania prądu, przestawały się one ruszać i reagować na bodźce zewnętrzne. Psy z grupy eksperymentalnej biernie znosiły cierpienie i wpadały w apatię. Tak zachowywały się nawet wtedy, kiedy prąd już nie działał. Ich stan można było określić jako apatyczny, obojętny, depresyjny. Zwierzęta często umierały odmawiając jedzenia. Nawet, gdy psy zostały przeniesione do klatek, z których można było uciec przeskakując przez barierkę, nie podejmowały tej próby. Zaledwie mała część psów, po niekontrolowanych wstrząsach elektrycznych, nadal poszukiwała wyjścia oraz uciekała z klatki, kiedy przydarzyła się taka okazja.

Badacze doszli do wniosku: seria niekontrolowanych zdarzeń negatywnych (choroby, straty, porażki) w większości przypadków prowadzi do depresji, apatii, całkowitego zaniechania działalności, utraty poczucia kontroli oraz nadziei. Taki stan określa się jako zespół wyuczonych bezradności. W łagodniejszej postaci zespół wyuczonych bezradności objawia się w błędnych przekonaniach wewnętrznych, takich jak „u mnie i tak nic nie wyjdzie”, „mój głos nic nie znaczy”, „oni i tak zrobią po swojemu”, „bez

pieniędzy i znajomości nie da się przebić”, „trzeba zacisnąć zęby i znosić wszystko”. Wiele podobnych powiedzeń głęboko zakorzeniło się w świadomości przeciętnego Ukraińca. Dlatego ten właśnie przeciętny Ukrainiec narzeka na nieznosną pracę, ale nie ma odwagi nic zmienić, żartuje z „piwnego brzuszka”, ale nie uprawia sportu, narzeka na władzę, ale nie idzie na wybory.

Można odnieść wrażenie, jakby Ukraińcy uczestniczyli w zbiorowym eksperymencie, podobnym do przeprowadzonego przez Seligmana. W naszej pamięci narodowej, w naszym archetypie, wzmocnionym przez tendencyjne nauczanie

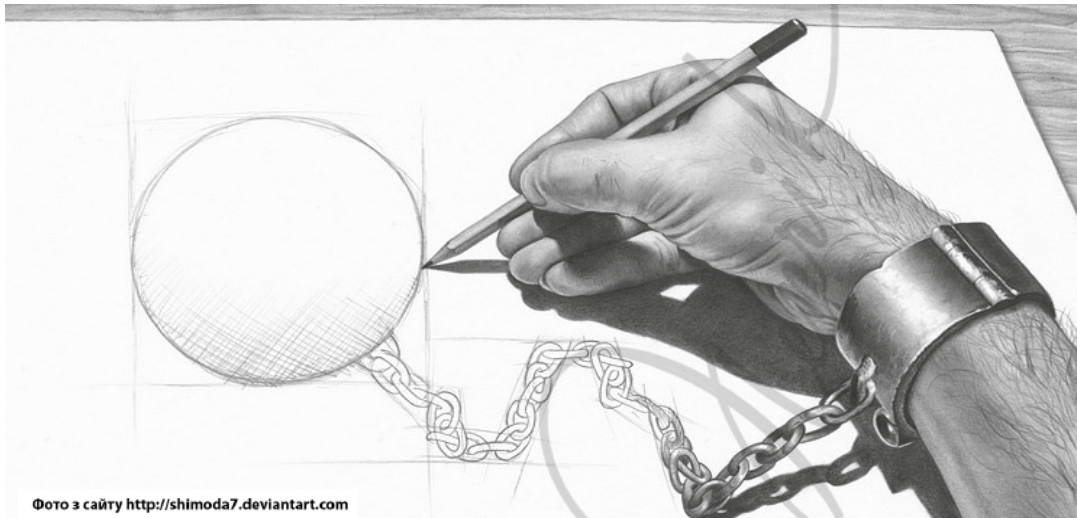

Фото з сайту <http://shimoda7.deviantart.com>

historii w szkołach, zakorzeniła się niezliczona ilość porażek: Ukraina przedstawiana jest jako uciśnany kraj, który cierpi z powodu niesprawiedliwości i okrucieństwa własnych sąsiadów oraz liczby na ratunek małej grupy kozaków, opryszków, powstańców czy strzelców. Bo wielu z tych, którzy mogliby stać się wybawieniem narodu, straciliśmy w okresie czerwonego terroru. Bezradnością można зараzić się – nie drogą kropelkową, ale poprzez utrwalanie negatywnych przekonań oraz modeli zachowania. W społeczeństwie z masochistyczną upartością pielegnuje się wizerunek „męczennika”. Dzieciom, których rodzice cierpią na syndrom wyuczonych bezradności, będzie trudno stać się panem własnego życia.

Jednak to nie znaczy, że nie mamy szans, aby pozbyć się nabytej bezradności: w eksperymencie Seligmana część zwierząt kontynuowała poszukiwania wyjścia nawet po długotrwałym okresie rażenia prądem. W podobnych badaniach z udziałem ludzi około 30 proc. uczestników nie poddawało się i nadal aktywnie poszukiwało rozwiązania sytuacji problemowych. Oznacza to, że istnieją strategie i wewnętrzne przekonania, których nie da się pogodzić z wyuczoną bezradnością. Właśnie one wyróżniają ludzi sukcesu od ich bezradnych sąsiadów. Wystarczy: wierzyć w siebie, powtarzać pozytywne przekonania, a gdy przyjdzie ochota na narzekanie, należy ugryźć się w język lub zrobić dziesięć pompek. A najskuteczniej – mimo wszystko, zabrać się do pracy.

Олена SEMENIUK

Мученики за власним бажанням

Нещодавно Україна відсвяткувала 22-гу річницю Незалежності. Після відшліфованих промов владців, парадів, концертів, салютів, тостів, країна прокинулася, трохи похмелилась від святкового сп'яніння та повернулася до звичного ритму життя та усталених ролей.

У цій світоглядній схемі влада хвалить себе та звинувачує попередників, а народ намагається звести кінці з кінцями. При цьому народ має давню традицію: зустрічатися на кухнях, за кухлем пива, чаркою горілки чи горнятком кави та жалітися на гірку долю. І, звісно, звинувачувати в цьому владу, олігархів, масонів, і – а як же – «старшого брата». Так вечорами мільйони українців смакують свої невдачі: «нам замало платять», «нас дурають і обдирають», «нас трують хімікатами і GMO», «нас зомбують телевізори», «нас використовують».

Можливо, Ви помітили закономірність у

пинення дії струму. Його можна було б назвати апатичним, байдужим, приреченим. Тварини часто помирили, відмовляючись приймати їжу. Найстрашнішим було те, що навіть тоді, коли тварин переселяли у клітки, з яких можна було б легко втекти, переступивши бар'єр, вони продовжували нерухомо лежати. Навіть, коли експериментатори перекладали собак до виходу, тварини не реагували. Лише незначна частина собак після неконтрольованих ударів струмом продовжувала шукати вихід та тікали із клітки, щойно з'являлася така нагода.

Учені зробили висновок: серія неконтрольованих негативних подій (хвороб, втрат, невдач) у більшості випадків приводить до втрати відчуття контролю та надії, до депресії, апатії, повної відмови від активності. Такий стан називають синдромом набуті безпорадності. У менш вираженій формі синдром набуті безпорадності можна помітити у безпідставних внутрішніх переконаннях на кшталт «у мене все одно нічого не вийде», «мій голос нічого не означає», «вони все одно зроблять по-своєму», «без грошей і зв'язків не проб'єшся», «треба зіпшити зуби і терпіти». Безліч подібних висловів глибоко закоренилися у свідомості пересічного українця. Тому цей пересічний українець нарікає на нестерпну роботу, але не відважується її покинути, жартує про свій «пивний мозоль», але не поспішає зайнятися спортом, жаліється на владу, та не йде на вибори.

Можна сказати, що українці теж брали участь у експерименті, подібному до того, що провів Селігман. У нашій національній пам'яті, у нашому архетипі, закріпленому викладом історії у школах, безліч невдач: Україна зображується як поневолена країна, що потерпає від свавілля жорстоких сусідів та сподівається на рятунок від невеликої групки козаків, опришків, стрільців, упівців. А багатьох із тих, хто міг би стати таким рятівником, ми втратили у період червоного терору. Крім того, безпорадністю можна заразитися від оточення – не повітряно-крапельним шляхом, а через закріплення негативних переконань та моделей поведінки. У суспільстві з мазохістичною впертістю культивується образ «мученика». Дітям, батьки яких мають синдром набуті безпорадності, буде складно взяти життя у власні руки.

Однак, навіть це не означає, що в нас немає шансів позбутися набуті безпорадності: в експерименті Селігмана частина тварин продовжувала шукати вихід навіть після тривалої дії струму. У подібних дослідах за участю людей близько 30% учасників не піддавалися та лишалися активними. Це означає, що є стратегії та переконання, несумісні з набутою безпорадністю. Саме вони відрізняють успішних людей від їхніх безпорадних сусідів. Достатньо їх наслідувати: вірити в себе, повторювати позитивні переконання, кусати себе за язик або просто відтискатися, коли виникає бажання понарікати і... братися до роботи попри все.

Олена SEMENIUK

Stowarzyszenie Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej na Wołyniu
Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku
dwutygodnik «Monitor Wołyński»
zaczynają akcję

«Pamiętajmy wrzesień 1939» poświęconą 74. rocznicy wybuchu II wojny światowej

– Jeżeli wiedzą Państwo o tym, że Państwa Rodzice, Dziadkowie lub Pradziadkowie uczestniczyli w wojnie obronnej 1939 roku, będąc na służbie w Wojsku Polskim,

– Jeżeli mają Państwo ich zdjęcia lub udokumentowane wspomnienia,

Uprzejmie prosimy o przesłanie tej informacji pod adresem Stowarzyszenia Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej na Wołyniu. Informacje o żołnierskim czynie Państwa Przodków wydrukujemy na łamach „Monitora Wołyńskiego” oraz na stronie internetowej **www.monitor-press.com**. W dalszej perspektywie zgromadzona informacja może zostać częścią Księgi Pamięci o udziale mieszkańców Wołynia w wojnie obronnej we wrześniu 1939 roku.

Czekamy na Państwa listy.

Nasz adres:

ul. Kryłowa, 5/7, 43025 Łuck
Tel.: (+38 0332) 72-54-99
E-mail: **doboszww@gmail.com**

Koordynator akcji: Walenty Wakołuk

Товариство польської культури на Волині ім. Еви Фелінської
Генеральне консульство Республіки Польща в Луцьку
газета «Волинський Монітор»
оголошують акцію

«Пам'ятаймо вересень 1939» приурочену 74-й річниці початку Другої світової війни

– Якщо Ви знаєте про те, що Ваші Батьки, Діди або Прадіди брали участь в оборонній війні вересня 1939 року у складі Війська Польського,

– Якщо Ви маєте їхні фотографії або зафіксовані спогади,

Будь-ласка, надішліть цю інформацію на адресу Товариства польської культури на Волині ім. Еви Фелінської. Ми розмістимо відомості про військовий чин Ваших Предків у газеті «Волинський Монітор» та на сайті **www.monitor-press.com**. У дальшій перспективі зібрана інформація може стати частиною Книги Пам'яті про участь волинян в оборонній війні вересня 1939 року.

Чекаємо на Ваші листи.

Наша адреса:

вул. Крилова, 5/7, 43025 Луцьк
Tel.: (+38 0332) 72-54-99
E-mail: **doboszww@gmail.com**

Координатор акції: Валентин Ваколюк

Aktualności

■ 100 mln zł na aktywizację zawodową nauczycieli

– Nauczyciele, którzy utracili pracę w ciągu ostatnich 24 miesięcy otrzymają od MEN 100 mln zł ze środków Unii Europejskiej na aktywizację zawodową – poinformowała minister edukacji Krystyna Szumilas.

Pieniądze będą przeznaczone m.in. na staże, szkolenia, studia podyplomowe, warsztaty aktywnego poszukiwania pracy, doradztwo zawodowe inicjujące rozpoczęcie nowej działalności gospodarczej. Możliwe będzie m.in. dofinansowanie wynikające z zatrudnienia u nowego pracodawcy. Subsydiowanie miejsc pracy u nowego pracodawcy będzie mogło trwać maksymalnie 12 miesięcy. Ponadto osoby, które rozpoczęły działalność gospodarczą, dostaną na ten cel dotację.

Priorytetowo będą traktowane projekty angażujące byłych nauczycieli do wsparcia procesu dydaktycznego w klasach I-III oraz w świetlicach szkolnych w szkołach podstawowych, a także w pracy z dziećmi ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi.

Jak podkreśliła Szumilas, redukcja zatrudnienia nauczycieli związana jest z niżem demograficznym. Przypomniała, że od roku szkolnego 2005/2006 o prawie 1,5 miliona zmniejszyła się liczba uczniów we wszystkich typach szkół.

MEN przewiduje, że w tym roku pracę straci ponad 6,8 tys. z ponad 666 tys. nauczycieli. W ubiegłym roku liczba ta wynosiła ok. 7 tys. nauczycieli.

www.tvpparliament.pl

■ Kraków dopłaci do zbiorników na deszczówkę

Kraków jako pierwsze duże miasto w Polsce będzie współfinansował budowę zbiorników do gromadzenia wody opadowej. Ma to służyć nie tylko oszczędzaniu wody pitnej, ale też poprawie bezpieczeństwa powodziowego.

Nowy program ma być uchwalony jeszcze w tym roku. W przyszłym na jego realizację może zostać przeznaczony ok. 1 mln zł. To jednak wystarczy tylko na dotacje (do 5 tys. zł) dla ok. 200 osób, wspólnot mieszkaniowych czy firm, które zdecydowałyby się na budowę zbiornika do gromadzenia deszczówki.

Wojciech Wojtowicz, przewodniczący Komisji Infrastruktury Rady Miasta, pomysłodawca «Krakowskiego programu małej retencji wód opadowych», przyznaje, że na razie skala pomocy będzie na tyle mała, że trudno mówić o ochronie przeciwpowodziowej poprzez retencję. Dodaje, że wiele osób i firm na własny koszt buduje takie zbiorniki, gromadząc deszczówkę na potrzeby podlewania ogrodów, a nawet do celów użytkowych. Więc za jakiś czas będzie widać efekty w postaci zmniejszenia spływu wód opadowych. Pieniądze na dotacje będą pochodzić z budżetu miasta, Wojewódzkiego i Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska.

www.krakow.gazeta.pl

■ Cyfrowa Polona

Niedawno powstała w Warszawie nowoczesna biblioteka udostępniająca zasoby Biblioteki Narodowej – Cyfrowa Biblioteka Narodowa Polona. Skarby te, kulturalne dziedzictwo Polski, liczą obecnie 72 tysiące dokumentów, a do końca roku wprowadzonych zostanie 300 tysięcy. Najstarsze dokumenty pochodzą z VIII wieku, ale do zasobu zostaną wprowadzone także jeszcze starsze, bowiem Biblioteka Narodowa posiada zbiory pochodzące z II wieku.

Cyfrowe zbiory Biblioteki Narodowej obejmują książki, starodruki, rękopisy, czasopisma, ryciny, fotografie, pocztówki, obrazy, rysunki, druki ulotne, nuty oraz mapy. Większość zbiorów nie jest już objęta prawem autorskim, wobec czego zbiory te można kopiować, pobierać, czy drukować legalnie. Najcenniejsze dzieła polskiej literatury dostępne są bezpłatnie dla wszystkich i o każdej porze.

Całe zbiory Biblioteki Narodowej, to 9 milionów, ale nie wszystko da się zeskanować, a praca z wielkoformatowymi mapami, czy dziełami audiowizualnymi wymaga czasu. Każdy użytkownik może tworzyć własną bibliotekę, kompletując w osobnej sekcji ulubione dzieła. Swymi odkryciami może się od razu podzielić, wysyłając mejla, albo udostępniając stronę czy rysunek na Facebooku.

Żeby skorzystać z Polony wystarczy się zalogować – założyć nowe konto, albo użyć tego z Facebooka, Google, czy Twittera.

Agencja Informacyjna „POLONIA”

■ Wakacje w Egipcie? To może być niebezpieczne

Do końca października biura podróży Wezyr Holidays, Neckermann Polska i Itaka zawieszają wyjazdy do Egiptu. Turyści, którzy wykupili wczasy w kurortach nad Morzem Czerwonym, mogą zamienić je na inne lub zrezygnować z wyjazdu, otrzymując zwrot pieniędzy.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stanowczo zaapelowało do Polaków, aby nie wyjeżdżali do Egiptu. Rzecznik resortu Marcin Bosacki powiedział, że sytuacja w kurortach jest obecnie bezpieczna, ale istnieje bardzo duże ryzyko, że może się ona w najbliższym czasie pogorszyć. Wcześniej resort podniósł stopień zagrożenia dla podróżnych do trzeciego w czterostopniowej skali.

www.biznes.newsweek.pl

Актуально

■ 100 млн злотих на професійну активізацію вчителів

– Учителі, які втратили роботу впродовж останніх 24 місяців, отримають на професійну активізацію 100 млн злотих від Міністерства освіти РП із фондів Європейського Союзу, – повідомила міністр освіти Кристина Шуміляс.

Гроші будуть призначені, зокрема, на стажування, майстер-класи, післядипломну освіту, тренінги, де навчатимуть активно шукати роботу, на профорієнтацію, яка матиме на меті допомогти розпочати новий вид діяльності. Кошти виділятимуться також на працевлаштування в нового роботодавця. Субсидювання робочих місць у нового роботодавця триватиме не більше 12 місяців. Крім того, особи, які розпочнуть господарську діяльність, одержать на це дотацію.

Пріоритетними вважатимуться проекти колишніх вчителів, що стосуватимуться підтримки дидактичного процесу в 1-3 класах та в групах продовженого дня в початкових школах, а також роботи з дітьми з особливими освітніми потребами.

Як підкреслила Шуміляс, редукція працевлаштування вчителів пов'язана з демографічним спадом. Вона нагадала, що з 2005-2006 навчального року майже на 1,5 млн зменшилася кількість учнів у всіх типах шкіл.

Міністерство освіти РП передбачає, що в цьому році роботу втратить понад 6,8 тис. із 666 тис. вчителів. У минулому році роботу втратили близько 7 тис. польських учителів.

www.tvpparliament.pl

■ Краків доплатить за резервуари для дощової води

Краків як перше велике місто в Польщі буде співфінансувати будівництво резервуарів для накопичення дощової води. Це має призвести не тільки до економії питної води, але також до покращення протипаводкового захисту.

Нову програму планують ухвалити ще в цьому році. У майбутньому на її реалізацію може бути видано близько 1 млн zł. Проте цього вистачить лише на дотації (до 5 тис. злотих) для близько 200 осіб, об'єднань мешканців чи фірм, які наважаться побудувати резервуари для накопичення дощової води.

Войцех Войтович, голова комісії інфраструктури в Раді Міста, автор ідеї «Краківської програми малого накопичення дощової води», визнає, що наразі масштаб допомоги буде настільки малий, що важко говорити про протипаводковий захист за допомогою резервуарів для дощової води. Додає, що багато осіб та фірм будують такі резервуари за власні кошти, збираючи дощову воду для поливання городів та для інших практичних цілей. Отже, через якийсь час помітними будуть ефекти, зокрема, зменшення стоку дощової води. Кошти для дотацій надаватимуть із бюджету міста, воєводського та гмінного Фонду охорони середовища.

www.krakow.gazeta.pl

■ Цифрова Polona

Недавно у Варшаві з'явилася Цифрова національна бібліотека «Polona» – сучасна бібліотека, яка надає доступ до фондів Національної бібліотеки. Її скарби, культурна спадщина Польщі, нині нараховує 72 тис. документів, а до кінця року їхня кількість збільшиться на 300 тис. Найстаріші документи датуються VIII ст., але до фондів будуть додані ще старіші документи, оскільки Національна бібліотека має документи, що датуються II ст.

У цифрових фондах Національної бібліотеки є книжки, стародруки, рукописи, журнали, гравюри, фотографії, поштівки, картини, малюнки, листівки, ноти та карти. Більша частина документів вже не захищається авторським правом, тобто їх можна копіювати, завантажувати чи друкувати легально. Найцінніші твори польської літератури доступні безплатно для всіх і в будь-яку пору.

Фонд Національної бібліотеки нараховує 9 млн документів, проте не все вдасться відсканувати, а робота з картами великого формату або з аудіовізуальними творами вимагає часу. Кожен користувач може створити власну бібліотеку, збираючи в окремій секції улюблені твори. Своїми відкриттями він зможе відразу поділитися, висилаючи мейл або даючи посилання на сторінку чи зображення на Facebook.

Щоб скористатися бібліотекою «Polona», потрібно зареєструвати власний профіль або використати власну сторінку на Facebook, Google або Twitter.

Інформаційне агентство «ПОЛОНІЯ»

■ Відпочинок у Єгипті? Це може бути небезпечно

До кінця жовтня туристичні фірми «Wezyr Holidays», «Neckermann Polska» і «Itaka» припиняють поїздки до Єгипту. Туристи, які вже заплатили за відпочинок на курортах Червоного моря, можуть вибрати інше місце відпочинку або відмовитися від поїздки, повертаючи витрачені кошти.

Міністерство закордонних справ РП звернулося до поляків із проханням не виїжджати до Єгипту. Речник відомства Марцін Босацький повідомив, що ситуація на курортах нині безпечна, але існує дуже великий ризик того, що вона може найближчим часом погіршитися. Раніше міністерство підвищило рівень загрози для тих, хто подорожує, до третього за чотирибальною шкалою.

www.biznes.newsweek.pl

Nowy przewodnik turystyczny po Łucku

W Centrum Informacji Turystycznej i Usług odbyła się prezentacja nowego przewodnika turystycznego po Łucku.

21 sierpnia wszyscy zainteresowani zebrali się w budynku przy ulicy Senatórki Łęwczaniwskiej 2, by dowiedzieć się, jak powstała publikacja. Spotkanie prowadził dyrektor Centrum, Olena Semeniuk, dziękując osobom i instytucjom, które wsparły inicjatywę, w tym wolontariuszom, oraz opowiadając o planach turystycznych miasta na przyszłość.

Przewodnik ma nowoczesną, dynamiczną i kolorową formę, zawiera dużo fotografii i mapę. Można znaleźć w nim informacje nie tylko o zabytkach i historii miasta, ale również o restauracjach, kawiarniach, sklepach, lokalnych wydarzeniach kulturalnych, atrakcjach turystycznych i hotelach. W publikacji znajdują się ciekawe i niebanalne pomysły na spędzenie czasu wolnego w Łucku, np. dla zakochanych, rodziców z dziećmi czy poszukiwaczy niekonwencjonalnych rozrywek.

– Obecność takich materiałów, jak ten wydany w kilku językach przewodnik, czyni Łuck bardziej dostępnym dla turystów z różnych krajów. Publikację można przeczytać bez słownika, a to ułatwia pobyt zagranicznych turystów w Łucku – powiedział wolontariusz Korpusu Pokoju Stanów Zjednoczonych, Terry Mettison, który pomagał tworzyć angielskojęzyczną wersję przewodnika.

Na dzień dzisiejszy przewodnik jest dostępny w językach ukraińskim i angielskim, ale w przyszłości planuje się rozszerzenie tłumaczenia publikacji na języki polski i rosyjski.

Przewodnik turystyczny po Łucku można kupić w Centrum Informacji Turystycznej i Usług oraz w księgarniach miasta. Jego cena wynosi od 15 hrywien wwyż.

Agnieszka BADER

Новий путівник по Луцьку

У Центрі туристичної інформації та послуг відбулася презентація нового туристичного путівника по Луцьку.

21 серпня всі зацікавлені зібралися в будинку за адресою вул. Сенаторки Левчанівської, 2, щоб дізнатися, як створювався новий путівник по Луцьку. Зустріч вела директор Центру Олена Семенюк. Протягом презентації вона подякувала людям та організаціям, які підтримали ініціативу, в тому числі, волонтерам, та розповіла про туристичні плани міста на майбутнє.

Путівник має сучасну, динамічну та

яскраву форму, містить багато фотографій та карту. У ньому можна знайти інформацію не тільки про пам'ятки архітектури та історії міста, а також про ресторани, кафе, магазини, місцеві культурні заходи, туристичні принади та готелі. У публікації чимало цікавих і оригінальних ідей для дозвілля в Луцьку: наприклад, для закоханих, батьків із дітьми та шукачів неформатних розваг.

– Наявність таких матеріалів, як цей, виданий кількома мовами путівник, робить Луцьк доступнішим для туристів із різних країн. Книгу можна читати без словника, а це спрощує перебування іноземців у Луцьку, – зазначив волонтер Корпусу Миру США Террі Меттисон, який допоміг створити англomовну версію публікації.

Нині путівник доступний українською та англійською мовами, в майбутньому планується переклад публікації на польську та російську.

Туристичний путівник по Луцьку можна придбати в Центрі туристичної інформації та послуг і в книжкових магазинах міста. Ціна від 15 грн.

Агнешка БОНДЕР

Do roboty?!

Wybory, ponowne wybory. Wybierz mnie! Wybór, wybrani. Wybieraj! Wybieraj, wybieraj... Pozostaje obrzydzenie od samego procesu i od statusu wyborcy. Szczególnie od powyborczej niemocy, od zrozumienia, że nic się nie zmienia.

Degradacja świadomości i godności obywatelskiej, rezygnacja i apatia coraz bardziej pożerają społeczeństwo. Czy da się w tej ukraińskiej rzeczywistości dokonać «historycznego» i «decydującego» wyboru drogi rozwoju Ukrainy? Kto potrafi to uczynić – naród, politycy czy prezydent Ukrainy? Proponujemy Państwu uwagę rozmowę o tych «bolesnych» kwestiach z przewodniczącym zarządu organizacji pozarządowej «Stowarzyszenie Rozwoju Regionalnego», Piotrem Hocalukiem.

– *Panie Piotrze, chyba mamy pecha z «naszymi» prezydentami...*

– Już w ciągu 22 lat Ukraina stale robi wybór między Wschodem a Zachodem. Interesująca jest zmiana poglądów naszych prezydentów w kwestii kierunku rozwoju Ukrainy.

Kuczma np. został wybrany jako przedstawiciel wschodu Ukrainy. Jednym z głównych haseł jego prezydentury było nadanie językowi rosyjskiemu statusu drugiego języka urzędowego. Już pod koniec swoich rządów Kuczma starał się maksymalnie integrować Ukrainę z Europą, uczestniczyć w szczytach NATO, na które niezbyt chętnie go zapraszano.

Prezydent Juszczenko zaczynał swoją prezydenturę jako zdecydowany polityk zachodni. Pod koniec rządów jego europejski kierunek stał się jeszcze bardziej radykalny. Jednak jego rządy skończyły się spadkiem starań eurointegracyjnych i pogorszeniem stosunków z Rosją.

Prezydent Janukowycz po podpisaniu umowy w Charkowie zadeklarował wschodni kierunek polityki ukraińskiej. A obecnie czyni «wszelkie wysiłki», aby jesienią b.r. w Wilnie podpisać umowę stowarzyszeniową z UE. Na przykładzie zmiany poglądów naszych prezydentów widzimy, że po ocenie sytuacji zaczynają oni zdawać sobie sprawę z tego, że kierunek zachodni jest optymalną i odpowiednią drogą do cywilizowanego rozwoju Ukrainy.

– *Ale sprawa stoi w tym samym miejscu. Być może społeczeństwo ukraińskie w niedostatecznym stopniu sygnalizuje o swoich potrzebach politycznych?*

– Rzeczywiście tak, więc uwzględniając tę sytuację Stowarzyszenie Rozwoju Regionalnego zaczęło zbierać podpisy na rzecz integracji europejskiej. Prawie w tym samym czasie podobną akcją na poziomie ogólnokrajowym zaczęła partia polityczna «Cała Ukraina». Obecnie połączyliśmy nasze wysiłki w obwodzie wołyńskim. Razem zbieramy podpisy, aby poinformować maksymalną liczbę obywateli Ukrainy, żeby mogli oni wyказаć swoje aspiracje europejskie. Czynimy to dla tego, aby tych, którzy jeszcze nie są zwolennikami UE, poinformować i przekonać, że to jest prawidłowy kierunek.

– *Na Wołyniu dużo ludzi wspiera integrację europejską. Być może trzeba konsolidować swoje wysiłki z innymi siłami politycznymi i posuwać się dalej, na Wschód?*

– Dużo mieszkańców Wołynia pracuje za granicą, posiada biznes związany z Polską i innymi krajami UE. Przygraniczny Wołyń tradycyjnie ma dużo projektów transgranicznych w ramach współpracy Ukraina-Polska-Białoruś. Nie ma potrzeby, by przekonywać o tym mieszkańców Wołynia. Mamy na celu zebranie podpisów, poruszenie kwestii w społeczeństwie i zaangażowanie mediów do omówienia tematu integracji europejskiej. Pragniemy też zwrócić uwagę innych partii, które stoją osobno i uważają integrację europejską za coś drugorzędного. Moim zdaniem, należy odroczyć walkę między partiami i uczynić wszystko, aby umowa w Wilnie została podpisana. W tym celu należy konsolidować ukraińskie społeczeństwo i partie polityczne.

– *Czy niezbyt późno zabraliśmy się do pracy?*

– Uważam, że nigdy nie jest za późno. Kwestia integracji europejskiej jest bardzo ważna dla Ukrainy. Po prostu robimy to, co do nas należy. Namioty, w których zbierano podpisy, funkcjonowały w Łucku od 6 do 20 sierpnia prawie codziennie. Planujemy ustawić je również w innych miastach obwodu wołyńskiego. Poinformujemy o tym mieszkańców tych miast. Jesteśmy eurooptymistami, wierzymy w swój naród, jego mądrość i siłę.

Rozmawiał Walentyn WAKOLUK

До роботи?!

Вибори, перевибори. Вибери мене! Вибір, вибрані. Вибирай! Вибирай, вибирай... Стає гідко від самого процесу і від статусу виборця. Особливо, від післявиборчої немочі, від розуміння, що нічого не змінюється.

Президент Янукович, підписавши Харківські угоди, продемонстрував східний курс України. А сьогодні прикладає «всіх зусиль» для того, щоб підписати угоди про асоціацію України і ЄС восени цього року у Вільнюсі. На прикладі змін поглядів наших президентів бачимо, що, оцінивши ситуацію, вони розуміють із часом, що західний напрямок – оптимальний і правильний шлях цивілізованого розвитку України.

– *Але віз і нині там. Можливо, українське суспільство недостатньо сигналізує про свої політичні потреби?*

– Дійсно, враховуючи таку ситуацію, Асоціація регіонального розвитку почала збір підписів на підтримку євроінтеграційного курсу. Майже одночасно з нами таку ж акцію на всеукраїнському рівні розпочала політична партія «Вся Україна». На сьогоднішній день ми об'єднали наші зусилля у Волинській області. Збираємо разом підписи для того, щоб максимальна кількість громадян України була поінформована, могла засвідчити свої європейські прагнення. Для того, щоб тих, хто ще не є прихильником ЄС, поінформувати та переконати, що це правильний напрямок.

– *На Волині багато людей підтримують європейську інтеграцію. Можливо, варто консолідувати свої зусилля з іншими політичними силами і йти далі, на Схід?*

– Багато волинян працюють закордоном, мають бізнес, пов'язаний із Польщею та іншими країнами ЄС. Прикордонна Волинь традиційно має багато трансграничних проектів у рамках співпраці Україна-Польща-Білорусь. Волинян не потрібно особливо в цьому переконувати. Наше завдання – зібрати підписи, зробити «обговорювану» в суспільстві та ЗМІ тему євроінтеграції. Прагнемо також привернути увагу інших партій, які зайняли вибірковою позицією і вважають, що євроінтеграція – це щось другорядне. На мій погляд, потрібно відкласти міжпартійну боротьбу до інших часів та робити все, щоб угода у Вільнюсі була підписана. Для підписання цієї угоди потрібно згуртувати українське суспільство і політичні партії.

– *Не занадто пізно взялися до роботи?*

– Думаю, що ніколи не буває пізно. Питання європейської інтеграції дуже важливе для України. Ми просто робимо своє. Намети, у яких збирали підписи, функціонували в Луцьку з 6 до 20 серпня практично щодня. Плануємо розміщувати їх також в інших містах Волинської області. Ми поінформуємо про це мешканців цих міст. Ми єврооптимісти, віримо у свій народ, його розум і силу.

Розмовляв Валентин WAKOLUK

Ogniste rytmy z Estonii

Музиканти естонської оркестри джез «Popsid» не тільки zaprezentowali publiczności Łucka rozmaity repertuar, ale też zatańczyli.

16 sierpnia na Placu Teatralnym zebrało się wielu fanów muzyki oraz zwykłych przechodniów, którzy mieli okazję podziwiać koncert orkiestry dżet z Uniwersytetu w Tartu (Estonia). W zespole grają muzycy w różnym wieku i różnych narodowości. A swoistą wizytówką orkiestry są zielone kombinezony pracownicze z dużą liczbą naklejek i odznaczeń.

Zespół wracał przez Ukrainę z występów gościnnych z Mołdawii i zatrzymał się w dwóch miastach – w Kamieńcu Podolskim i w Łucku. Muzycy postanowili

bezpłatnie wystąpić w Łucku i poprosili o wsparcie Centrum Informacji Turystycznej i Usług, które pomogło im zorganizować koncert.

Repertuar orkiestry dżet jest bardzo rozmaity. Muzycy grali jazz, walce, przeboje z lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych. Nawet słynny «Gangnam style» zabrzmiał w nowym stylu. Do tej muzyki tańczyły dzieci i dorośli, a w odpowiedzi na prośbę publiczności, by zagrać coś na bis, muzycy sami wykonali ognisty taniec.

Mariana PECZENIUK

Запальні ритми з Естонії

Музиканти естонського духового оркестру «Popsid» не лише представили луцькій публіці різноманітний репертуар, а й затацювали.

16 серпня на Театральному майдані зібралось чимало поціновувачів музики та звичайних перехожих, які насолоджувалися концертом від духового оркестру Тартуського університету (Естонія). Колектив за своїм складом різноманітний: у нього входять музиканти різного віку та національності. А своєрідною «фішкою» оркестру є зелені робочі комбінезони з чималою кількістю наліпок та значків.

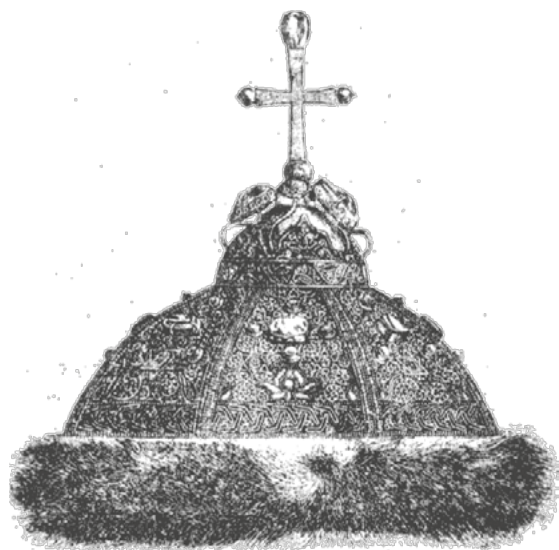
Колектив повертався з гастролей у Молдові через Україну і мав тут дві зупинки – у Кам'янці-Подільському та

Луцьку. Музиканти самі вирішили безкоштовно виступити в Луцьку та звернулися за допомогою в Центр туристичної інформації та послуг, який і допоміг їм організувати концерт.

Репертуар духового оркестру дуже широкий. Музиканти зіграли джаз, вальси, хіти 80-х та 90-х років. Навіть нашумілий «Gangnam style» зазвучав по новому. Під їхню музику танцювали і діти, і дорослі, а виконуючи прохання глядачів виконати щось на біс, музиканти і самі виконали запальний танець.

Мар'яна ПЕЧЕНЮК

«Jedni wyrzekli się języka, drudzy wyrzekli się rodu.
Oto jest historia naszego narodu».
Bogdan Stelmach, wiersz «Historia»

«Ті зреклися мови, ті зреклися роду.
Ось така історія нашого народу».
Богдан Стельмах, вірш «Історія»

О истории политических зрад элиты украинской

До питання історії політичних зрад української еліти

We wszystkich czasach i u wszystkich narodów, zrada była uważana za jedno z największych przestępstw moralnych. Zdrajców poniżano, surowo karano, a najczęściej pozbawiano ich życia. Jednak we współczesnej Ukrainie karą za taki czyn mogą być tylko wyrzuty sumienia, pod warunkiem, że zdrajca to sumienie posiada.

В усі часи і в усіх народів зрада вважалась одним із найбільших моральних злочинів. Зрадників зневажали, жорстоко карали, а найчастіше позбавляли життя. Проте в сучасній Україні єдиним покаранням за такий вчинок можуть бути лише власні докори сумління, за умови, що воно таки наявне у зрадника.

Зрадымаїженські,бізнесові, людські і політичні сталися у нас зявиським посполитым. В політиці українській, з підозрюваною регулярністю, відбуваються переходи до оbozu wczorajszych najzagorzalszych przeciwników politycznych, a liczba zmienionych frakcji poselskich w Radzie Najwyższej w ciągu tylko jednej kadencji, nie mieści się w głowie i wzbudza podejrzenia o bezinteresowność tych migracji ideologicznych. Zmiana kilku partii w ciągu kilku lat przez polityka, nikogo nie dziwi. Polityka ukraińska na najwyższych szczeblach władzy jest zamknięta, niedostępna dla społeczeństwa i odbywa się za zamkniętymi dla społeczeństwa drzwiami. Mało pozostało patriotycznych, szczerych i uczciwych Ukraińców, którzy za własne przekonania, są gotowi ponieść śmierć. W najbardziej tragicznym dwudziestym wieku, który historycy symbolicznie, ale bardzo wymownie nazwali «czerwonym», Ukraińców oddanych do końca swoim przekonaniom i zasadom życiowym natychmiast niszczyli. Bohaterowie ginęli, nie zdążywszy założyć własnej rodziny i pozostawić po sobie potomków. Być może właśnie z powodu zniszczenia wcześniej najszlachetniejszych Ukraińców, częściowo usprawiedliwia się skłonność współczesnych polityków ukraińskich do zdrady.

Reguła mówiąca o tym, że w każdym zniewolonym narodzie zawsze znajdują się zwolennicy okupacji, jest charakterystyczna dla wszystkich narodowości. Oczywiście, Ukraińcy, według znanego przysłowia «Moją chatą na końcu wsi – o niczym nie wiem», posiadają wrodzony indywidualizm i nieufność wobec każdej władzy, ponieważ po Rusi Kijowskiej, wszystkie rządy dla Ukraińców były obce i okupacyjne. Jednak twierdzenie, że zdrada jest naszą cechą narodową, nie ma żadnych podstaw. Ukraińcy politycy zgadzają się na zdradę polityczną wtedy, gdy chcą zapewnić sobie i swoim bliskim, komfortowe materialne warunki bytu (właśnie chodzi o tę «chatę na końcu»). Wiele działaczy politycznych naszego kraju, żyje zgodnie z regułą: «Przez całe życie pozostawać członkiem partii rządzącej». To zachowanie polityków zawstydzają ukraińskich wyborców, natomiast sami politycy nie wstydzą się takiej postawy.

W historii Ukrainy zdradzie politycznej zwykle towarzyszyło przejście na stronę zaborcy. Starszyzna kozacka w czasie powstań chłopsko-kozackich, jeśli wojsko znalazło się w niebezpieczeństwie, zawsze oddawała wrogom przywódcę powstania, ratując w ten sposób swoje życie. Właśnie z tego powodu, zdrajcy wydawali w ręce wrogów takich słynnych wodzów powstań chłopsko-kozackich, jak np.: Nalewajko, Sulima czy Pawluka. Tłumaczyli się tym, że to przywódca jest winien porażki i musi ponieść odpowiedzialność. Niektórzy badacze tej epoki są przekonani, że to «wydanie» przywódców kozackich, pomogło zachować wojsko i wówczas to było normą: zdrada na rzecz ratowania wojska. Obecnie takie zachowanie jest trudne do zrozumienia i usprawiedliwienia.

Rosyjski historyk XIX w., Siergiej Sołowjow, pisał: «Ukraińcy donosili do Moskwy, jeden przeciw drugiemu i Piotr I postanowił upokorzyć Ukrainę». Wydaje się, że ta niechlubna tradycja ukraińskiej elity XV-XVIII w. przetrwała do naszych czasów i nie tylko została zachowana, lecz dalej się rozwija dzięki «odżywkom mineralnym» w postaci hojnego finansowania.

Obecna sytuacja Ukrainy przypomina epokę po śmierci Bogdana Chmielnickiego, która w historiografii ukraińskiej nazywana jest Ruiną. Wtedy lewobrzeźni Kozacy wspierani przez rosyjskiego cara, zaczęli walczyć z prawobrzeźnymi, którzy podlegali Polsce. W tej bratobójczej walce mającej na celu sytuacyjne zwycięstwo, obie walczące strony zawierały sojusze z odwiecznymi swymi wrogami – Tatarami, Turkami i Polakami, a przejście na stronę silniejszego, było zjawiskiem powszechnym. W tym czasie została ukształtowana opozycja przeciw hetmanowi Iwanowi Wyhowskiemu, na czele której stał pułkownik Puszkar i ataman koszowy Barabasz. Wysyłali oni zażalenia na Wyhowskiego do Moskwy i zostali poparci przez cara rosyjskiego. Konfrontacja przeobraziła się w wojnę 1658-1659. Po zwyciężeniu Moskowitów w bitwie pod Konotopem, Wyhowski po raz kolejny został zdradzony – wybuchło powstanie przeciw hetmanowi pod

przywództwem Jakyma Somki, Wasyla Zolotarenki i Tymosza Cyciury. Wskutek tych zrad politycznych Ukraina straciła niepodległość na kilka wieków.

W 1667 r., po podpisaniu przez Moskwę i Polskę rozejmu andruszowskiego, odbył się podział Ukrainy wzdłuż rzeki Dniepr. Oburzeni tą zdradą Kozacy podnieśli się do walki, na czele której stanął hetman Petro Doroszenko, który potrafił zwyciężyć wojska obu zaborców i połączyć Ukrainę Lewobrzeżną z Prawobrzeżną. Jednak zaniepokojeni wzrostem władzy hetmańskiej, liczni wrogowie użyli sprawdzonej starej taktyki wsparcia przeciwników hetmana, Chanenki i Sucho-wienki, którzy przy pomocy zdrady sami zamierzali zostać hetmanami. Byli oni przekonani, że lepiej być hetmanem nawet małej części Ukrainy, niż pozostawać pułkownikami, dlatego z zadowoleniem zaczęli współpracować z Polakami i Tatarami.

Kilkadziesiąt lat po tych wydarzeniach, w 1708 r., kiedy trwała III wojna północna i wojsko rosyjskie stacjonowało na Ukrainie, główny sędzia Wojska Zaporoskiego Wasyl Koczubej i poltański pułkownik Iwan Iskra, napisali zażalenie do Piotra I na swego kolegę, hetmana Iwana Mazepę. Do zdrady Koczubeja pchnęło pragnienie, aby zostać hetmanem Ukrainy. Jednak Piotr I nie wierzył w te słowa i skazał Koczubeja i Iskry na śmierć – taka to ironia losu – jako zdrajców.

Jesienią 1708 r. wojsko rosyjskie otoczyło stolicę hetmańską Baturyn. Miastotwierdzę mogło walczyć przez dłuższy czas, ponieważ miało duże zapasy żywności i amunicji. Ale przedstawiciel pryłuckiej starszyny kozackiej, Iwan Nos, w zamian za rangę pułkownika, wysłał do obozu moskiewskiego setnika Ostapa Sołomachę, który wskazał tajemne przejście do Baturyna i carskie wojsko w jednym dniu zniszczyło wszystkich obrońców i cywilów 15-tysięcznego miasta. Zdrada Nosa jest potwierdzona dokumentami, co widać w carskim rozporządzeniu o nadaniu «rangi pułkownika». Badacz tych wydarzeń, ukraiński historyk Oleksandr Łazarewski w XIX w. opisywał pułkownika Nosa, że był to człowiek, który umiał

Podruchni, бізнесові, людські та політичні зради стали у нас звичним явищем. В українському політикумі із підозрюваною регулярністю відбуваються переходи в табір вчорашніх лютих політичних опонентів, а зміна кількості фракцій народними депутатами у ВР протягом лише однієї каденції вражає уяву і нашолюбів на підозри стосовно безкорисливості таких ідеологічних міграцій. Зміна політиком членства в кількох партіях упродовж кількох років стала звичним явищем. Українська політика в найвищому ешелоні влади є закритою, позаконтрольною для громадянського суспільства і відбувається за зачиненими для суспільства дверима. Патріотичних, чесних і принципових українців, котрі заради власних переконань готові піти на смерть, залишилося мало. А вже впродовж найтрагічнішого 20-го століття, яке історики символічно, але цілком виправдано назвали «червоним», відданих своїм ідеологічним переконанням та життєвим принципам українців окупанти всіх мастей відразу знищували. Найчастіше такі герої гинули, не встигнувши створити власну сім'ю і продовжити свій рід. Можливо, тим, що найбільшгородніших українців було винищено раніше, можна пояснити схильність сучасних українських політиків до зради.

Правило про те, що серед будь-якого завойованого народу завжди знайдуться прихильники окупації, діє серед усіх націй. Звичайно, українцям, згідно з відомою приказкою «Моя хата скраю – я нічого не знаю», притаманний яскраво виражений індивідуалізм, недовіра до будь-якої влади, оскільки після Київської Русі вся влада для українців завжди була чужою та окупаційною. Але стверджувати, що зрадливості є національною нашою рисою не можна. Вітчизняні політики ідуть на політичну зраду тоді, коли хочуть забезпечити собі та своїм близьким комфортні матеріальні умови існування (ту саму «хату скраю»). Багато вітчизняних політичних діячів живуть за правилом: «Все життя бути членом партії влади». За таку поведінку політиків українському виборцю соромно, але їм самим ні.

В історії України політична зрада, як правило, супроводжувалась переходом на сторону завойовника. Козацька старшина в епоху селянсько-козацьких війн завжди видавала ворогу керівника повстання, якщо військо потрапляло в облогу, і таким чином рятувала власне життя. Саме таким чином зрадники видали ворогам таких відомих керівників козацько-селянських повстань як Наливайко, Сулима, Павлюк та інших. Пояснювали таку свою поведінку тим, що, буцімто, саме керівник винен у програвшій ситуації і мусить нести відповідальність. Деякі дослідники тієї епохи вважають, що така «здача» давала старшині можливість зберегти військо і на той час це було нормою: зрада заради порятунку війська. Хоча сьогодні такі дії важко зрозуміти та виправдати.

Російський історик 19 ст. Сергій Соловйов писав: «С України в Москву шли потоками доносы друг на друга и Петр I-й решил упокорить Украину». Здається, ця не приваблива традиція вітчизняної еліти 15-18 ст. збереглася і не лише збереглася, а й завдяки «мінеральним добривам» у вигляді щедрого фінансування процвітає буйним цвітом.

Сьогоднішня ситуація в Україні нагадує епоху після смерті Богдана Хмельницького, яка у вітчизняній історіографії називається Руїною. Тоді лівобережне козацтво за підтримки російського царя жорстоко воювало із правобережним, яке підпорядковувалося Польщі. У цьому братовбивчому протистоянні заради ситуативної перемоги обидві ворогуючі сторони активно брали собі в союзники своїх споконвічних ворогів – татар, турків і поляків, а перехід на сторону сильнішого став тоді звичним явищем. У цей час проти гетьмана Івана Виговського сформувалась опозиція, яку очолили полковник Пушкар та кошовий отаман Барабаш. Вони стромили доноси на Виговського в Москву і тому їх підтримував російський цар. Протистояння переросло в російсько-українську війну 1658-1659 рр. Перемігши московитів у битві під Конотопом, Виговський отримав чергову порцію зради у вигляді антигетьманського повстання під проводом Яки-

ма Сомка, Василя Золотаренка і Тимоша Цицюри. Наслідок цих політичних зрад – втрата Україною на кілька століть своєї державності.

У 1667 р., після підписання Московією і Польщею Андрусівського перемир'я, Україну було поділено між цими державами по Дніпру. Обурене таким віроломством козацтво піднялося на боротьбу, яку очолив гетьман Петро Дорошенко. Йому вдалося розгромити військо обох загарбників та об'єднати Лівобережну і Правобережну Україну. Проте занепокоєні зростанням гетьманової влади численні вороги застосували випробувану давню тактику підтримки суперників гетьмана, Ханенка та Суховієнка, які ціною зради хотіли стати гетьманами. Вони вважали, що гетьманами, хай навіть і невеликих частинок України, бути краще, ніж просто полковниками, а тому радо пішли на співпрацю з поляками та татарами.

Уже через кілька десятків років після згаданих подій, у 1708 р., коли тривала російсько-шведська Північна війна і в Україні знаходилась російська армія, генеральний суддя Війська Запорізького Василь Кочубей і полтавський полковник Іван Іскра написали донос Петру I на свого товариша гетьмана Івана Мазепу. На запрошення Кочубея штовхнуло нестримне бажання самому стати гетьманом України. Проте доносую Петро I не повірив і наказав Кочубея та Іскру стратити, за іронією долі, саме як зрадників.

Восени 1708 р. російські війська оточили тогочасну гетьманську столицю Батурин. Місто-фортеця могло тривалий час оборонятись, оскільки мало великі запаси провіанту та боеприпасів. Але прилуцький старшина Іван Ніс за звання полковника відправив до московського табору сотника Остапа Соломаха, який показав таємний хід до Батурина і царські війська за один день знищили всіх захисників та мирних жителів 15-тисячного міста. Зрада Носа документально засвідчена в царській жалуваній грамоті на «чин полковничий». Дослідник тих подій, український історик Олександр Лазаревський у 19 ст. харак-

«услуги» владам і mieć u nich szczególne względy».

W Rzeczypospolitej, w trakcie polonizacji, ukraińskie rody arystokratyczne musiały decydować się na wybór – albo przejść na obrządek łaciński i dołączyć do polskiej szlachty i jej kultury albo pozostać bez żadnych przywilejów. Często magnateria ukraińska wybierała tę pierwszą, zdradliwą drogę. Tak więc później elita ukraińska utożsamiała język ukraiński, tradycje ludowe i wiarę prawosławną z niższymi warstwami społeczeństwa. Ukraińskość dla szlachciców polskich była przedmiotem zniewagi. Tylko chłop ukraiński nie zdradzał swoich tradycji i wyznania, ponieważ nie ubiegali się o przywileje, bo nawet po przejściu na inną kulturę, wyznanie i język chłop, robotnik lub rzemieślnik, nadal ciężko pracował, jak wcześniej.

Carat rosyjski, podobnie jak w swoim czasie władze polskie, skutecznie korzystał z patologicznego pragnienia ukraińskich Kozaków, którzy za wszelką cenę starali się zachować dla siebie przywileje i wiodącą pozycję polityczną, wziął szlachtę ukraińską pod swoją opiekę i prawnie uznał jej status społeczny. W 1785 r. caryca Katarzyna II wydała specjalny dekret, zgodnie z którym starszyźnie kozackiej, magnatom i szlachcicom ukraińskim, przyznawany był tytuł dworzana rosyjskiego pod warunkiem, iż pretendenci udowodnią własne «szlachectwo». Ze względu na to, że procedura tego udowodnienia była uproszczona, a tytuł dworzana dostarczał dzieciątki bardzo poważnych moralnych, gospodarczych i politycznych przywilejów, ówczesna ukraińska elita polityczna, rzuciła się po tytuły rosyjskie ze wszystkimi logicznymi konsekwencjami, jak np. przejście na kulturę i język rosyjski. Właśnie z tego powodu Ukraina wkroczyła w wiek XIX bez własnej narodowej elity politycznej, która już była rosyjska i później asymilowała się. Dlatego wśród rosyjskiej szlachty XIX wieku, tak wiele było nazwisk ukraińskich. Zrezygnowawszy z interesów narodowych w imię korzyści materialnych i dbając wyłącznie o interesy swojego stanu, szlachta ukraińska stała się jednocześnie rosyjska, chociaż przez dłuższy czas zachowywała własną odrębność od Rosjan. Dlatego też, na przykład, generał wojska carskiego, faworyt cesarza Mikołaja II, Paweł Skoropadski, zawsze pamiętał o swoim ukraińskim pochodzeniu i słynnym przodku hetmanie Iwanie Skoropadskim, chociaż został wychowany w tradycyjnej kulturze dworzanów i do końca życia mówił w języku rosyjskim.

Historia Ukrainy XX w. również jest pełna zdrad politycznych. Po utworzeniu państwa Ukraińcy nie potrafili go obronić, ponieważ Wynnyczenko, Skoropadski, Gruszeński i Petlura stawiali społeczność jedni przeciw drugim. Z tej sytuacji od razu skorzystali wrogowie państwa ukraińskiego. Ówczesni ukraińscy przywódcy w walce o rządy, zwyciężąc we wspólnych walkach i wyemigrowawszy do Europy, zapomnieli o tym, po co te rządy były potrzebne. Z

czerwoną zarazą nadal walczyli zdradzeni przez wszystkich chłop ukraiński. Oni regularnie podnosili powstania przeciw bolszewikom, aż do końca lat dwudziestych.

Obecne zauważamy te same cechy polityki ukraińskiej: intrygi wewnątrz partii, które przerosły w formy kryminalne, na kształt cynicznego kupowania posłów i miejsca na liście partii przed wyborami. Niestety, problem zdrady politycznej przechodzi z wieku na wiek. Nawet obok przywódców narodowych, osób uczciwych, ideowych, unikalnych i szczerych do końca, takich, jak E. Konowalec, S. Bandera, W. Czornowół, Ł. Lukianenko, M. Horyń i inni, zawsze stali ludzie gotowi do zdrady. Przypomnijmy chociaż to, że Konowalec i Bandera zabili etniczni Ukraińcy Sudopłatow i Staszynski. Uważam także, że Wiaczesław Czornowół, delikatnie mówiąc, nie poparłby znanego «przejścia» swojego syna, do obozu politycznego wczorajszych przeciwników politycznych...

Oczywiście, wśród Ukraińców jest nie więcej zdrajców, niż wśród innych narodowości, ale nasi zawsze są tam, «gdzie trzeba» i «dobrze rozstawieni». Wydaje się, że jeśliby rekrutować, prosto z ulicy 450 przechodniów do Rady Najwyższej, to wśród nich, byłoby o wiele mniej zdrajców, niż w «tradycyjnej» Radzie Najwyższej. Przez ostatnie 350 lat środowisko ukraińskiej elity rządzącej popierało dwubiegunowość polityczną, oportunist i egoizm. Książęta i hetmani, zawsze w walce przeciw sobie, przywoływali na pomoc obce kraje. I obecnie, w 22. roku niepodległości, w procesie walki o rządy, politycy krajowi znowu składają zażalenia do Moskwy, Brukseli, Waszyngtonu i Warszawy na swoich przeciwników na Ukrainie. Oczywiście, to nie dodaje autorytetu Ukrainie, jako samodzielnemu państwu, ponieważ Francuzi, Niemcy, Włosi, Amerykanie i inne narody rozwiązują swoje problemy sami, a nie przywołują obcych do rozwiązania ich problemów wewnętrznych.

W Pomarańczowej Rewolucji uczestniczyło 7 mln osób, ale po zwycięstwie i zdobyciu władzy, niektórzy przywódcy rewolucji, roztrwonili prawie wszystkie osiągnięcia zdobyte przez te 7 mln obywateli Ukrainy. Tak więc szeregowi rewolucji zostali zdradzeni przez ich własnych liderów. Ówczesne, symboliczne hasło epoki Pomarańczowej Rewolucji «Nie zdradz Majdanu!» było i pozostaje aktualne do chwili obecnej. U podstaw strategii wszystkich obecnych grup politycznych i wszystkich 209 zarejestrowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości partii politycznych, leży niesamowity egoizm, który wyniszczał państwo w czasach podziałów feudalnych w Rusi Kijowskiej, wojen Kozaków lewobrzeżnych i prawobrzeżnych, wojny domowej w latach 1917-1922 (gdy na Ukrainie walczyli wszyscy przeciw wszystkim) i wrogości dwóch głównych prądów w podziemiu nacjonalistycznym w latach czterdziestych XX w.

Największy problem Ukrainy polega na tym, że po odzyskaniu niepodległości my – jako naród, nie wydostaliśmy się z niewoli wewnętrznej. Obecna generacja polityków ukraińskich raczej nie dojdzie do wspólnych osiągnięć i porozumienia, ponieważ wczorajsi niewolnicy, którzy de jure zostali uwolnieni, w rzeczywistości wszystkie wysiłki kierują na to, aby swoimi niewolnikami uczynić innych. Nieuczciwość naszego ustawodawstwa, potwierdzając liczne niedotrzymane umowy dżentelmeńskie o przejrzystych wyborach, koalicji, sojuszach i zrzeszeniach. Pragnienie rządzić za wszelką cenę, przyczynia się do rzeczy absolutnie niedopuszczalnych, takich, jak zdrada, przekupstwo, niemoralność, cynizm, chamskość, wulgarność, okrucieństwo jako podstawowe metody ukraińskiej walki politycznej, doprowadzające do wyniszczenia. Zaś zdrada polityczna, przez współczesnych polityków, uparcie jest definiowana jako «poprawność polityczna»...

Politolog Taras LITKOWEC

teryzował полковника Носа, як людину, що вміла «прислужуватись у властных людей и заслуживать у них особыя милости».

У Речі Посполитій у процесі полонізації перед українськими аристократичними родами постійно стояв вибір – або латинізуватись і влитись у польську шляхту та її культуру, або стати безправним станом. Часто українські магнати обирали перший зрадливий шлях. Згодом серед української знаті українська мова, народні традиції і православ'я все більше асоціювалися з нижніми соціальними верствами. Українськість в очах польської шляхти була предметом презирства. Лише українські селяни не зраджували своїм традиціям та релігії, оскільки їм не були потрібні привілеї, адже, навіть перейшовши в іншу культуру, релігію та мову, селянин, робітник та ремісник продовжував би тяжко працювати, як і раніше.

Російський царський уряд, який, як і свого часу польський, вдало використовував патологічне прагнення української козацької старшини будь-що зберегти привілеї та провідне політичне становище, взяв українську шляхту під свій захист і юридично закріпив її соціальне становище. У 1785 р. імператриця Катерина II видала спеціальний указ, згідно з яким уся козацька старшина, українські магнати та шляхта отримували звання російського дворянина при умові, що претенденти доведуть власну «шляхетність». Оскільки процедура цього доведення була доволі простою, а дворянський статус надавав десятки дуже серйозних моральних, економічних та політичних привілеїв, тогочасна українська політична еліта дружно кинулась у російське дворянство з усіма логічними наслідками на кшталт переходу в російську мову та культуру. Саме тому Україна ввійшла в 19 століття без власної національної політичної еліти, яка вже була російською і згодом асимілювалася. Тому серед російських дворян 19 ст. так багато українських прізвищ. Зрадивши на-

ціональні інтереси заради матеріальної вигоди та переслідуючи власні вузько-станові інтереси, українська шляхта водночас стала російською, хоча й довгий час зберігала традицію власної особистості від росіян. Тому, наприклад, генерал-лейтенант царської армії, улюбленець імператора Миколи II, Павло Скоропадський завжди пам'ятав про своє українське походження та славного пращура гетьмана Івана Скоропадського, хоча був вихований у традиційній російській дворянській культурі і до кінця своїх днів був російськомовним.

Історія України 20-го століття також рясніє політичними зрадами. Створивши вже повноцінну державу українці не змогли її втримати, бо інтригували один проти одного Винниченко, Скоропадський, Грушевський і Петлюра. Цією ситуацією відразу скористалися вороги української державності. Українські тогочасні керманічі в боротьбі за владу, перемігши один одного, емігрувавши в Європу, забули, для чого саме потрібна влада. Із червоною чумою продовжували воювати зражені українські селяни, регулярно піднімаючи повстання проти більшовицької влади аж до кінця 20-х років.

У наш час ми спостерігаємо ці ж риси українського політикуму: внутрішньопартійні інтриги, які вже набули кримінальних форм у вигляді цинічного підкупу депутатів і купування прохідного місця в партійному списку напередодні виборів. Нажаль, проблема політичної зради перекочує із століття у століття. Навіть поруч із провідниками нації, принциповими, ідейними, унікальними і чесними до кінця людьми, такими, як Є. Коновалець, С. Бандера, В. Чорновіл, Л. Лук'яненко, М. Горинь та ін., обов'язково з'являлися люди готові на зраду. Згадаймо, хоча б те, що Коновальця та Бандеру вбили етнічні українці Судоплатов та Сташинський. Думаю також, що В'ячеслав Чорновіл, м'яко кажучи, не схвалив би відомий «пере-

хід» свого сина в політичний табір своїх вчорашніх політичних опонентів...

Звичайно, в українців не більше зрадників, ніж в інших, але у нас вони чомусь завжди «там де треба» і «добре розставлені». Чомусь здається, що якщо взяти просто з вулиці перших 450 перехожих і посадити їх у Верховну Раду, то зрадників серед них було б значно менше, ніж у «традиційній» ВР. Упродовж останніх 350 років середовище української правлячої еліти плекало дворушництво, пристосуванство та егоїзм. Князі та гетьмани завжди кликали на допомогу в боротьбі один з одним чужі країни. І сьогодні на 22-му році незалежності в процесі боротьби за владу вітчизняні політики постійно скаржаться в Москві, Брюсселі, Вашингтоні та Варшаві на своїх опонентів в Україні. Звичайно, це не додає авторитету Україні як самостійній державі, адже французи, німці, італійці, американці та інші народи вирішують власні проблеми самі, а не закликають чужих розібратися з їхніми внутрішніми проблемами.

У Помаранчевій революції взяли участь 7 млн. осіб, але після перемоги, отримавши владу, деякі керманічі революції безтолково розтринькали майже всі здобутки, які вибороли ці 7 млн. громадян України. Таким чином, цих рядових революції зрадили свої лідери. Тогочасне гасло символ епохи Помаранчевої революції «Не зрадь Майдан!» було і залишається актуальним сьогодні. В основі стратегій всіх нинішніх політичних груп і всіх 209-ти зареєстрованих Міністром політичних партій лежить неймовірний егоїзм, який руйнував державу в часи феодальної роздробленості Київської Русі, війн лівобережного і правобережного козацтва, громадянської війни 1917-1922 рр. (коли в Україні воювали всі проти всіх) і ворожнечі двох основних течій у націоналістичному підпіллі в 40-х роках 20-го століття.

Найбільша наша проблема в тому, що ставши незалежними, ми ще так і не звільнилися від внутрішнього рабства. Сьогоднішня генерація українських політиків навряд чи знайде між собою спільну мову і порозуміється, оскільки вчорашні раби, які де-юре стали вільними, насправді всі сили втрачати на те, щоб інших зробити своїми рабами. Зрадливість нашого законодавчого органу підтверджують численні недотримані джентльменські угоди про чесні вибори, коаліції, союзи та об'єднання. Прагнення отримати владу за будь-яку ціну робить такі абсолютно недопустимі речі, як зрада, підкуп, аморальність, цинізм, хамство, вульгарність, невинуватість жорстокість, основними методами вітчизняної політичної боротьби на знищення. А політичну зраду сьогоднішні політики вперто називають «політичною доцільністю»...

Політолог Тарас ЛІТКОВЕЦЬ

Костюхнівка 19.08.2013 Kostiuchnówka

Białystok – zielone płuca Polski

Білосток – зелені легені Польщі

Białystok jest stolicą województwa podlaskiego. Leży nad rzeką Białą i ma niespełna 300 tys. mieszkańców, a prawa miejskie uzyskał w 1691 roku.

Ze względu na swoje położenie, niedaleko Litwy, Białorusi i Rosji, miasto nabrało wielokulturowego charakteru, a co za tym idzie – tolerancji i życzliwości dla mieszkańców i podróżnych. Białystok jest uznawany za Zielone Płuca Polski, gdyż leży w czystym ekologicznie regionie, pełnym walorów przyrodniczych – Nizinie Północnopodlaskiej, nieopodal Narwiańskiego Parku Narodowego.

Warto zobaczyć:

- Zespół bazyliki archikatedralnej Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, wybudowany w latach 1617-1626.
- Świątynie prawosławne: sobór św. Mikołaja Cudotwórcy, zbudowany w latach 1843-1846, gdzie znajduje się białostocka ikona Matki Bożej, cerkiew św. Ducha, największa świątynia prawosławna w Polsce i jedna z największych w Europie (może pomieścić nawet 2500 osób); białostocka cerkiew Hagia Sophia, wzorowana na świątyni znajdującej się w Stambule.
- Zespół pałacowo-parkowy Branickich z XVII wieku, tzw. Wersal Podlasia. Obecnie mieści się w nim rektorat Uniwersytetu Medycznego.
- Białostockie pałace: Nowika, Hasbacha, Lubomirskich, każdy wybudowany w innym okresie i stylu architektonicznym.
- Ratusz z XVII wieku, obecna siedziba Muzeum Podlaskiego.
- Synagogę Piaskower z 1893 roku, zdewastowaną w czasie II wojny światowej, obecnie odnowioną.
- Rynek miejski z historią sięgającą końca XVIII wieku, gdzie wzrok przechodnia uciechy widok malowniczych kamieniczek, budynek dawnej karczmy, jak również cehauz – hetmańska zbrojownia.
- Miejskie szlaki turystyczne: esperanto, wielu kultur, kulinarny, architektury drewnianej, rodu Branickich, architektury PRL, dziedzictwa żydowskiego.

Targi Turystyczne, Międzynarodowy Festiwal Kuchni, Spotkania z naturą „Franciszkiada”, dożynki w Białostockim Muzeum Wsi, Disco Polo Party oraz jarmarki staroci.

Położenie Białegostoku sprzyja uprawianiu aktywnej turystyki na łonie natury. W okolicach miasta można spędzić czas pływając kajakami, nurkując, żeglując, uprawiając kitesurfing, parasailing, jeżdżąc konno i rowerem, latając balonem a nawet skacząc ze spadochronem. Województwo podlaskie coraz częściej promuje się jako region ciekawy, nieodkryty i nieskażony cywilizacją, przyciągając tym sposobem coraz większą rzeszę turystów.

Białystok posiada bogatą bazę noclegową. Turyści mają do wyboru luksusowe, czterogwiazdkowe hotele, wille oraz zwyczajne, prywatne kwatery, schroniska i hostele. W mieście bez problemu znajdziemy również restauracje – zarówno te droższe, jak i tańsze. Wiele z nich serwuje lokalne przysmaki, w tym kiszkę ziemniaczaną, chłodnik podlaski, sękacz, babkę ziemniaczaną czy pierożki.

Miasto często jest uznawane przez mieszkańców Polski za zacofane i nieatrakcyjne, ale postęp ostatnich lat zmienił ten wizerunek na lepsze. W Białymstoku ukojenie znajdują osoby, które cenią sobie przyrodę, wielokulturowość i spokój. Wizytę w stolicy Podlasia polecam wszystkim zmęczonym wielokierunkowym szumem.

Agnieszka BĄDER

Білосток – це столиця Підляського воєводства. Місто розташоване на березі річки Біла і має майже 300 тис. жителів, а міські права отримало в 1691 році.

Завдяки своєму розташуванню, неподалік Литви, Білорусі та Росії, місто має багатокультурний вимір, що, у свою чергу, сприяє толерантності та привітності по відношенню до жителів та мандрівників. Білосток називають зеленими легенями Польщі, бо він розташований в екологічно чистому районі, багатому на природні принади – на Північнопідляській низині, поруч із Нарвянським національним парком.

Варто побачити:

- Собор Пресвятої Діви Марії, побудований у 1617-1626 рр.
- Православні храми: Собор св. Миколая Чудотворця, збудований у 1843-1846 рр., де зберігається Білостоцька ікона Матері Божої; Святодухівську церкву – найбільший православний храм у Польщі й один з найбільших у Європі (може вмістити навіть 2500 осіб); білостоцьку церкву «Hagia Sophia», побудовану за зразком стамбульського однойменного храму.
- Палацово-парковий комплекс Браницьких XVII ст., так званий Версаль Підляшши. Нині в ньому розміщено ректорат Медичного університету.
- Білостоцькі палаци: Новика, Гасбаха, Любомирських, які побудовані в різні періоди і в різних архітектурних стилях.
- Ратушу XVII ст., у якій нині розміщено Підляський музей.
- Синагогу Пісковер з 1893 р., знищену під час Другої світової війни і пізніше відбудовану.
- Міський ринок з історією, яка сягає кінця XVIII ст., на якому можна насолоджуватися красою мальовничих кам'яниць, будинком давньої корчми та гетьманським арсеналом.
- Міські туристичні траси: есперанто, багатокультурну, кулінарну, дерев'яного зодчества, роду Браницьких, соціалістичної архітектури, єврейської спадщини.

обжинки у Білостоцькому музеї села, «Disco Polo Party» та антикварні ярмарки.

Розташування Білостока сприяє розвитку активного туризму на лоні природи. В околицях міста можна присвятити час спуску на байдарках, дайвінгу, греблі, серфінгу, вітрильному спорту, прогулянкам на конях чи велосипедах, польотам на повітряних кулях і навіть стрибкам з парашута. Підляське воєводство все частіше позиціонується як регіон цікавий, незвіданий і незіпсований цивілізацією, тож приваблює до себе щораз більшу кількість туристів.

Білосток має велику базу нічлігів. Туристам пропонують розкішні чотиризіркові готелі, вилли та звичайні приватні квартири, туржолитки та хостели. У місті немає проблем також із вибором ресторану – дорожчого чи дешевого. У багатьох із них пропонують місцеві делікатеси, скажімо, картопляну кишку, підляський холодець, сенкач, картопляний пиріг чи перекачевник.

Деякі поляки помилково називають це місто відсталім і непривабливим. Прогрес протягом останніх роки змінив його на краще. У Білостоці віднайдуть душевну рівновагу ті, хто цінує природу, багатокультурність і спокій. Відвідати столицю Підляшши раджу всім тим, хто втомився від шуму великого міста.

Агнешка БОНДЕР

Warto wiedzieć:

- Białystok jest największym miastem północno-wschodniej Polski.
- W latach 1939 – 1941 miasto należało do Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej.
- Miasto uchodzi za kolebkę popularnego gatunku muzycznego – disco-polo.
- W 1859 roku w Białymstoku urodził się Ludwik Zamenhof, twórca międzynarodowego języka esperanto.
- Miasto, podobnie, jak Rzym, leży na siedmiu wzgórzach.
- Pierwsza historyczna wzmianka o Białymstoku pochodzi z 1426 roku.
- 16 sierpnia 1943 roku w białostockim getcie wybuchło powstanie, które po kilku dniach zakończyło się fiaskiem.
- Ok. 2000 mieszkańców to Tatarzy, natomiast liczba osób wyznania prawosławnego wynosi 30%.

Варто знати:

- Білосток – це найбільше місто північно-східної Польщі.
- У 1939-1941 рр. місто належало до Білоруської Радянської Соціалістичної Республіки.
- Місто вважають колискою популярного музичного стилю диско-поло.
- У 1859 р. у Білостоці народився Людвік Заменгоф – творець міжнародної мови есперанто.
- Місто, як і Рим, розташоване на семи пагорбах.
- Перша письмова згадка про Білосток датується 1426 р.
- 16 серпня 1943 р. у Білостоцькому гетто вибухнуло повстання, яке через декілька днів закінчилося поразкою.
- Близько 2000 жителів – це татари, натомість кількість православного населення становить 30%.

Informacja wołyńska Волинська інформація

У Луцьку відбувся Міжнародний форум мерів інтернаціональних міст «Порт культур», у якому взяли участь мері міст із України, Польщі, Грузії та Швеції.

W Łucku odbyło się Międzynarodowe Forum Prezydentów Miast Międzykulturowych «Port Kultur». Udział w nim wzięli prezydenci miast z Ukrainy, Polski, Gruzji i Szwecji.

З нагоди 20-річчя Музею волинської ікони в Луцьку відбулася XX Міжнародна наукова конференція «Волинська ікона: дослідження та реставрація»

Z okazji 20-lecia Muzeum Wołyńskiej Ikony w Łucku odbyła się XX Międzynarodowa Konferencja Naukowa «Wołyńska ikona: badania i restauracja».

40 початкових шкіл у Волинській області не мають комп'ютерів, до того ж не всі вчителі в сільських школах вміють ними користуватися.

40 szkół początkowych w obwodzie wołyńskim nie posiada żadnego komputera, w dodatku nie wszyscy nauczyciele w wiejskich szkołach potrafią nimi się posługiwać.

Волинські міліціонери та польські поліцейські обмінювалися досвідом у рамках проекту «Поборювання та протидія торгівлі людьми – спільний виклик перед Польщею та Україною». Зустріч відбулася в місті Лєґіонові.

Wołyńscy milicjanci i polscy policjanci wymienili się doświadczeniami w ramach projektu «Zwalczanie i zapobieganie handlowi ludźmi – wspólne wyzwania dla Polski i Ukrainy». Spotkanie odbyło się w Legionowie.

Міністерство екології та природних ресурсів України виділило 500 тисяч гривень на добудову в Луцьку прибудову для бездомних тварин

Ministerstwo Ekologii i Zasobów Naturalnych Ukrainy przydzieliło 500 tys. hrywien na budowę w Łucku schroniska dla bezdomnych zwierząt.

ТЗОВ «Інвестиційна компанія «Марконі» відмовилася будувати у Ковелі сміттєпереробний завод.

Sp. z o.o. «Inwestycyjna kompania Marconi» odmówiła budowy zakładu przetwarzania śmieci w Kowlu.

Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa otwierają granice

Європейські дні добросусідства відкривають кордони

W ciągu siedmiu dni na tymczasowym przejściu granicznym niedaleko wsi Adamczuki i Zbereże kontrolę paszportową i celną przeprowadzono 35854 razy.

Długość granicy polsko-ukraińskiej wynosi około 535 km. Mimo proeuropejskich deklaracji władz ukraińskich, tę umowną linię można przekroczyć tylko przez 12 przejść granicznych: po sześć dla samochodów i pociągów. Ci, którzy podróżują pieszo lub rowerem, mogą pokonać żelazną kurtynę Ukraina-UE jedynie na przejściu granicznym Medyka- Szebinie. Dla porównania, gdy granica Unii Europejskiej i Strefy Schengen znajdowała się pomiędzy Polską a Niemcami, istniało 27 samochodowych, 5 rzecznych i 8 kolejowych przejść granicznych. Na odległości 467 km!

Zwrócić uwagę na tę niesprawiedliwość, by dać impuls do tworzenia nowych przejść granicznych, co usiłuje zrobić Fundacja Kultury Duchowej Pogranicza. Wspólnie z partnerami z Ukrainy i Polski ta organizacja już 10 lat z rzędu, realizuje Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa. Na krótki okres pojawiają się małe lokalne przejścia graniczne, a mieszkańcy okolicznych terenów mają okazję odwiedzić się nawzajem i zapoznać z kulturą Polski i Ukrainy.

W bieżącym roku Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa były zagrożone aż dwa razy. Najpierw wójt gminy Mirce Lech Szopiński odwołał wspólne świętowanie w Kryłowie i Kreczowie (rejon nowowolyński, Ukraina), powołując się na «incydent jajeczny» w Łucku. Następnie pojawiła się informacja, że polska armia wyceniła instalację mostu pontonowego trzynaście razy drożej niż w ubiegłym roku. Na szczęście, wojskowi zmniejszyli koszty swoich usług, a poleskie Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa jednak się odbyły.

W dniach 9-15 sierpnia granica ponownie została otwarta w pobliżu wsi Zbereże (powiat włodawski, Polska) i Adamczuki (rejon szacki, Ukraina). Nad Bugiem znowu pojawił się most pontonowy, a funkcjonariusze straży granicznej obu państw podali sobie ręce i zabrali się do kontroli paszportowej. Organizatorzy podliczyli, że w ciągu siedmiu dni kontrolę paszportową i celną przeprowadzono 35854 razy, czyli ponad 5 tys. razy dziennie. Co minutę przez most przechodziło 6,7 osób, a to oznacza, że na kontrolę paszportową i celną potrzeba było jedynie około 9 sekund. Można? – Można!

Program tegorocznych Dni Dobrosąsiedztwa w Adamczukach-Zbereżu skupiał się wokół dialogu kultur i bliskiego kontaktu sąsiadów ze strony polskiej i ukraińskiej, zapoznaniu się z naturą, historią i zabytkami. Ponadto, organizatorzy przygotowali cały szereg atrakcji sportowych i turystycznych, a dla miłośników aktywnego wypoczynku: spływy kajakarskie, rajdy konne, bieg transgraniczny, zawody wędkarskie oraz turniej służb mundurowych w pilce nożnej. Goście Dni Dobrosąsiedztwa mieli okazję wziąć udział w konferencji międzynarodowej «Nasze Lasy, Nasz Bug» oraz Poleskiego Forum Ekonomicznego, festynach kulturalno-rekreacyjnych z udziałem zespołów z Polski i Ukrainy.

Według organizatorów, Dni Dobrosąsiedztwa powinni docenić w pierwszej kolejności mieszkańcy terenów przygranicznych, turyści oraz goście. Wzrost zainteresowania festiwalem na granicy daje nadzieję na utworzenie stałego

przejścia granicznego Adamczuki-Zbereże. Zdaniem starosty powiatu włodawskiego Wiesława Hołaczuka, nowe przejścia graniczne przyczynią się do rozwoju gospodarczego powiatu i całego województwa.

Już po raz dziesiąty Dni Dobrosąsiedztwa odbyły się w Korczminie-Staiwce 28 sierpnia. Dzięki temu wydarzeniu mała wioska na polsko-ukraińskiej granicy stała się prawdziwym symbolem dialogu międzykulturowego

i międzywyznaniowego. W programie – wspólne uroczystości religijne, imprezy kulturalne, jarmark twórczości regionalnej, a także debata z udziałem ukraińskich i polskich dziennikarzy «Granica, która dzieli?». W ślady Korczmina-Staiwki poszły inne miejscowości przygraniczne: 7-8 września granica zostanie otwarta około Niżankowic (obwód lwowski) oraz Małhowic (województwo podkarpackie).

Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa są największym wydarzeniem na granicy polsko-ukraińskiej. I najbardziej skutecznym – w Dołhobyczowie – Uhrynowie (województwo lubelskie, obwód lwowski), gdzie Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa odbyły się w latach 2007 i 2008, już buduje się przejście graniczne. W planach jest też otwarcie przejścia granicznego w Niżankowicach-Małhowicach, gdzie Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa są organizowane od roku 2011.

Mamy nadzieję, że następne Europejskie Dni Dobrosąsiedztwa będą coraz częściej otwierać granice i staną się codzienną praktyką w regionach przygranicznych. Bo właśnie w taki sposób można nauczyć się współpracy i porozumienia dla wspólnego rozwoju.

Olena SEMENIUK
Foto www.fkdp.pl

Протягом семи днів на тимчасовому пункті перетину поблизу сіл Адамчуки та Збереже паспортний та митний контроль було здійснено 35854 рази.

Довжина українсько-польського кордону сягає 535 кілометрів. Попри проєвропейські декларації української влади, цю умовну лінію можна перетнути лише через 12 пунктів: шість автомобільних та шість залізничних. Тим, хто подорожує пішки чи на велосипеді, можна подолати залізний мур Україна – ЄС лише через пункт перетину кордону Шегині-Медика. Для порівняння, коли кордон Євросоюзу та Шенгенської

9-15 серпня кордон знову «привідкрився» поблизу с. Збереже (Влодавський повіт, Польща) та с. Адамчуки (Шацький район, Україна). Над Бугом знову з'явився понтонний міст, а прикордонники обох країн потиснули руки і почали паспортний контроль. Організатори повідомили, що протягом семи днів паспортний та митний контроль було здійснено 35854 рази, тобто понад 5 тис. разів щодня. Щохвилини через міст проходило 6,7 осіб, а це означає, що на паспортний та митний контроль витрачалося близько 9 секунд. Можна? – Можна!

Програма щорічних Днів добросусідства у Адамчуках-Збережі зосереджувалася на діалозі культур та тісному спілкуванні сусідів із польського та українського боку, знайомстві з природою та історико-культурними пам'ятками. Також організатори підготували широкий вибір спортивно-туристичних розваг для любителів активного відпочинку: спливи на байдарках, кінні рейди, транскордонний марафон, змагання для рибалок і футбольний турнір. Учасники Днів добросусідства мали нагоду відвідати міжнародну конференцію «Наше Полісся, Наш Буг», Поліський економічний форум, розважальні програми за участю колективів із Польщі та України.

Як зазначили організатори, Дні добросусідства повинні оцінити жителі прилеглих територій, туристи та гості. Адже зріст зацікавлення прикордонним фестивалем дає надію на утворення постійного пункту перетину кордону Адамчуки-Збереже. На думку старости Влодавського повіту Веслава Голачука, створення нових пунктів переходу сприятиме економічному розвитку повіту та цілого воєводства.

Десяті Дні добросусідства у Корчміні-Стаївці відбулися 28 серпня. Завдяки цьому невелике село на польсько-українському кордоні стало справжнім символом міжкультурного та міжконфесійного діалогу. У програмі – спільні богослужіння, культурно-мистецькі заходи, ярмарок народної творчості, а також дебати за участю українських та польських журналістів «Кордон, який ділить?». Приклад Корчміна-Стаївки поширився і на інші місцевості: 7-8 вересня кордон відкриється поблизу Нижанковичів (Львівська область) та Малговичів (Підкарпатське воєводство).

Європейські дні добросусідства стали наймасштабнішою подією на польсько-українському кордоні. І найрезультативнішою – у Долгобичеві-Угринові (Люблінське воєводство та Львівська область), де відбувалися Європейські дні добросусідства у 2007 та 2008 роках, вже буде створений пункт перетину кордону. У планах також відкриття пункту перетину кордону Нижанковичі-Малговичі, де Дні добросусідства проходять із 2011.

Варто сподіватися, що наступні Європейські дні добросусідства відкриватимуть кордони все частіше та стануть щоденною практикою у прикордонних регіонах. Адже саме так можна навчитися співпраці та порозумінню для спільного розвитку.

Olena SEMENIUK
Foto www.fkdp.pl

Informacje Lubelskie

■ W Lublinie od lat w sierpniu spotykają się hejnaliści z różnych miast Polski, by zagrać z Bramy Krakowskiej lub balkonu Ratusza swój hejnał. W 2013 roku na XX Ogólnopolskim Przeglądzie Hejnałów Miejskich wystąpiło 43 trębacz. Trębacz traktują lubelskie spotkanie jako rodzinne, bo bardzo się zżyli spotykając od lat. Ogólnopolski Przegląd Hejnałów Miejskich powstał z inicjatywy klikona Lublina, Władysława Stefana Grzyba. Dzień 15 sierpnia, w którym odbywa się impreza, nie jest przypadkowy, bo 15 sierpnia 1317 roku król Władysław Łokietek nadał Lublinowi prawa miejskie.

■ Lubelscy kolejarze podpisali umowę na przebudowę linii z Lublina do Warszawy, umożliwiającą szybką jazdę pociągów. Ma być w 2020 roku. Zakłada się, że z Lublina do Warszawy będzie można dojechać niemal w półtorej godziny. Obecnie na jazdę trzeba poświęcić dwie i pół godziny.

■ Ponad 200 filmów i reportaży zgłoszono na I Zamojski Festiwal Filmowy «Spotkanie z Historią». Do oceny zakwalifikowano 23 filmy i reportaże. Statuetkę i nagrodę pieniężną otrzymał reportaż «Pan Tadeusz – Reaktywacja» w reżyserii Marka Maldisa. W kategorii film dokumentalny «Perłę Renesansu» otrzymał film «1863» w reżyserii Przemysława Bednarczyka. Statuetkę «Za zasługi dla kinematografii historycznej» dostał reżyser Ryszard Bugalski. Nagrody publiczności otrzymał film «Panteon – Cmentarz Wojskowy w Warszawie» i reportaż «Jestem Rita Kossobudzka». Filmy głównie obejmowały XIX wiek. Zamojski Festiwal Filmowy «Spotkanie z historią» postanowiono organizować rocznie.

■ 27 koni czystej krwi arabskiej wystawiono na tegorocznej aukcji «Pride of Poland» w Janowie Podlaskim. Konie wystawiły do sprzedaży państwowe stadniny koni arabskich w Janowie Podlaskim, Michałowie i Białce koło Krasnegostawu oraz dwóch hodowców prywatnych. Najwyższą cenę uzyskała klacz «El Saghira» z Michałowa. Nabywca z Emiratów Arabskich zapłacił za nią pół miliona euro. Łącznie ze sprzedaży z aukcji uzyskano 2 mln euro. Miłośnicy koni arabskich czystej krwi przed aukcją emocjonowali się pokazami tych koni. W sumie zaprezentowano 120 koni w wieku od jednego roku do 15 lat.

■ W Nowym Korczyniu zwodowano XIX wieczny młyn wodny. Popłynął on, jak przed wiekami, w dół Wisły. Polska była przecież niegdyś największym w Europie producentem zboża. Ziarno wysyłano Wisłą do Gdańska. Obecnie «po drodze» młyn świadczył usługi, w rodzaju przemiału ziarna na mąkę. Płynącą Wisłą platformę, na której umieszczono młyn wodny, wybudowali członkowie Klubu Wodnego z Pinczowa. Cała konstrukcja ma 8 metrów długości i 6 metrów szerokości. Młyn zatrzymywał się w Piotrowinie i Kazimierzu Dolnym. Wszędzie demonstrował mielenie ziarna na mąkę.

■ Fabryka Łożysk Toczných w Kraśniku ostatecznie sprzedana została Chińczykom. Urząd Konkurencji i Ochrony Konsumentów wydał zgodę na przekazanie im tego obiektu. Zastrzeżono, że załoga pozostanie w całości, nie będzie zatem zwolnień z pracy.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ У Любліні впродовж багатьох років у серпні зустрічаються сурмачі з різних міст Польщі, щоб заграти із Краківської брами чи балкона Ратуші свій хейнал. У 2013 році у XX Загальнопольському огляді міських сурмачів взяли участь 43 особи. Це рекорд в історії заходу. Сурмачі трактують люблінську зустріч як сімейну, оскільки давно потоваришували між собою. Загальнопольський огляд міських сурмачів з'явився з ініціативи глашатая Любліна Владислава Стефана Гжиба. День 15 серпня, коли відбувається свято, обрано не випадково: саме 15 серпня 1317 року король Владислав Локетек надав Люблінові міське право.

■ Люблінські залізничники підписали договір про перебудову лінії з Любліна до Варшави, що уможливить швидкий рух поїздів. Її планують відкрити у 2020 році. Передбачається, що з Любліна до Варшави можна буде дійхати майже за півтори години. Нині на дорогу треба витратити дві з половиною години.

■ Понад 200 фільмів і репортажів було заявлено на I Замойський кінофестиваль «Зустріч з історією». У конкурсі взяли участь 23 фільми і репортажі. Статуетку і грошову нагороду отримав репортаж «Пан Тадеуш – Реактивация» режисера Марка Мальдіса. У категорії «Документальний фільм» «Перлину Ренесансу» отримав фільм «1863» режисера Пшемислава Беднарчика. Статуетку «За заслуги в історичній кінематографії» отримав режисер Ришард Бугальський. Нагороду глядацьких симпатій отримав фільм «Пантеон – Військове кладовище у Варшаві» і репортаж «Я є Рита Коссобудзка». Фільми, переважно, стосувалися подій XIX століття. Замойський кінофестиваль «Зустріч з історією» вирішили проводити щороку.

■ 27 чистокровних арабських коней було виставлено на аукціон «Pride of Poland» у Янові Підляському. Коней виставили на продаж державні стаїні арабських порід коней у Янові Підляському, Міхалові і Бялці біля Красноставу, а також два приватних заводи. Найвищу ціну заплатили за «Ель Сагіру» із Міхалова. Покупець із Об'єднаних Арабських Еміратів заплатив за нього півмільйона євро. Загалом від продажу на аукціоні було отримано 2 мільйони євро. Шанувальники арабських чистокровних коней перед аукціоном емоційно реагували на їхні покази, у яких взяло участь 120 коней у віці від одного до п'ятнадцяти років.

■ У Новому Корчині запущено водний млин XIX століття. Він запрацював, як і століття назад, пливучи вниз по річці Вісла. Колись Польща була найбільшим у Польщі виробником зерна. Зерно відправляли Віслою до Іданська. Нині «по дорозі» млин надавав послуги перемелювання зерна на борошно. Платформу, яка пливла Віслою і на якій було розміщено водний млин, збудували члени Водного клубу з Пінчова. Уся конструкція має 8 метрів завдовжки та 6 метрів шириною. Млин затримувався у Пьотравіні та Казімежі Дольному. Усюди демонстрував розмелювання зерна на борошно.

■ Підшипниковий завод у Красніку був остаточно проданий китайцям. Управління конкуренції та охорони споживачів видало згоду на передачу їм цього об'єкту, поставивши умову повністю зберегти склад робітників, тож звільнень із роботи не буде.

Адам ТОМАНЕК

Мобільне centrum doradztwa zawodowego w Adamczukach - Zberez

Pracownicy urzędów pracy w rejonie szackim i lubomlskim przyłączyli się do obchodów Europejskich Dni Dobrosąsiedztwa. Otworzyli oni mobilne centrum doradztwa zawodowego na tymczasowym przejściu granicznym.

Мобільне centrum to możliwość skorzystania z usług urzędu pracy bez wizyty w jego siedzibie. Pracownicy urzędu udzielili wszystkim chętnym odpowiedzi na pytania, dotyczące ustawodawstwa pracy i wakatów oraz zapoznawali się z możliwościami udziału w szkoleniach zawodowych w centrach kształcenia profesjonalnego, działających przy Urzędzie. Rozdawali także skierowania dotyczące wspierania konkurencyjności na rynku pracy osób powyżej 45 roku życia.

Wszyscy chętni mogli nauczyć się pisać CV, napisać testy diagnozujące kompetencje zawodowe, zapoznać się z materiałami informacyjnymi Urzędu Pracy.

Podczas Dni Dobrosąsiedztwa Urząd Pracy w rejonie szackim odwiedzili Zbigniew Woszczyński – dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy we Włodawie, oraz Wiesław Hołaczuk, starosta włodawski. Towarzyszył im zastępca przewodniczącego Szackiej Rejonowej Administracji Państwowej, Serhij Parchoniuk. Dyrektor Urzędu Pracy w rejonie szackim, Myrosława Tereta, zapoznała gości z informacyjnymi sektorami Urzędu, z technologią świadczenia usług społecznych i z sytuacją na rynku pracy w rejonie. Zbigniew Woszczyński podzielił się doświadczeniami Powiatowego Urzędu Pracy we Włodawie.

Pod koniec spotkania polscy koledzy zaprosili pracowników Urzędu Pracy na wyjazd studyjny do powiatu włodawskiego.

Halina LEWCZUK,
zastępca dyrektora Urzędu Pracy w rejonie szackim

Мобільний центр профорієнтації в Адамчуках-Збережі

Спеціалісти Шацького та Любомльського районних центрів зайнятості не залишилися осторонь Європейських днів добросусідства. Вони провели виїзну акцію на тимчасовому прикордонному переході із використанням мобільного центру профорієнтації.

Мобільний центр – це можливість скористатися послугами служби зайнятості, не відвідуючи центру зайнятості. Фахівці консультували населення з питань трудового законодавства, наявності вакантних місць, знайомили з мож-

ливостями професійного навчання в центрах професійно-технічної освіти державної служби зайнятості. Закликали отримати ваучер для підтримання конкурентоспроможності на ринку праці осіб, яким за 45 років.

Учасники заходу вчилися складати резюме, проходили профдіагностичне тестування, знайомилися з інформаційними папками, буклетами служби зайнятості. Під час Днів добросусідства до Шацького районного центру зайнятості завітали директор Влодавського повітового бюро праці Збігнев Вошинський та староста Влодавського повіту Веслав Холачук. Їх супроводжував заступник голови райдержадміністрації Сергій Пархонюк. Директор районного центру зайнятості Мирослава Терета для гостей провела екскурсію в інформаційно-довідкових секторах центру зайнятості, ознайомила з Єдиною технологією надання соціальних послуг, ринком праці району. Збігнев Вошинський поділився досвідом роботи Влодавського повітового бюро праці.

На завершення зустрічі польські колеги запросили працівників центру зайнятості до Влодавського повіту.

Галина ЛЕВЧУК,
заступник директора Шацького районного центру зайнятості

Polska prasa o Wschodzie

■ Wyruszył XIII Rajd Katyński

Z Warszawy wyruszył XIII Międzynarodowy Motocyklowy Rajd Katyński. Stowarzyszenie o tej nazwie organizuje rajdy do miejsc mordu i pochówku patriotów polskich. W tym roku trasa prowadzi przez Kresy Rzeczypospolitej oraz śladami oręża Jana III Sobieskiego, aby uczcić 330 rocznicę polskiego zwycięstwa pod Wiedniem.

Wiktor Węgrzyn – komandor Rajdów, ich organizator i pomysłodawca mówi, że celem imprezy jest przypomnianie i przywracanie historii. To jest próba przywrócenia Polakom jej historii, pięknej, wspaniałej jaką nie może poszczycić się żaden naród. My mamy być dumni, że jesteśmy Polakami, dumni z naszych przodków.

Ksiądz Marek Doszko – wiceprezes Stowarzyszenia i kapelan Rajdu mówi, że podczas całej trasy odbędą się trzy tak zwane zloty. Pierwszy zlot jest na Wileńszczyźnie w Ponarach. Po uroczystościach, część uczestników, która jedzie stąd wraca do domu, pozostali jadą dalej. Drugim miejscem zlotu jest sam Katyń – to jest cel Rajdu, a trzeci jest związany z Hutą Pieniacką. Chodzi o to, że nie wszyscy uczestnicy mogą przejechać całą trasę ze względu na brak urlopu, dlatego decydują się na wybrany odcinek.

Pan Grzegorz – kucharz Rajdu mówi, że jedzenia starczy na trzy tygodnie. Wiezie cały samochód żywności, także od darczyńców, między innymi od miasta Wołomin, które zakupiło wędliny. Będzie więc i smalec własnoręcznie robiony i szynka – podkreśla.

W Rajdzie uczestniczy ponad 80 osób. Trasa liczy 7 tysięcy 500 kilometrów.

Kresy.pl, 24 sierpnia 2013 roku

Стартував XIII Катинський рейд

У Варшаві стартував XIII Міжнародний мотоциклетний Катинський рейд. Товариство під такою назвою організовує рейди до місць убивств та поховань польських патріотів. У нинішньому році траса веде через колишні Креси Речі Посполитої, а також слідами збройного походу Яна III Собеського, щоб ушанувати 330-річчя польської перемоги під Віднем.

Віктор Венгжин – керівник рейдів, їх організатор і автор ідеї говорить, що метою заходу є нагадування та повернення історії: «Це добра спроба повернення полякам прекрасної історії, якою не може похвалитися жоден інший народ. Ми повинні гордитися тим, що ми поляки, гордитися нашими предками».

Ксьондз Marek Дошко – заступник голови Товариства і капелан рейду говорить, що впродовж усієї траси відбудуться три з'їзди. Перший із них пройде на Віленщині – в Понарах. Після урочистостей частина учасників поїде звідти додому, інші ж вирушать далі. Другим місцем з'їзду стане Катинь – мета рейду. А третій – пов'язаний із Гутою Пеняцькою. Ідеться про те, що не всі учасники можуть здолати всю трасу через відсутність відпустки, тому відважуються тільки на вибраний відрізок.

Пан Гжегож, кухар рейду, говорить, що їжі вистачить на три тижні. Він веде цілий автомобіль продуктів, у тому числі від благодійників, між іншим, від Воломіна. Це місто закупило м'ясні вироби. «Отже, буде і власноручно приготований смалець і шинка», – підкреслює він.

У рейді беруть участь понад 80 осіб. Траса має протяжність 7500 кілометрів.

Kresy.pl, 24 серпня 2013 року

■ Niebawem nowe ekshumacje we Włodzimierzu Wołyńskim

Już w przyszłym tygodniu rozpoczną się we Włodzimierzu Wołyńskim ekshumacje Polaków pomordowanych przez NKWD w 1939 roku. Po wkroczeniu do Włodzimierza Wołyńskiego, sowieci urządzili w tym mieście więzienie, w którym przetrzymywano i mordowano polskie elity, policjantów i urzędników administracji. Po zabiciu, Polacy byli wrzucani do bezimiennych mogił.

Maciej Dancewicz z Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, że pierwsze prace we Włodzimierzu Wołyńskim prowadzone były w 1997 roku, kiedy odnaleziono mogiłę ze szczątkami 97. Polaków. Teraz prace będą kontynuowane. Eksperci spodziewają się odnaleźć szczątki kilkuset osób. Zdaniem Macieja Dancewicza, będą to żołnierze, policjanci oraz osoby, które po wkroczeniu sowietów na tamte tereny zostały aresztowane i zamordowane. Zdaniem Dancewicza w wyniku prac raczej nie uda się ustalić tożsamości wydobytych ofiar NKWD, ponieważ podczas pobytu w więzieniu odbierano im wszystkie dokumenty oraz rzeczy osobiste, które pozwoliłyby ustalić imiona i nazwiska zamordowanych.

Prace będą prowadzili archeolodzy z Torunia, pod kierownictwem Dominiki Siemieńskiej, która uważa, że ekshumacje będą dość skomplikowane. Archeolog tłumaczy, że najprawdopodobniej w jednym lub dwóch dołach ofiary były chowane warstwowo i niezwykle trudno będzie wydobywać poszczególne części ludzkie.

W pracach ekshumacyjnych polskim ekspertem będą pomagać archeolodzy z Ukrainy.

Informacyjna Agencja Radiowa, 24 sierpnia 2013 roku

Незабаром нові ексгумації у Володимирі-Волинському

Уже наступного тижня у Володимирі-Волинському розпочнуться ексгумації поляків, убитих органами НКВС у 1939 році. Після приходу до Володимира-Волинського, «совети» організували тут в'язницю, у якій тримали та вбивали польську еліту, поліцейських та працівників адміністрації. Убитих поляків вони кидали до безіменних могил.

Мачей Данцвіч із Ради охорони пам'яті боротьби і мучеництва говорить, що перші роботи у Володимирі-Волинському велися ще в 1997 році, коли було знайдено могили із рештками 97 поляків. Нині роботи продовжуватимуться. Експерти сподіваються відшукати останки кількох сотень осіб. На думку Мачея Данцевіча, це будуть солдати, поліцейські та особи, котрі після приходу «советів» на ці землі були арештовані та вбиті. Зі слів Данцевіча, в результаті проведених робіт, швидше за все, не вдасться визначити імен та прізвищ осіб, котрі стали жертвами НКВС, оскільки під час перебування у в'язниці у них забирали всі документи та особисті речі, які б дозволили їх ідентифікувати.

Роботи проводитимуть археологи із Торуня під керівництвом Домініки Семенської, котра вважає, що ексгумації будуть складними. Археолог пояснює, що найбільш правдоподібно те, що в одній чи двох ямах жертви були поховані пластами, тому надзвичайно важко буде видобути окремі людські останки.

Під час ексгумаційних робіт польським експертам допомагатимуть археологи з України.

Informacyjna Agencja Radiowa, 24 серпня 2013 року

■ Rosja skontroluje każdą partię polskiej wieprzowiny. To wojna handlowa

Federalna Służba Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarnego Rosji (Rossielchoznadzor) poinformowała o wprowadzeniu ścisłej kontroli wszystkich partii mięsa wieprzowego sprowadzanego z Polski.

– Odtąd wszystkie partie wwożonej z Polski wieprzowiny, tak schłodzonej, jak i mrożonej, będą poddawane ścisłej kontroli – oświadczył szef Federalnej Służby Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarnego Siergiej Dankwert, którego cytuje wielkonakładowy «Moskowskij Komsomolec».

Moskiewska gazeta wyjaśnia, że «ścisła kontrola» oznacza rozładunek, sprawdzenie i ponowny załadunek mięsa. «Moskowskij Komsomolec» ocenia to posunięcie jako początek wojny handlowej z Polską.

Wprowadzenie ścisłej kontroli mięsa wieprzowego jest konsekwencją wykrycia przez rosyjskie

Польська преса про Схід

сłużby mięsa pochodzącego z Hiszpanii w jednej z partii przyjeżdżającej z Polski. Mięso to pochodziło z zakładów, które od 18 kwietnia 2013 roku nie mają prawa eksportować swojej produkcji do Rosji, Białorusi i Kazachstanu.

Tvn24, 21 sierpnia 2013 roku

Росія контролюватиме кожну партію польської свинини. Це торгівельна війна

Федеральна служба ветеринарного та фітосанітарного нагляду Росії (Россельхознадзор) повідомила про проведення детального контролю всіх партій свинини, які прямують із Польщі.

– Відтепер усі партії ввезеної із Польщі свинини, охолодженої та замороженої, будуть піддаватися детальному контролю, – заявив керівник Федеральної служби ветеринарного та фітосанітарного нагляду Сергій Данкверт, котрого цитує «Московский Комсомолец».

Московська газета розповідає, що під «детальним контролем» розуміється розвантаження, перевірка і повторне завантаження м'яса. «Московский Комсомолец» оцінює такий крок як початок торгівельної війни із Польщею

Запровадження детального контролю свинини є результатом викриття російськими службами іспанського м'яса в одній із партій, що приїхала з Польщі. М'ясо походило із закладів, які від 18 квітня 2013 року не мали права експортувати свою продукцію до Росії, Білорусі та Казахстану.

Tvn24, 21 серпня 2013 року

■ Rosja: kary więzienia za zaniedbania przy powodzi

W Rosji na kary więzienia skazano urzędników regionalnych, którzy dopuścili się zaniedbań podczas powodzi. Sprawa dotyczy wydarzeń z lipca ubiegłego roku w Krymsku i okolicach nad Morzem Czarnym. W wyniku powodzi zginęło około 170 osób.

Na kary pozbawienia wolności od 3 i pół roku do 6 lat skazano czterech urzędników, w tym mera Krymska i szefa miejscowego rejonu. Sąd uznał, że oskarżeni nie podjęli należnych działań w celu złagodzenia skutków powodzi. Ponadto niektórzy z nich polecili swoim podwładnym sfałszowanie na swoją korzyść dokumentacji dotyczącej tych wydarzeń.

Jeden z oskarżonych bezprawnie wpisał również swój dom na listę zniszczonych przez powódź i tym samym próbował wyłudzić odszkodowanie.

Kresy.pl, 21 sierpnia 2013 roku

Росія: позбавлення волі за халатність під час повені

У Росії до позбавлення волі засуджені регіональні чиновники, котрі допустили халатність під час повені. Справа стосується подій, що сталися в липні минулого року в Кримську та навколишніх територіях біля Чорного моря. У результаті повені загинуло 170 осіб

На позбавлення волі від 3,5 до 6 років були засуджені чотири чиновники, у тому числі міський голова Кримська та керівник місцевого району. Суд визнав, що звинувачені не організували належних заходів для полегшення наслідків повені. Окрім того, декотрі з них наказали своїм підлеглим підробити на власну користь документи, які стосуються тих подій.

Один із обвинувачених протиправно вписав також свій будинок у список знищених повінню і тим самим пробував отримати відшкодування.

Kresy.pl, 21 серпня 2013 року

■ Łukaszenka chce wojskowej obecności Rosji na Białorusi

Prezydent Białorusi polecił ministrowi obrony przystąpienie „do praktycznej realizacji” ustaleń zawartych z Rosją, dotyczących lotnictwa i obrony przeciwlotniczej. Aleksander Łukaszenka na naradzie w Mińsku podkreślił, że realizacja powinna uwzględnić rezultaty uzgodnień zawartych z ministrem obrony i prezydentem Rosji.

Mińskie media polecenie prezydenta Łukaszenki wiążą z planowanym przez Rosję rozmieszczeniem na Białorusi bazy lotniczej. Według Łukaszenki „silni tego świata” kontynuują naciski na politykę tak zwanych niewygodnych państw. Dodał, że państwa zachodnie w tym USA oraz NATO wykorzystują pewne środki oddziaływania również na Białorus.

Polskie Radio, 21 sierpnia 2013 roku

Лукашенко хоче військову присутність Росії в Білорусі

Президент Білорусі наказав міністрові оборони приступити «до практичної реалізації» положень, заключених із Росією, які стосуються авіації та протиповітряної оборони. Олександр Лукашенко на нараді в Мінську підкреслив, що реалізація повинна передбачати результати домовленостей, досягнутих із міністром оборони та президентом Росії.

Мінські ЗМІ наказ президента Лукашенка пов'язують із планованим Росією розміщенням у Білорусі авіабази. На думку Лукашенка, «сильні цього світу» продовжать натиски на політику, так званих, невігідних держав. Він додав, що західні країни, в тому числі США і НАТО використовують певні засоби впливу також на Білорусь.

Polskie Radio, 21 серпня 2013 року

■ Białoruski opozycjonista na studia do Polski

Były białoruski więzień polityczny będzie studiował w Polsce. 38–letni Siarhiej Kawalenka z Witebska przyjechał już na kursy językowe.

Opozycyjny tygodnik «Nasza Niwa» poinformował, że Kawalenka na razie jeszcze nie wie na jakim uniwersytecie będzie zdobywać wiedzę. Wiadomo, że wcześniej chciał zostać programistą.

Siarhiej Kawalenka w styczniu 2010 roku umieścił nielubianą przez władze, historyczną białoruską biało–czerwono–białą flagę na choince w centrum rodzinnego Witebska. Za to otrzymał karę w zawieszeniu. W następnym roku został aresztowany za naruszenie zasad jej odbywania i skazany na 25 miesięcy kolonii karnej. Stało się o nim głośno, gdy prowadził długą głodówkę protestacyjną. W roku ubiegłym został ułaskawiony przez prezydenta.

Polska Agencja Prasowa, 20 sierpnia 2013 roku

Білоруський опозиціонер навчатиметься у Польщі

Колишній білоруський в'язень навчатиметься у Польщі. 38-річний Сяркей Каваленка із Вітебська вже приїхав на мовні курси.

Опозиційний тижневик «Наша Ніва» повідомив, що Каваленка поки ще не знає, в якому університеті буде здобувати освіту. Відомо, що раніше він хотів стати програмістом.

Сяркей Каваленка в січні 2010 року встановив історичний білоруський біло-червоно-білий прапор, якого не визнає влада, на ялинці в центрі рідного Вітебська. За це він отримав ув'язнення з умовним його відбуванням. У наступному році він був арештований за порушення правил відбування умовного покарання і засуджений на 25 місяців колонії. Про це голосно говорилося, коли він, на знак протесту, оголосив довге голодування. У минулому році президент помилював його.

Polska Agencja Prasowa, 20 серпня 2013 року

Польська преса про Україну

Polska prasa o Ukrainie

■ Kończy się wojna handlowa, dyplomatyczna trwa nadal

Moskwa daje Ukrainie coraz wyraźniej do zrozumienia, że nie ma zamiaru tolerować zbliżenia z Unią Europejską.

Rosyjsko–ukraińska wojna handlowa zakończyła się równie szybko jak się zaczęła. To w Kijowie poinformowano, że konflikt związany z zaostreniem kontroli ukraińskich towarów na granicy z Rosją został uregulowany. Oznacza to, że przestaje działać rosyjskie embargo na ukraińskie towary, które było praktycznym skutkiem zaostrenia kontroli. Nikt w Kijowie ani w Moskwie nie ma wątpliwości, że to co się działo na granicy w ostatnim tygodniu jest jedynie pierwsza bitwą w całej batalii.

Kijów stara się załagodzić konflikt z Moskwą zdając sobie sprawę, że lwia część jej obrotów handlowych przypada na handel z Rosją.

Rzeczpospolita, 23 sierpnia 2013 roku

Закінчується торгівельна війна, дипломатична триває надалі

Москва все більше дає Україні зрозуміти, що не має наміру миритися з її зближенням із Європейським Союзом.

Російсько-українська торгівельна війна закінчилася так само швидко, як і почалася. У Києві поінформували, що конфлікт, пов’язаний із загостренням контролю українських товарів на кордоні з Росією, вже врегульований. Це означає, що припиняє дію російське ембарго на українські товари, яке було практичним результатом загострення контролю. Ніхто ani в Києві, ani в Москві не має сумніву, що те, що діялося на кордоні протягом останнього тижня, є лише першою битвою в усій війні.

Київ намагається залагодити конфлікт із Московою, розуміючи, що лєвова частина торгівельних оборотів припадає на торгівлю із Росією.

Rzeczpospolita, 23 серпня 2013 року

■ Iwano–Frankowsk nie chce łupków

Deputowani ukraińskiego obwodu nie zgodzili się ratyfikować rządowego porozumienia z Chevron w sprawie wydobywania gazu łupkowego w obwodzie.

Za projektem opowiedziało się 40 deputowanych, a potrzeba 58 głosów. Deputowani przeciwni poszukiwaniom gazu łupkowego przez Amerykanów nazwali porozumienie Kijowa z Chevron «zniszczeniem ziemi ukraińskiej», z powodu ryzyka ekologicznego. Najaktywniejsi przeciwnicy to nacjonaliści z partii Wolność.

Dla Ukrainy gaz łupkowy to ważny element uniezależnienia się od Rosji. Zasoby są duże. Za 5-7 lat Kijów oczekuje wydobywania na poziomie 10 mld m3., Chevron jeszcze w lutym zapowiedział, że w wypadku nie ratyfikowania umowy i opóźniania rozpoczęcia poszukiwań, przeniesie swoje inwestycje do innych krajów. Koncern aktywnie działa m.in. na Litwie.

www.energianews.pl, 21 sierpnia 2013 roku

Івано–Франківськ не хоче сланцю

Депутати української облради не погодилися ратифікувати договір із компанією «Chevron» щодо видобутку сланцевого газу в їхній області.

За проект проголосували 40 депутатів, а необхідно – 58 голосів. Депутати виступили проти пошуку сланцевого газу американцями і назвали договір Києва «Chevron» «нищенням української землі» з огляду на ризики для екології. Найактивніші противники – це націоналісти із партії «Свобода».

Для України сланцевий газ – важливий елемент незалежності від Росії. Покладів є багато. За 5-7 років Київ очікує видобути на рівні 10 млрд м3. «Chevron» ще в лютому заявив, що у випадку нератифікації договору та затримання початку пошуку, перенесе свої інвестиції до інших країн. Наприклад, концерн активно працює в Литві.

www.energianews.pl, 21 серпня 2013 року

■ Gazprom traci na Ukrainie

Ukraina wypadła z trójki największych klientów Gazpromu. A jeszcze sześć lat temu nikt nie kupował z Rosji tyle gazu co Kijów.

Według danych Gazpromu za półrocze 2013 r. najwięcej gazu kupiły Niemcy (18,49 mld m3); przed Włochami (13,1 mld m3) i Turcją 12,9 mld m3. Ukrainę wyprzedziła jeszcze Białoruś (11 mld m3).

Kijów kupił o 40 proc. czyli o 10 mld m3 mniej gazu niż rok temu. W sumie w tym roku Naftogaz kupi 18 mld m3, a po raz pierwszy dopuszczone do importu firmy prywatne – 10 mld m3.

Kijów już kupuje gaz od niemieckiego RWE; intensyfikuje działania poszukiwania gazu łupkowego i własnych złóż gazu ziemnego; buduje też terminal odbioru LNG w Odessie.

Cena po której Ukraińcy kupują gaz jest średnio 2,5 razy wyższa niż Rosja sprzedaje Białorusi.

Polska Agencja Prasowa, 15 sierpnia 2013 roku

«Газпром» втрачає на Україні

Україна випала із трійки найбільших клієнтів «Газпрому». А ще шість років тому ніхто не купував у Росії газу більше, ніж Київ.

Згідно із даними «Газпрому», за перше півріччя 2013 р., найбільше газу купила Німеччина (18,49 млрд м3), далі йдуть Італія (13,1 млрд м3) і Туреччина (12,9 млрд м3). Також Україну випередила Білорусь (11 млрд м3).

Київ купив на 40 %, тобто на 10 млрд м3 газу менше, аніж роком раніше. Загалом, у нинішньому році, «Нафтогаз» купить 18 млрд м3, а вперше допущені до імпорту приватні фірми – 10 млрд м3.

Київ уже купує газ у німецького «RWE», активізує пошукову діяльність сланцевого газу, видобуток із власних родовищ природного газу, а також будує термінал отримання газу в Одесі.

Ціна, за яку українці в середньому купують газ, у 2,5 рази вища, аніж та, за яку Росія продає газ Білорусі.

Polska Agencja Prasowa, 15 серпня 2013 року

Найbardziej wpływowi ludzie: Janukowyczowie i Achmetow

Prezydent Ukrainy Wiktor Janukowycz, najbogatszy obywatel tego kraju Rinat Achmetow i starszy syn Janukowicza, Ołeksandr, zajęli trzy pierwsze miejsca w opublikowanym rankingu 100 najbardziej wpływowych Ukraińców 2013 r.

Listę przygotował ukazujący się w Kijowie tygodnik «Korespondent». Pierwsze dziewięć miejsc, prócz prezydenta i jego syna, przypadło znajomym i współpracownikom Janukowicza.

Są wśród nich pracownicy jego administracji, związani z prezydentem biznesmeni oraz członkowie rządu premiera Mykoły Azarowa. Ten ostatni jest w rankingu dziewiąty.

Na dziesiątym miejscu znalazł się opozycyjny polityk i znany bokser Witalij Kliczko, który

prawdopodobnie będzie konkurentem obecnego szefa państwa w wyborach prezydenckich w 2015 r.

Pozostali znani opozycjoniści trafili na jeszcze dalsze pozycje. Arsenij Jaceniuk, przywódca partii przebywającej w więzieniu b. premier Julii Tymoszenko zajął 16. miejsce, a ona sama miejsce 18.

Janukowycz został uznany za najbardziej wpływową osobę już po raz piąty. «Korespondent» zaznacza, że na Ukrainie nie ma człowieka, który mógłby mu dorównywać pod względem wpływu na wydarzenia w państwie.

Gazeta.pl, 22 sierpnia 2013 roku

Найвпливовіші люди: Януковичі та Ахметов

Президент Віктор Янукович, найбагатший громадянин країни Рінат Ахметов і старший син Януковича, Олександр, зайняли три перші місця в опублікованому рейтингу 100 найвпливовіших українців 2013 року.

Список підготував тижневик «Кореспондент». Перші дев’ять місць, окрім президента та його сина, припадають на знайомих та співпрацівників Януковича.

Серед них є працівники адміністрації, пов’язані із президентом бізнесмени та члени уряду прем’єр-міністра Миколи Азарова. Останній, до речі, в рейтингу розмістився на дев’ятому місці.

На десятому місці опинився опозиційний політик та відомий боксер Віталій Кличко, котрий, швидше за все, буде конкурентом нинішнього глави держави під час президентських виборів у 2015 році.

Інші опозиціонери розмістилися на ще дальших позиціях. Арсеній Яценюк, керівник партії ув’язненої Юлії Тимошенко, зайняв 16 місце, а сама вона – 18.

Янукович був визнаний найбільш впливовою особою в’яте. «Кореспондент» зазначає, що в Україні немає людини, яка могла б дорівнятися за рівнем впливу на події у країні.

Gazeta.pl, 22 серпня 2013 року

Powstaną dwa nowe przejścia między Polską a Ukrainą

Do końca roku na granicy Ukrainy z Polską zostaną otwarte dwa nowe przejścia. Poinformował o tym ukraiński premier Mykoła Azarow.

Przejścia zostaną otwarte prawdopodobnie w październiku-listopadzie. Premier Mykoła Azarow pochwalił się, że jedno z nich, Budomeż-Gruszew będzie najnowocześniejszym przejściem na całej wschodniej granicy Polski. Jego przepustowość wynosi 3 tysiące samochodów na dobę, co – zdaniem premiera – pozwoli odciążyć pozostałe przejścia na granicy polsko-ukraińskiej. Sam terminal jest gotowy od dawna, nie działa jednak, ponieważ wciąż opóźnia się budowa drogi po stronie ukraińskiej.

Obecnie Polskę i Ukrainę łączy sześć przejść drogowych, z czego cztery są położone w obwodzie lwowskim. Są tam zazwyczaj długie kolejki, ponieważ granicę przekraczają tzw. mrówki przewożące wódkę, papierosy i paliwo. Zdaniem ekspertów, dopiero podwojenie liczby przejść doprowadziłoby do zniknięcia kolejek. Sytuację poprawiłyby też wspólne ukraińsko-polskie kontrole graniczne, ale nie pozwalają na to rozbieżności w unijnym i ukraińskim prawie.

Kresy.pl, 21 sierpnia 2013 roku

Між Польщею та Україною з’являться два нових переходи

До кінця року на кордоні України з Польщею відкриють два нові пункти переходу. Про це повідомив український прем’єр-міністр Микола Азаров.

Швидше за все, переходи будуть відкриті у жовтні-листопаді. Прем’єр-міністр Азаров похвалився, що один із них, Будомеж-Грушів, стане найсучаснішим переходом на всьому східному кордоні Польщі. Його пропускна здатність становитиме 3 тисячі автомобілів на добу, що, на думку прем’єр-міністра, дозволить зменшити наплив на інші переходи польсько-українського кордону. Сам термінал готовий вже давно, однак не діє, оскільки запінується будівництво дороги з українського боку.

Нині Польщу та Україну поєднує шість дорожніх пунктів переходу, з яких чотири знаходяться у Львівській області. Як правило, там довгі черги, оскільки кордон перетинають контрабандисти, котрі перевозять горілку, цигарки і пальне. На думку експертів, збільшення удвічі кількості переходів ліквідували б черги. Ситуацію виправив би також спільний українсько-польський контроль, але він неможливий, з огляду на розбіжності в законодавствах України та ЄС.

Kresy.pl, 21 серпня 2013 року

Coraz więcej Ukraińców jest gotowych chwycić za broń w obronie kraju

Gotowość do udziału w zbrojnej obronie kraju, tak jak w poprzednich latach, jest najmniejsza u zwolenników Komunistycznej Partii Ukrainy i Partii Regionów.

Prawie połowa Ukraińców (46%) jest gotowa w przypadku pojawienia się zagrożenia dla integralności terytorialnej Ukrainy wystąpić z bronią w rękę w jej obronie. Świadczą o tym wyniki badań tamtejszej Grupy Socjologicznej «Rajting».

Jak zaznaczają socjologzy, jest to najwyższy wskaźnik w tej sferze od trzech lat: w 2010 r. tego typu ludzi było 43%, a w 2012 r. tylko 33%.

Jednocześnie 43% badanych nie deklaruje gotowości do udziału w wojskowej obronie integralności terytorialnej Ukrainy. 11% – nie określa swojego stanowiska.

O ile wcześniej wyższą gotowość do aktywnej obrony kraju wyrażali w przeważającej części stronnicy nacjonalistycznej «Swobody» (60%), to teraz występuje jednakowa ilość ludzi z taką postawą wśród zwolenników partii UDAR (62%) i Batkiwszczyny (59%)

Na południu i wschodzie kraju ilość ludzi gotowych chwycić za broń jest minimalna – 36% na wschodzie i 26% na południu.

Polska Agencja Prasowa, 21 sierpnia 2013 roku

Усе більше українців готові взятися за зброю для захисту країни

Готовність взяти участь у збройному захисті країни, як і в попередні роки, є найменшою серед прихильників Комуністичної партії України та Партії регіонів.

Майже половина українців (46%) готові, у випадку загрози порушення територіальної цілісності України, виступити зі зброєю в руках на її захист. Про це свідчать результати досліджень соціологічної групи «Рейтинг».

На думку соціологів, це найвищий показник у цій сфері впродовж трьох останніх років: у 2010 р. таких осіб було 43%, а в 2012 р. – лише 33%.

Одночасно 43% опитуваних не декларують готовності взяти участь у військовому захисті територіальної цілісності України. 11% – не демонструють своєї позиції.

Якщо раніше більшу готовність активно захищати країну висловлювали, переважно, прихильники націоналістичної «Свободи» (60%), то нині проявляється однакова кількість людей з такою позицією серед прихильників партії «УДАР» (62%) і «Батьківщини» (59%)

На півдні та сході країни кількість готових узятися за зброю мінімальна – 36% на сході та 26% на півдні.

Polska Agencja Prasowa, 21 серпня 2013 року

NATO przygotowuje szkolenia na szeroką skalę dla NRF

NATO zamierza przeprowadzić na terenie Norwegii cykl szkoleń wojskowych NRF (NATO Response Force) na szeroką skalę.

Zgodnie z planem, rozpoczną się one pod koniec sierpnia i potrwać do początku listopada tego roku, o czym poinformowano na stronie internetowej Sojuszu. Pierwszym z tych ćwiczeń będzie test umiejętności i współdziałania NRF – manewry «Brilliant Arrow» w środkowej części Norwegii od 25 sierpnia do 5 września z udziałem około 50 samolotów wojskowych i prawie 800 uczestników szkoleń.

W manewrach weźmie udział również dziewięciu innych członków NATO – Francja, Niemcy, Grecja, Włochy, Holandia, Polska, Portugalia, Turcja i Wielka Brytania. Szkolenie przeprowadzi Allied Air Komenda z siedzibą na bazie Ramstein w Niemczech. «Jednym z kluczowych priorytetów dla NATO jest utrzymanie bezprecedensowego poziomu współpracy pomiędzy sojusznikami i partnerami» – podkreślają pracownicy w siedzibie Sojuszu.

Jednocześnie dla morskich i lądowych jednostek NRF zostaną zorganizowane oddzielne manewry. «Faza morska odbędzie się pod koniec września – na początku października w ramach szkoleń «Brilliant Mariner». Kulminacją manewrów NRF 2013 będzie nauka «Steadfast Jazz», która odbędzie się na początku listopada. Dołączą do niej również kraje bałtyckie i Polska.

Евроатлантика, 13 sierpnia 2013 roku

Partnerstwo z Ukrainą NATO uważa za jeden z najbardziej “żywych” kierunków Sojuszu

Partnerstwo z Ukrainą NATO uważa za jeden z najbardziej dynamicznych kierunków współpracy wśród tych, które obecnie są realizowane.

Są to słowa Dyrektora Biura Łącznikowego NATO na Ukrainie, Marcina Kozieła. «Ukraina

Równocześnie Ambasador USA zauważył, że teraz władze ukraińskie muszą uwzględnić zastrzeżenia wypowiedziane przez Europę i wiele innych krajów wobec problemu selektywnej sprawiedliwości.

Радіо Свобода, 20 sierpnia 2013 roku

W krajach Azji Środkowej wzmocnią ochronę granic z Afganistanem po zakończeniu misji ISAF

W związku z wycofaniem sił NATO z Afganistanu w 2014 roku w Azji Środkowej mówi się o bezpieczeństwie granic państwowych z tym krajem.

Odpowiednie oświadczenie wygłosił w środę w Biszkeku Przewodniczący Straży Granicznej Kirgistanu, Kurmanakun Matenow. Zwrócił on szczególną uwagę na konieczność wzmocnienia ochrony granic na południu kraju. «Wysłaliśmy również zaproszenia kolegom w Tadżykistanie i Uzbekistanie, w celu omówienia współpracy w zakresie bezpieczeństwa na linii granicznej, w związku z wycofaniem wojsk NATO z Afganistanu» – dodał Matenow.

Misja Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa w Afganistanie (ISAF), która obecnie skupia 99,5 tys. żołnierzy z 50 krajów kontrybutorskich, zakończy się pod koniec następnego roku. Po 2014 roku w kraju będzie realizowana inna misja – «Niezachwiane Wsparcie» («Resolute Support»). Będzie ona poświęcona przede wszystkim szkoleniom afgańskich sił bezpieczeństwa i zapewnieniu im wsparcia, np. pomoc doradców.

www.euroatlantica.info, 13 sierpnia 2013 roku

Parlament Europejski uważa, że UE powinna bronić Ukrainę przed wojną handlową z Rosją

Przedstawiciele grupy partii ludowych Parlamentu Europejskiego – Przewodniczący Komisji Spraw Zagranicznych w Parlamencie Europejskim Elmar Brok (Niemcy) i Przewodniczący Grupy Europejskiej Partii

NATO gotuje szerokomaskabny навчання Сил реагування

NATO оголосила про намір провести серію широкомасштабних військових навчань Сил реагування (NATO Response Force, NRF) у районі Норвегії.

За планом, вони мають пройти з кінця серпня до початку листопада цього року, йдеться на офіційному сайті Альянсу. Першими з цих навчань з перевірки навичок та взаємодії Сил реагування стануть маневри «Brilliant Arrow» у центральній частині Норвегії з 25 серпня по 5 вересня за участю близько 50-ти військових літаків та майже 800 учасників навчань.

У маневрах також будуть задіяні дев'ять інших членів НАТО – Франція, Німеччина, Греція, Італія, Нідерланди, Польща, Португалія, Туреччина й Великобританія. Навчання проводитиметься Авіаційним командуванням союзників зі штаб-квартирою на базі Рамштайн у Німеччині. «Одним із ключових пріоритетів для НАТО є підтримка безпрецедентного рівня взаємодії між союзниками і партнерами», – підкреслюють у штаб-квартирі Альянсу.

Водночас, для морських і сухопутних компонентів Сил реагування організовуватимуться окремі маневри. «Морська фаза пройде наприкінці вересня – на початку жовтня в рамках навчань «Brilliant Mariner». Кульмінацією маневрів Сил реагування НАТО – 2013 стануть навчання «Steadfast Jazz», які проходять на початку листопада. До них долучаться також країни Балтії та Польща.

Евроатлантика, 13 серпня 2013 року

У НАТО вважають партнерство з Україною одним із найбільш «жвавих» курсів Альянсу

Партнерство з Україною в НАТО вважають одним із найбільш динамічних курсів співробітництва серед тих, що реалізуються сьогодні.

На цьому наголосив директор Офісу зв'язків НАТО в Україні Марчін Кожел.

йде в ці двері», – сказав Пайятт.

При цьому посол США зазначив, що зараз з боку української влади важливо взяти до уваги стурбованість, яку висловлювала Європа і багато інших країн щодо проблем із вибіркоким правосуддям.

Радіо Свобода, 20 серпня 2013 року

У країнах Центральної Азії посилять охорону кордонів з Афганістаном після завершення місії ISAF

У зв'язку з виведенням сил НАТО з Афганістану в 2014 році в країнах Центральної Азії заговорили про безпеку державних кордонів із цією країною.

Із відповідною заявою виступив у середу в Бішкеку голова Державної прикордонної служби Киргизстану Курманакун Матенів. Він, зокрема, наголосив на необхідності посилити охорону державного кордону на півдні республіки. «Також ми розіслали запрошення колегам у Таджикистані та Узбекистані для обговорення питань співпраці щодо забезпечення безпеки на лініях державного кордону у зв'язку з виведенням військ НАТО з Афганістану», – додав Матенів.

Міжнародна місія сприяння безпеці в Афганістані (ISAF), яка нині налічує 99,5 тис. військовослужбовців з 50-ти країн-контрибutorів, завершить свою діяльність наприкінці наступного року. Після 2014 року в країні почне працювати інша місія – «Рішуча підтримка» («Resolute Support»). Вона зосередиться, в основному, на підготовці афганських сил безпеки та наданні їм підтримки, у тому числі, через радників.

www.euroatlantica.info, 13 серпня 2013 року

У Європарламенті вважають, що ЄС має захистити Україну від торгових воєн з Росією

Представники групи народних партій Європарламенту – голова Комітету Євро-

NATO SCOPE 2013

позостає важним партнером NATO. Має дуже значущий wkład w operacje NATO. Przez prawie 20 lat szczególne partnerstwo między NATO i Ukrainą pozostaje jednym z najbardziej żywych kierunków prowadzonych przez NATO» – зауважив Козієль.

Подкреслив он, że kraje członkowskie Sojuszu pragną pogłębienia partnerstwa z Ukrainą, zwłaszcza w dziedzinie modernizacji bezpieczeństwa i obrony kraju, zapewnienia jego lepszego kierowania i demokratycznej odpowiedzialności.

Ponadto Kozielec wysoko ocenił wkład Ukrainy w operacje i misje NATO, dzięki czemu państwo pozostaje ważnym kontrybutorом bezpieczeństwa międzynarodowego. «Jesteśmy wdzięczni Ukrainie za propozycje dotyczące udziału w misji szkoleniowej i pomocy afgańskim siłom bezpieczeństwa oraz w antypirackich misjach Sojuszu» – dodał.

Alliance-Ukraine, 13 sierpnia 2013 roku

Ambasador USA docenili szansę Kijowa na podpisanie umowy stowarzyszeniowej z UE

Ambasador USA na Ukrainie, Jeffrey Payyatt, jest przekonany, że Kijów ma «bardzo duże» szanse na podpisanie umowy stowarzyszeniowej z UE.

«Mówię to na podstawie tego, co usłyszałem od władz ukraińskich i strony europejskiej. Każdy chce, aby do tego doszło. Jednak są też ważne decyzje, które rząd ukraiński musi podjąć. Mamy wielką nadzieję, że prezydent Janukowycz i jego radcy będą współpracować z Coxem i Kwaśniewskim (misja obserwacyjna Parlamentu Europejskiego w procesie sądowym byłej Premier Julii Tymoszenko i innych byłych urzędników Ukrainy – red.) oraz innymi przedstawicielami Wspólnoty Europejskiej w celu kroczenia naprzód. Wierzymy, że Europa ma dla Ukrainy wciąż otwarte drzwi i żywym nadzieję, że władze ukraińskie w te drzwi wejdą» – powiedział Payyatt.

Ludowej w Zgromadzeniu Parlamentarnym, europoseł Jacek Saryusz-Wolski (Polska) – sugerują, że UE ma obowiązek obronić Ukrainę przed wojną handlową z Rosją.

«Rosja rozpoczyna wojnę handlową z Ukrainą poprzez blokowanie importu z Ukrainy. Napór rośnie w celu powstrzymania Ukrainy od podpisania Umowy o Stowarzyszeniu i Strefie Wolnego Handlu z UE» – stwierdzono w oświadczeniu.

«UE, jako strona zainteresowana, musi w tym konflikcie działać na rzecz Ukrainy broniąc jej przed Rosją, a Ukraina powinna zrobić wszystko, co jest niezbędne do podpisania Umowy o Stowarzyszeniu i Strefie Wolnego Handlu z UE» – powiedzieli E. Brok i J. Saryusz-Wolski.

Західна інформаційна корпорація, 20 sierpnia 2013 roku

Obama wymienił powody rezygnacji ze spotkania z Putinem

Waszyngton zrezygnował z zaplanowanego we wrześniu spotkania Baracka Obamy i Władimira Putina, nie tylko z powodu nadania przez Moskwę azylu Edwardowi Snowdenowi, lecz też z szeregu innych przyczyn.

Jak powiedział Obama, w ostatnich miesiącach doszło do «szeregu sprzeczności» w kluczowych kwestiach stosunków dwustronnych, w tym też w sprawie uregulowania sytuacji w Syrii i w kwestii praw człowieka.

Obama również zauważył, że postęp w dwustronnych relacjach państw został osiągnięty w czasie prezydentury Dmitrija Miedwiediewa, jednak po powrocie na Kreml Władimira Putina w FR nasiliła się retoryka antyamerykańska.

Jednak prezydent USA powiedział, że określenie jego stosunków z Putinem jako «złych stosunków osobistych» jest błędne. Obama również zwrócił się do rosyjskiego prezydenta, żeby w stosunkach ze Stanami Zjednoczonymi «patrzył do przodu, a nie do tyłu».

www.ea-ua.info, 10 sierpnia 2013 roku

«Україна залишається важливим партнером НАТО. Вона робить істотний внесок в операції НАТО. Протягом майже 20-ти років особливе партнерство між НАТО і Україною залишається одним із найбільш живих курсів, здійснюваних НАТО», – зауважив Кожел.

Він підкреслив, що країни-члени Альянсу налаштовані на поглиблення партнерства з Україною, зокрема в галузі модернізації сектора безпеки та оборони країни, забезпечення його більшої керованості та демократичної підзвітності.

Крім того, Кожел високо оцінив внесок України в операції її місії НАТО. Завдяки цьому, за його словами, Україна залишається важливим контрибutorом міжнародної безпеки. «Ми вдячні Україні за її пропозиції щодо участі в місії з тренування та допомоги афганським силам безпеки, а також у антипіратських місіях Альянсу», – додав він.

Alliance-Ukraine, 13 серпня 2013 року

Посол США оцінив шанси Києва на підписання Угоди про асоціацію з ЄС

Посол США в Україні Джеффри Пайятт переконаний, що у Києва є «дуже хороші» шанси на підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом.

«Я кажу це, ґрунтуючись на тому, що я чув від української влади та європейської сторони. Всі хочуть зробити цю роботу. Але є також важливі рішення, які українська влада повинна прийняти. Ми дуже сподіваємося, що президент Янукович і його радники зможуть працювати з Косом і Квасневським (моніторингова місія Європарламенту в судових процесах над экс-прем'єром Юлією Тимошенко та іншими колишніми урядовцями України - ред.) та іншими представниками європейської спільноти для руху вперед. Ми віримо, що Європа тримає відчиненими двері для України, і сподіваємося, що українська влада уві-

парламенту з питань закордонних справ Елмар Брок (Німеччина) і голова групи народних партій у Парламентській Асамблеї Європест Ядек Сарюш-Вольські (Польща) – вважають, що ЄС має захистити Україну від торгових воєн із Росією.

«Блокуючи імпорт з України, Росія розгортає торгову війну з Україною. Тиск зростає, аби утримати Україну від підписання Угоди про асоціацію і зону вільної торгівлі з ЄС», – говорить в заяві.

«ЄС, як зацікавлена сторона, в конфлікті має діяти для захисту України від дій Росії, тоді як Україні варто зробити все необхідне для підписання Угоди про асоціацію і зону вільної торгівлі з ЄС», – наголосили Е. Брок і Я. Сарюш-Вольські.

Західна інформаційна корпорація, 20 серпня 2013 року

Обама назвав причини відмови від зустрічі з Путіним

Вашингтон відмовився від запланованої на вересень зустрічі Барака Обами і Володимира Путіна не лише через надання Москвою притулку Едварду Сноудену, а й через низку інших причин.

Як заявив Обама, в останні місяці намітилася «низка протиріч» з ключових питань у двосторонніх відносинах, у тому числі, щодо врегулювання ситуації у Сирії і з питання дотримання прав людини.

Обама також зазначив, що прогрес у двосторонніх відносинах був досягнутий ще під час президентства Дмитра Медведєва, а з поверненням у Кремль Володимира Путіна в РФ посилюється антиамериканська риторика.

При цьому, Президент США підкреслив, що говорити про те, що у нього з Путіним «погані особисті стосунки», некоректно. Обама також закликав російського президента «дивитися вперед, а не назад» у питаннях відносин зі Сполученими Штатами.

www.ea-ua.info, 10 серпня 2013 року

Ukraińska prasa o Polsce

■ Радіо Eska ROCK заплатить штраф за жарти про українок

Польське радіо Eska ROCK оштрафували на 50 тисяч злотих (135 тис. гривень) за образу українок під час Євро–2012.

Окружний суд Варшави підтвердив рішення Національної ради з радіо й телебачення Польщі, прийнятого ще в кінці липня минулого року.

Нагадаємо, двоє польських журналістів Куба Воевудський та Міхал Фігурський під час Євро–2012 року непристойно жартували в ефірі радіостанції про українок.

Після цього низка організацій у Польщі передали до прокуратури матеріали про порушення журналістами законодавства, яке забороняє ксенофобські висловлювання та передбачає за такі вчинки до 3 років в'язниці. В результаті керівництво радіостанції закрило програму, а самі журналісти вибачилися перед українками.

ТСН, 20 серпня 2013 року

Radio Eska ROCK zapłaci mandat za dowcipy o Ukrainkach

Z Radia Eska ROCK ściągnięto karę 50 tys. złotych (135 tys. hrywien) za poniżanie Ukrainek w czasie Euro 2012.

Sąd Okręgowy Warszawy wydał wyrok w sprawie decyzji Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, która została podjęta pod koniec lipca ubiegłego roku.

Przypomnimy, że dwaj polscy dziennikarze, Kuba Wojewódzki i Michał Figurski, w czasie Euro 2012, nieprzyzwoicie zażartowali w audycji radiowej na temat Ukrainek.

Po tym fakcie, szereg polskich organizacji przekazało do prokuratury materiały o łamanie przez dziennikarzy prawa w zakresie rozpowszechniania treści dyskryminujących. Prawo przewiduje za podobne czyny do trzech lat więzienia. W efekcie zarząd stacji radiowej zamknął program, a dziennikarze przeprosili Ukrainki.

ТСН, 20 sierpnia 2013 roku

■ Польша збільшила кількість виданих віз українцям

У першій половині цього року Польша видала громадянам України майже 326 тисяч віз. За даними польських дипломатів, це на 14 тисяч, або 4,5% більше, ніж за аналогічний період минулого року.

Найбільше віз традиційно видало консульство у Львові (164300), а в трійку лідерів увійшли також представництво у Луцьку та Києві (53 800 і 43 700 віз відповідно). Польське консульство у Вінниці видало у першому півріччі більше 24 тисяч віз, у Харкові – 20 800, в Одесі – 13 800 і у Севастополі – 5,4 тисяч. Консульство у Луцьку зменшило кількість виданих віз на 2200, або на 4%.

Торік сім польських консульств в Україні видали понад 640 тисяч віз, що на 12% більше, ніж у 2011 році, а зростання за першу половину минулого року склало 13%.

Korrespondent.net, серпень 2013 року

Polska zwiększyła liczbę wiz wydanych Ukraińcom

W pierwszej połowie b.r. Polska wydała obywatelom Ukrainy prawie 326 tys. wiz. Według polskich dyplomatów, to o 14 tys. lub 4,5 proc. więcej w porównaniu z analogicznym okresem ubiegłego roku.

Najwięcej wiz tradycyjnie wydał Konsulat we Lwowie (164300), do trójki liderów też są zaliczane placówki w Łucku i Kijowie (53 800 i 43 700 wiz). Konsulat RP w Winnicy wydał w pierwszym półroczu ponad 24 tys. wiz, w Charkowie – 20800, w Odessie – 13800 i w Sewastopolu – 5,4 tys. Konsulat w Łucku zmniejszył liczbę o 2200 wiz, czyli o 4 proc.

W zeszłym roku, siedem konsulatów RP na Ukrainie wydało ponad 640 tys. wiz, czyli 12 proc. więcej w porównaniu z 2011 r., a wzrost w pierwszym półroczu ubiegłego roku wyniósł 13 proc.

Korrespondent.net, sierpień 2013 roku

■ У Польщі помер найстаріший професор країни

У Польщі на 107 році життя помер найстаріший професор країни Антоні Росіконь. Як повідомляє «Gazeta Wyborcza», свою останню лекцію Росіконь прочитав зовсім недавно, у червні, у Вищій технічній школі в Катовіце.

Професорський титул інженер-залізничник отримав в 2001 році у віці 94 років з рук Президента Польщі Александра Квасневського.

Сторіччя він відзначив випуском наукової роботи, присвяченої навантаженням на опори та прольоти мосту в умовах гір. У 2008 році був нагороджений Орденом відродження Польщі.

Антоні Росіконь народився в 1906 році в Сілезії. У 1932 році закінчив Варшавський політехнічний університет. Працював у системі залізниць до виходу на пенсію в 1977 році, але до 1982 року залишався на викладацькій роботі. Згодом трудився в низці залізничних будівельних компаній, продовжуючи наукову діяльність.

Українські новини, 20 серпня 2013 року

W Polsce zmarł najstarszy profesor kraju

W Polsce w 107 roku życia zmarł najstarszy profesor kraju Antoni Rosikoń. Według informacji «Gazety Wyborczej», swój ostatni wykład Rosikoń przeprowadził niedawno, w czerwcu, w Wyższej Szkole Technicznej w Katowicach.

Tytuł profesora inżynier kolejowy uzyskał w 2001 roku w wieku 94 lat z rąk Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego.

Z okazji swego stulecia wydał on pracę naukową poświęconą załadunkowi przeseł nośnych mostu w warunkach górskich. W 2008 roku został odznaczony Orderem Odrodzenia Polski.

Antoni Rosikoń urodził się w 1906 roku na Śląsku. W 1932 roku ukończył Politechnikę Warszawską. Pracował na kolei, aż do przejścia na emeryturę w 1977 roku, a do 1982 roku pracował jako nauczyciel akademicki. Później pracował w wielu kolejowych firmach budowlanych kontynuując prace badawcze.

Українські новини, 20 sierpnia 2013 roku

■ Польша купує український мед

Україна увійшла до п'ятірки країн з найбільшого виробництва меду у світі. Тільки за минулий рік бджолярі виробили понад 70 тисяч тонн цього продукту, при цьому 13 з них експортували за кордон. А це на 35% більше, ніж у 2011 році.

Про це заявив директор Департаменту тваринництва Міністерства аграрної політики і продовольства Андрій Гегя.

«Мед є важливою експортною продукцією, яка користується попитом на зовнішніх ринках. Основними імпортерами є Німеччина, Росія, США, Австрія і Польша», – повідомив директор Департаменту.

Факівець також зазначив, що зростання експорту меду продовжується і в поточному році. За перше півріччя 2013 року, Україна експортувала 7,9 тонни меду, що на 26% більше, ніж за аналогічний період минулого року.

Українські новини, 19 серпня 2013 року

Українська преса про Польшу

Polska kupuje ukraiński miód

Ukraina weszła do pierwszej piątki krajów o największej produkcji miodu na świecie. Tylko w zeszłym roku pszczelarze wyprodukowali ponad 70 tysięcy ton produktu, a 13 z nich eksportowali za granicę. To o 35 proc. więcej w porównaniu z rokiem 2011.

Poinformował o tym dyrektor Departamentu Hodowli Zwierząt Ministerstwa Rolnictwa i Żywności, Andrzej Gęga.

«Miód jest ważnym produktem eksportowym, na który zawsze jest popyt na rynkach zagranicznych. Głównymi importerami są Niemcy, Rosja, Stany Zjednoczone, Austria i Polska» – powiedział dyrektor Departamentu.

Specjalista dodał również, że w bieżącym roku eksport miodu nadal wzrasta. W pierwszym półroczu 2013 roku Ukraina eksportowała 7,9 ton miodu, czyli o 26% więcej, niż w analogicznym okresie ubiegłego roku.

Українські новини, 19 sierpnia 2013 roku

■ В Одесі осквернили меморіальну дошку Леху Качинському

В Одесі вандали примальовували Леху Качинському роги, а саму пам'ятну дошку експрезиденту Польщі розфарбували незмивною фарбою. Правоохоронці поки ніяк не коментують інцидент. Комунальники ж до кінця суботи зобов'язуються очистити розмальовану вандалами пам'ятну дошку Качинському.

Як розповіла представник Одеської міськради Наталія Мальцева в суботу, невідомі вандали забруднили дошку аерозольною фарбою.

Зараз пам'ятною дошкою займаються співробітники ЖКС. «Нам відомо про подію. Зараз комунальні служби вживають усіх заходів, щоб максимально оперативно відновити меморіальну дошку», – сказала Мальцева.

Интерфакс-Україна, 17 серпня 2013 року

W Odessie zbezszeszczono tablicę pamiątkową ku czci Lecha Kaczyńskiego

W Odessie wandale domalowali Lechowi Kaczyńskiemu rogi, a tablicę pamiątkową ku czci byłego Prezydenta Polski pomalowali nierozpuszczalną farbą. Funkcjonariusze organów ścigania na razie nie udzielają komentarzy na temat incydentu. Pracownicy służb komunalnych do końca soboty obiecują oczyścić pomalowaną przez wandalę tablicę poświęconą Kaczyńskiemu.

Według informacji udzielonej w sobotę przez przedstawicielkę Odeskiej Rady Miejskiej Natalię Malcewą, nieznani wandale zalali tablicę farbą w sprayu.

Teraz tablica zajmują się pracownicy służb komunalnych. «Zdajemy sobie sprawę z tego wydarzenia. Teraz służby komunalne podejmują wszelkie działania, aby jak najszybciej odnowić tablicę» – powiedziała pani Malcewa.

Интерфакс-Україна, 17 sierpnia 2013 roku

■ Поляки продали найдовшу будівлю в Європі

У Польщі була продана Новогорґівська фортеця, на території якої розташовується найдовша будівля в Європі.

Як повідомляє місцеве видання Newsweek, переможцем торгів стала девелоперська компанія, що запропонувала за лот 17,85 мільйона злотих – близько 5,6 мільйона доларів. Тепер фортецю перетворять на готель або туристичний комплекс, додатково побудувавши кілька нових будівель. При цьому, згідно з умовами конкурсу, вільний доступ до низки історичних об'єктів має бути збережений, а реконструкція буде проходити під контролем влади.

Нагадаємо, з 2003 року фортеця перебуває на балансі агентства військового майна Польщі. З 2008 року воно провело вісім аукціонів, проте через високу ціну (первинна вартість була близько 70 мільйонів доларів) знайти покупця на об'єкт не вдалося. Отримані від продажу кошти підуть на модернізацію польської армії.

ukranews.com, 13 серпня 2013 року

Polacy sprzedali najdłuższy budynek w Europie

W Polsce została sprzedana Twierdza Modlin (Twierdza Nowogrochowska), na terenie której znajduje się najdłuższy budynek w Europie.

Jak podaje Newsweek, oferentem był deweloper, który zapłacił 17,85 mln złotych – około 5,6 mln dolarów. W twierdzy powstanie hotel lub zespół turystyczny, dodatkowo zostanie wybudowanych kilka nowych budynków. Inwestor zobowiązany jest do zachowania swobodnego dostępu do zabytków historycznych na terenie twierdzy, a rekonstrukcja odbędzie się pod kontrolą rządu.

Przypominamy, że od 2003 roku twierdza przynależy do Agencji Mienia Wojskowego. Od 2008 roku agencja przeprowadziła osiem aukcji, ale z powodu wysokiej ceny (koszt początkowy wynosił około 70 mln dolarów) było trudno znaleźć kupca obiektu. Uzyskane ze sprzedaży koszty zostaną wydane na modernizację Wojska Polskiego.

ukranews.com, 13 sierpnia 2013 roku

■ Польша відкрила візовий центр у Чернівцях

12 серпня Польша відкрила пункт прийому візових анкет в Чернівцях. У відкритті пункту взяли участь голова Чернівецької обласної державної адміністрації Михайло Папієв, голова Чернівецької обласної ради Михайло Гайничер, Генеральний консул Польщі у Львові Ярослав Дрозд, Генеральний консул Польщі у Вінниці Кшиштоф Свідерек.

Візовий центр розпочав прийом документів на отримання польської національної та шенгенської віз від жителів Чернівецької області. Люди, що звернулися в центр, можуть отримати візу протягом тижня.

Вартість послуг центру становить 195 гривень, польські національні візи громадяни України отримують безкоштовно, вартість шенгенських віз становить 35 євро. У пункті працюють п'ять співробітників, анкети приймаються за попереднім записом на сайті онлайн або за телефоном колл-центру.

Радіо Свобода, 13 серпня 2013 року

Polska otworzyła centrum wizowe w Czerniowcach

12 sierpnia Polska otworzyła Punkt Przyjmowania Wniosków Wizowych w Czerniowcach. W otwarciu centrum brali udział przewodniczący Czerniowieckiej Obwodowej Administracji Państwowej, Mychajło Papijew, przewodniczący Czerniowieckiej Rady Obwodowej, Mychajło Gajnycheru, Konsul Generalny RP we Lwowie, Jarosław Drozd, Konsul Generalny RP w Winnicy, Krzysztof Świderek.

Centrum wizowe zaczęło przyjmować wnioski o wydanie polskich wiz krajowych i wiz Schengen od obywateli obwodu czerniowieckiego. Osoby, które złożyły do centrum dokumenty, mogą otrzymać wizę w ciągu tygodnia.

Wartość usług centrum wynosi 195 hrywien. Polskie wizy krajowe obywatele Ukrainy uzyskują bezpłatnie, koszt wizy Schengen wynosi 35 euro. W ośrodku zostało zatrudnionych pięć osób, wnioski są przyjmowane na podstawie poprzedniej rejestracji elektronicznej lub rejestracji przez telefon do call center.

Радіо Свобода, 13 sierpnia 2013 roku

Ule bioenergetyczne w rejonie lubieszowskim

Біовулики на Любешівщині

O roli uli bioenergetycznych w uzdrowieniu człowieka wiemy od dawna. Naukowcy stwierdzili, że pszczoły mają pozytywny wpływ na ludzi wokół nich.

O unikalnych właściwościach leczniczych uli wiedzą też pszczelarze z rejonu lubieszowskiego. Dwóch naszych rodaków już stosuje tę wiedzę w praktyce, jako ule bioenergetyczne.

W lipcu b.r. pierwszy taki ul pojawił się w pasiece Wiaczesława i Iryny Onisimowych na wsi Berezyczi. A w przededniu święta pszczelarzy (19 sierpnia – red.) podobny «domek dla pszczół» wybudował Wiktor Ołasiuk, pszczelarz z 40-letnim doświadczeniem, który mieszka w przysiółku Zynowy w pobliżu wsi Zarika. Obaj gospodarze mówią, że nie wybudowali swoich uli bioenergetycznych w celach biznesowych, a dla uzdrowienia siebie, rodziny, przyjaciół,

znajomych. Zapraszają również obywateli rejonu, by skorzystali oni z tego niezwykłego sposobu uzdrowienia. I podkreślają, że nie wezmą pieniędzy za swoją działalność. Rodzina Onisimowych już ma stałego klienta ze swojej wsi, który potwierdza: wszystko, co się mówi o pozytywnych właściwościach leczenia tą metodą, jest prawdą.

Ule bioenergetyczne to niewielkie budynki, w których lóżka znajdują się na ulach. Powietrze przepuszczane przez ul wywiera pozytywny, bioenergetyczny wpływ na człowieka, który przebywa w takim budynku albo śpi na łóżku.

Tamara URIADOWA

Про роль біовуликів в оздоровленні людей відомо вже давно. Вчені встановили, що біоенергетика бджолоїної сім'ї позитивно впливає на людей, які знаходяться поряд.

Про унікальні лікувальні властивості вуликів знають і бджоларі Любешівського району. Двоє наших земляків уже випробовують такі біовулики на практиці.

У липні цього року біовулик з'явився на пасіці подружжя В'ячеслава та Ірини Онисимових із села Бerezичі. А напередодні професійного свята бджоларів такий же «будиночок на вуликах» добудував Віктор Оласюк, пасічник із 40-річним стажем, який проживає на хуторі Зинови, що в с. Заріка. Обидва господарі стверджують, що збудували свої біовулики не для бізнесу, а задля оздоровлення себе,

родини, друзів, знайомих. Запрошують і жителів району до такого незвичного оздоровлення. Причому наголошують, що плати за це не братимуть. Онисимови вже й постійного «пацієнта»-односельчанина мають, який підтвердив: усе, що кажуть про позитивні властивості такого лікування, правда.

Біовулики – це будиночки, у яких знаходяться ліжка на вуликах. На людину, яка знаходиться у такому будиночку або спить на вулику, позитивно впливає біоенергетика бджолоїної сім'ї та повітря, пропущене крізь вулик.

Тамара УРЯДОВА

«Ukraińskie sianokosy – 2013»

«Українська косовиця – 2013»

W rejonie lubieszowskim w uroczysku Bystra, gorącą letnią porą, tradycyjnie już odbyły się zawody w koszeniu bagiennych łąk «Ukraińskie sianokosy». W tym roku zostały one przeprowadzone z okazji sześćciolecia utworzenia Parku Narodowego «Prypeć-Stochód».

Традиційно гарячої літньої пори на теренах Любешівщини в урочищі Би-страж проходить турнір з ручного сінокосіння низинних боліт «Українська косовиця». Цього року він приурочувався шостій річниці від створення Національного природного парку «Прип'ять-Стохід».

Na start stanęło dziewięć zespołów kosiarzy. Uczestników zawodów przywitani przedstawiciele władz rejonowych i Parku Narodowego oraz zdobywca nagrody zeszłorocznych zawodów Wasyl Jelec. W dobry nastrój wprawiły wszystkich występy młodzieżowego zespołu Domu Kultury w Dolsku oraz Zespołu Folklorystycznego «Kosaryki». W ich wykonaniu zabrzmiały ludowe piosenki o sianie i sianokosach.

Po przypomnieniu kosiarzom warunków i reguł udziału w zawodach, 18 mężczyzn z kosami w rękę zaczęło energicznie pokonywać niełatwy stumetrowy odcinek. Kibice wspierali kosiarzy stojąc na brzegu. Po zakończeniu zawodów dla dwuosobowych zespołów odbyły się zawody indywidualne. Po losowaniu kosiarze znów zaczęli rywalizację na krótszym – trochę łatwiejszym – dystansie. Na zwycięzców czekały nagrody: meble miękkie (kanapa, dwa fotele oraz komoda z lustrem), worki z cukrem i zestawy narzędzi.

Tamara URIADOWA

Na start wийшли дев'ять команд. Учасників турніру привітали керівники району, національного парку та призер минулорічних змагань Василь Єлец. Гарного настрою додали усім молодіжний гурт Дольського Будинку культури та юні учасники зразкового фольклорного ансамблю «Косарики», які виконали петрівські сімейно-побутові пісні про сіно та косовицю.

Після того, як косарям нагадали умови і правила, 18 чоловіків із косами в руках енергійно взялися долати нелегку стометрівку з викошування товстої стіни різаку. Вболівальники підбадьорювали учасників косовиці з берега. Після завершення парних змагань було проведено індивідуальні перегони. Після жеребкування косарі знову змагалися у вправності, щоправда на коротшій дистанції, хоча й не менш важкій. На переможців чекали призи: м'які меблі (диван, два крісла та комод із дзеркалом), мішки цукру та набори інструментів.

Тамара УРЯДОВА

Waldemar Piasecki zaprasza na „Spacery dawnym Łuckiem”

Na półkach łuckich księgarni jeszcze w maju pojawiła się oczekiwana publikacja – książka Waldemara Piaseckiego „Spacery dawnym Łuckiem”.

Książka ujrzała światło dzienne w poligraficzno-wydawniczym domu „Twerdynia”. Rada ekspercka Ogólnoukraińskiego rankingu „Książka roku – 2013” umiejscowiła dzieło łuckiego krajoznawcy w czołowiec nominacji „Literatura krajoznawcza i turystyczna”, - informuje Wołyńska правда.

Ten, kto czyta książkę znanego krajoznawcy mimowolnie wędruje w czasie: spaceruje ulicami i placami czasów Pierwszej i Drugiej Rzeczypospolitej oraz Imperium Rosyjskiego, poznaje znanych mieszkańców Łucka oraz zwykłych przechodniów. To swoista biografia Łucka, która zainteresuje jego mieszkańców oraz zwiedzających.

Książka jest bogato ilustrowana materiałami graficznymi, zdjęciami oraz mapami. Wykorzystano m.in. zdjęcia Wiktora Czuchraja, Iryny Lewczaniwskiej, Pawła Makowskiego i innych autorów.

Publikację można zakupić w łuckich księgarniach. W celu otrzymania książki można także skontaktować się z autorem (tel: 095 708 72 79).

Olena SEMENIUK

Вальдемар Пясецький запрошує «пройтися давнім Луцьком»

Полиці луцьких книгарень ще у травні поповнилися довгоочікуваною публікацією – книгою Вальдемара Пясецького «Пройдімося давнім Луцьком».

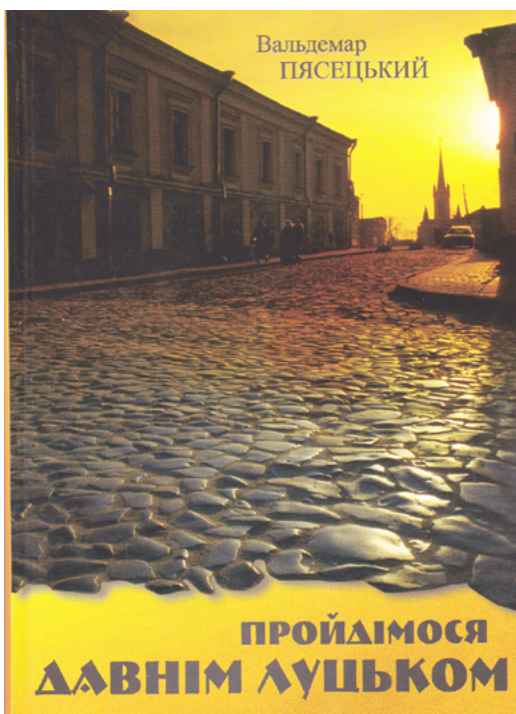
Книга побачила світ у поліграфічно-видавничому домі «Твердиня». За підсумками експертної сесії Всеукраїнського рейтингу «Книжка року – 2013», остання робота луцького краєзнавця зайняла перше місце у номінації «Краєзнавча і туристична література», - повідомляє Волинська правда.

Той, хто читає книгу Вальдемара Пясецького мимоволі мандрує у часі: проходить вулицями та майданами часів Першої та Другої Речі Посполитої та Російської імперії, знайомиться з відомими лучанами та простими перехожими. Це своєрідна біографія Луцька, яка зацікавить як жителів міста, так і туристів.

Видання багато ілюстроване графічними матеріалами, фотографіями, листівками та картами. Зокрема, використано світліни Віктора Чухрая, Ірини Левчанівської, Павла Маковського та інших авторів.

Публікацію можна отримати в автора, домовившись попередньо за телефоном (095) 708 72 79, або у книгарнях міста.

Олена СЕМЕНЮК

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
адміністратор	2 000	підбір персоналу,контроль,організація роботи працівників,сумлінне вико-нання поставлених завдань
Адміністратор (господар) залу	1 300	робота в ресторані "Ортеол" на вул. Лесі Українки
архітектор	1 300	знання програм AutoCad, ArchiCaD, Lira, Monomax
бармен	1 500	обслуговування клієнтів, приготування напоїв в кафе "Верби" пр. Відродження
архітектор	1 500	Розробка архітектурно-будівельної части-ни проєктів. Підготовка технічних завдань на розробку архітектурних рішень.
бармен	1 700	кафе "Вояж"(вул.Наливайка)
бармен	1 500	с.Забороль (вул.Володимирська), кафе-бар "Кавказька кухня"
бетоняр	1 800	робота у будівельній галузі, наявність посвідчення
бляхар	1 800	робота на будівництві будинку в межах міста
бруківник	1 500	робота у цеху з виготовлення бруківки
бухгалтер	1 600	знання бухгалтерського обліку(виробництво), ведення облік у складського господарства (облік готової продукції)
бухгалтер	1 850	рознесення банківських виписок, звірка з дебіторами-кредиторами, складання реєстрів придбання-продажу, акти звірок, оформлення авансових звітів, прийом звітів за місяць по аптеках, знання 1-С 7.7, клієнт-банк, Медос, до-свід роботи в комерційних структурах
вантажник	1 640	вантажнення,вивантаження та внутрішньоцехове переміщення деталей,вузлів та готової продукції, бажано посвідчення стропальника
вантажник	3 000	Розвантажнення сміття
виконавець робіт	2 500	досвід роботи з водоканалізаційними мережами
виконавець робіт	1 500	організація проведення ремонтних робіт, наявність прав водія категорія В з досвідом роботи до 1 року
Випалювач стінових та в'язучих матеріалів	1 500	виготовлення цегли, контроль за випа-лом цегли в тунельній печі, дотриман-ня температурного режиму
виробник м'ясних напівфабрикатів	1 150	Робота в гіпермаркеті "ТАМ-ТАМ", виготовлення, фасування м'ясних напівфабрикатів
Вишивальник	2 500	Робота на вишивальних 5-ти головочних машинах
водій автотранспорт-них засобів	1 500	виконувати роботу водія-постачаль-ника на автомобілі "Тазель"
водій автотранспорт-них засобів	1 500	водій на автомобіль TIR, категорія Е, бажано наявність закордонного паспорта, візи
водій автотранспорт-них засобів	2 000	Доставка продовольчих товарів на автомобілі Газель.
водій автотранспорт-них засобів	2 000	керування автотранспортним засобом
водій автотранспорт-них засобів	1 200	керувати легковими та вантажними автомобілями, усувати дрібні несправ-ності автомобіля, перевіряти технічний стан автомобіля, робота с.Жидичин.
водій автотранспорт-них засобів	2 164	обов'язки водія автотранспортних засобів, ГАЗ-53, УАЗ, матеріально-відповідальна особа, перевезення поштових відправлень
водій автотранспорт-них засобів	3 000	обов'язки водія самоскида TATRA, перевезення будівельних матеріалів
водій автотранспорт-них засобів	2 100	Перевезення цегельної сировини вантажним транспортом з причепом.
водій автотранспорт-них засобів	1 800	робота на автомобілі КАМАЗ.
водій автотранспорт-них засобів	1 150	робота на автомобілях "VOLVO", "SCANIA", мати допуск до перевезення небезпечних вантажів, відрядження по Україні.
водій автотранспорт-них засобів	2 000	робота на вантажному автомобілі з причіпом "МАЗ", "КАМАЗ", по-передньо телефонувати запитувати Вікторію Вікторівну
водій автотранспорт-них засобів	1 500	робота на маршрутному автобусі Луцьк-Заболотці (автостанція №1)
водій автотранспорт-них засобів	2 000	робота на обо"єктах м. Луцька, водійські права категорії Е, готовність до відряджень
водій автотранспорт-них засобів	2 454	роботи по ремонту доріг, підвезення матеріалів (пісок, щебінь)
водій автотранспорт-них засобів	2 500	розвезення алкогольних напоїв по Волинській області на автомобілі "Тазель"
водій навантажувача	1 800	робота на навантажувачі "Карпатець ПЕА-1", графік роботи: доба через дві 8.00-20.00/20.00-8.00
водій тролейбуса	2 165	тролейбуси "Богдан", "ЗіУ", "ЮМЗ"

Посада	З/П	Вимоги
геодезист	1 500	Виконання комплексу геодезичних робіт, що забезпечують відповідність геометричних параметрів, координат і висотних позначок будівель і споруд під час їх розміщення та зведення.
геодезист	1 500	знання програми Autocad, ГІС, виконання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
геодезист	1 800	інженер-геодезист, знання програми Autocad, навички роботи з тахеометром
головний зварник	4 500	Знання технології виготовлення оснастки для зварювання, знання нових методів і обладнання для зварювання.
декан	1 653	завідувач відділення - навчальна частина, оплата праці згідно тарифного розряду
Дизайнер графічних робіт	3 000	робота по створенню рекламного роодукту для розміщення в інтер-неті, знання дизайнерських програм (ілюстратор, фотошоп)
Дизайнер-виконавець	1 500	дизайнер-верстатник, знання ди-зайнерських програм (ілюстратор, індизайн, корел, фотошоп)
директор комерцій-ний	4 000	співбесіда призначається після розгляду РЕЗЮМЕ, надісланого на електронну адресу v9h3@ukr.net
Електрогазозварник	1 600	Графік роботи з 8 до 17год., Робота на висоті. Цивільне будівництво
Електрогазозварник	2 200	зварювальні роботи з ремонту устаткування
Електрогазозварник	2 000	проведення зварювальних робіт на те-риторії заводу, графік роботи: 8.00-17.00
Електрогазозварник	1 951	проведення ремонтно-зварювальних робіт
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	знання технологій зварювальних робіт, виготовлення автобусів
Електрозварник руч-ного зварювання	2 300	обов'язки електрозварника, ручне зварювання
Електрозварник руч-ного зварювання	2 000	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька Наявність посвідчення
електромонтажник силових мереж та електроустаткування	2 000	прокладання внутрішніх та зовнішніх електро-кабельних мереж, робота в межах Волинської області, використо-вується відрядна форма оплати праці
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	2 000	досвід роботи по ремонту електроус-тановок
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	2 000	обслуговування обладнання в галузі хлібо-пекарського виробництва
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	2 000	обслуговування обладнання карто-нноробної галузі, графік роботи графік роботи доба через дві з 8.00 до 20.00/ з 20.00 до 8.00, можливе навчання на робочому місці
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	2 000	попередньо телефонувати
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	3 000	ремонт кранових балок, станків (токарних та сверлильних) зварних апаратів, зварю-вання будівельних металічних конструкцій, відрядна оплата праці
електромонтер з ре-монту та обслугову-вання електроустат-кування	2 140	Ремонт та обслуговування електро-устаткування
закрійник	1 500	закрійник трикотажних виробів, знання видів і властивостей матеріалів, призна-чення і принцип дії машини, технологіч-ні нормативи виконання операцій
заступник директора	3 915	знання питань ціноутвореннята ко-шторисного нормування, управління проєктами та підприємством.
заточувальник деревообробного інструменту	1 300	заточувальник стрічкових пил дерево-обробних верстатів, звертатися на Лазо
знімач-укладаль-ник у виробництві стінових та в'язучих матеріалів	2 018	складання цегли на піддони, фізично витривалі
інженер з експлуата-ції споруд та устат-кування водопровід-но-каналізаційного господарства	2 100	контроль роботи систм водопостачання, з суміщенням роботи офіс менеджера по оформленню супровідної документації по системах водопостачання, на співбесі-ду попередньо домовлятись у телефон-ному режимі з 9.00-13.00, використову-ється преміальна система оплти праці
інженер з охорони праці	2 000	Ведення документообігу з охорони праці, знання законодавчої бази
інженер з проєктно-кошторисної роботи	2 000	робота в будівельній галузі складання проєктно-кошторисної документації

Посада	З/П	Вимоги
інженер з проєктно-кошторисної роботи	1 400	складання кошторисів та активів ви-конаних робіт на будівельномонтажні роботи та реконструкції будівель, впевнений ПК-користувач
інженер-електронік	1 700	обов'язки інженера-електроніка ви-робничо-вимірювальної лабораторії
інженер-землевпо-рядник	1 800	знання програми Autocad, ГІС, ви-конання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
інженер-землевпо-рядник	1 500	знання програми Autocad, ГІС, ви-конання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
інженер-конструктор	1 300	знання програм AutoCaD, ArchiCaD, Lira, Monomax
інженер-конструктор	1 153	попередньо телефонувати, проєктування, розрахунк, видача конструкторської до-кументації для будівництва, авторський нагляд, робота із замовниками, знання професійних конструкторських програм : Solid Works, Auto Cad, ЛІра, Мономах
інженер-програміст	2 000	знання основ програмування, комп'ютерних систем, бухгалтерія 1С, версія 8.2
інженер-програміст	1 800	знання програм Autocad,ГІС
інженер-технолог	2 810	знання технологій обробки матеріалів, систем і методів проєктування техно-логічних процесів і режимів виробни-цтва, методів розрахунку нормативів витрат матеріалів, інструменту, знання програм MS Office/CAD
комплектувальник меблів	2 000	Монтаж та складання корпусних меблів, зокрема кухонь
кухар	1 500	Приготування холодних та гарячих страв в кафе "Верби" пр. Відродження
кухар	2 000	Робота в гарячому цеху (приготування піци) у ресторані "Брама-Світ", графік роботи: тиждень через тиждень, мож-ливе стажування
кухар	1 200	Робота в кафе "Зоя" за адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська. Графік роботи з 10.00 до 23.00, потижново. Обслуговування банкетів, приготуван-ня гарячих страв, холодних закусок. Складання калькуляції меню.
кухар	1 500	робота в піцерії "Тарантелла" вміння готувати перші, другі, м'ясні страви
кухар	1 500	Старший кухар в ресторані "Трабінські", графік роботи з 10.00 до 23.00, потижново
кухонний робітник	1 147	Допоміжні роботи на кухні
кухонний робітник	1 152	доставляти напівфабрикати та сировину у виробничі цехи, вивантажувати про-дукцію з тари, миття посуду, кастрюль
Листоноша (поштар)	1 400	матеріально-відповідальна особа, доставка пошти, пенсій, товарів народ-ного споживання; 0,7 одиниці
Листоноша (поштар)	1 500	обов'язки листоноші відділення поштового зв'язку
Листоноша (поштар)	1 497	обов'язки листоноші відділення по-штового зв'язку, матеріально-відпові-дальна особа, доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання, 0,6 од.
Листоноша (поштар)	1 500	обов'язки листоноші, матеріально-від-повідальна особа, доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання
Лицьовальник-плиточник	2 000	виконання будівельних робіт
майстер дільниці	1 500	майстер технічної дільниці
майстер з ремонту	1 200	майстер з ремонту великої та малої побутової техніки, діагностика техніки
майстер зміни	2 500	Організація роботи зміни по виробництву цегли, контроль за технологічним процесом
машиніст бульдозера (будівельні роботи)	1 500	Підготовка будівельних майданчиків, робота на тракторі ДТ-75
машиніст екскаватора	1 600	Наявність повідчення. Підготовка котлованів під будівництво. Заробітна плата відрядно-преміальна
машиніст екскаватора	2 078	робота на одноковшовому екскаваторі, наявність посвідчення 4-5 розряду
машиніст екструдера	1 500	Наявність будь-якої технічної освіти.
машиніст крана (кра-нівник)	2 300	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті
машиніст крана (кра-нівник)	2 000	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті, попередньо телефонувати запитувати Вікторію Вікторівну
Машиніст крана авто-мобільного	2 000	водій автокрана, розвантаження цегли автомобіль ЗІЛ КС(стріловий)
муляр	1 800	з виконанням обов'язків бетоняра
начальник котельні	2 500	Вища технічна освіта із санітарно-тех-нічного обладнання будинків

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Луцьк, День Незалежності

Platinum

ЗЕРКІ ПІВНІ ЗАБАВИ
ВІД ŻATECKY GUS*

Żatecký Gus

Феєричні виступи,
апетитні страви
чеської кухні,
море піного пива,

25 серпня

Це ж треба так! В річницю Незалежності,
Здоровий глузд - тобі на противагу,
У центрі Луцька, та й - пивну розвагу,
Ми матимем. З'єднавши протилежності,
Почнем з молитви, а продовжим тим,
Що будем роздавати молодим,
Путівки до залежності - пивної...
Не хочу незалежності такої.

shcherbyk.ucoz.ua

Po polsku, o Polsce i Polakach na całym świecie

**POLSKIE RADIO
DLA ZAGRANICY**

- Informacje, komentarze, opinie
- Wydarzenia w kraju i zagranicą
- Biznes, ekonomia
- Nauka, kultura, historia
- Społeczeństwo, sport

Lwów - Radio Niezależność	UKF 106,7 MHz	18.30-19.30
Winnica - Radio TAKT	103,7 FM	22.00-23.00
Chmielnicki - WsimRadio	104,6 FM	23.00-00.00
Łuck - Radio Łuck	107,3 MHz	22.00-23.00

Z satelity Eutelsat 2 F 6 Hot Bird:

23.30 - 1.00; 2.00-3.00; 4.00-4.30; 5.30-6.30; 7.30-9.00; 17.00-18.00; 18.30-19.30

Polskie Radio dla Zagranicy, Al.Niepodległości 77/85, 00-977 Warszawa, Polska
www.polskieradio.pl/zagranica/pl polska@polskieradio.pl

ВИВЧЕННЯ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ

**Товариство польської культури на Волині
ім. Еви Фелінської
оголошує набір учнів до суботньо-недільної школи
на 2013-2014 н.р.
для вивчення польської мови.**

Початок занять – **1 жовтня 2013 року.**
Зацікавлених просимо телефонувати
за номером **72 54 99**
з понеділка до п'ятниці від 12.00 до 15.00 год.

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2013 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

